

Ostateca
42 lui
Hawk

SANDRA
BROWN

**SANDRA
BROWN**

*Ostateca
lui Harwk*

Hawk O'Toole's Hostage by Sandra Brown

© copyright 1988 by Sandra Brown

© **copyright 1994 by Editura MIRON**

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii **Miron**.

© copyright grafică Editura MIRON.

**SANDRA
BROWN**

*Ostateca
lui Hawk*

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON

București - 1994

Capitolul unu

Păreau niște jefuitori de trenuri veritabili. De la borurile prăfuite ale pălăriilor și pînă la pintenii cizmelor, Mirandei i se păreau la fel de reali ca Butch Cassidy și Sundance Kid.

Pentru a nu intra într-o stivă de lemne care bloca temporar calea ferată, locomotiva scoase un nor de abur și opri brusc. Actorii, jucîndu-și rolurile pînă la capăt, își făcură apariția cu zgomot

din pădurea deasă care se întindea de o parte și de alta a căii ferate. Copitele cailor se auziră lovind pământul pînă cînd se opriră lîngă șine. În timp ce armăsarii stăteau pe loc, „jefuitorii” mascați, cu pistoalele scoase, urcară în tren.

– Nu-mi amintesc să fi citit despre așa ceva în broșură, remarcă o pasageră neliniștită.

– Bineînțeles că nu, scumpa mea. Ar fi stricat surpriza, îi spuse soțul ei rîzînd ușor. Un spectacol pe cînte, nu?

Și Miranda Price era de aceeași părere. Un spectacol pe cînte. Merita fiecare bănuț dat pe bilet. Acel atac înscenat îi captivase pe toți pasagerii, dar cel mai mult pe fiul ei, Scott, în vîrstă de șase ani. Acesta stătea lîngă ea pe banchetă, complet vrăjit de spectacol. Ochii lui strălucitori erau ațintiți asupra șefului acelui grup, care înainta încet pe culoarul îngust al vagonului, în timp ce ceilalți bandiți stăteau de pază în fiecare capăt.

– Stați liniștiți pe locurile voastre și nimeni n-o să pățească nimic.

Era, probabil, vreun actor de la Hollywood, care, deocamdată, nu avea nici un angajament, sau poate vreun cascador, care își luase acea

slujbă de vară pentru a câștiga un ban în plus. Indiferent cu cât îl plăteau, nu era de ajuns, își spuse Miranda. Era perfect pentru rolul acela.

O eșarfă îi acoperea o jumătate de față, înăbușindu-i vocea, dar permițându-i să fie auzit foarte bine de fiecare persoană aflată în acel vagon vechi. Era îmbrăcat extrem de convingător, purtând o pălărie neagră trasă mult pe ochi, un pardesiu alb, lung, și, în jurul șoldurilor, o centură din piele, pentru pistol. Locul destinat armei era gol acum, căci ținea Coltul în mîna înmănușată, în timp ce se mișca pe lângă banchete uitîndu-se cu atenție la fiecare chip. Pintenii săi scoteau un sunet muzical cînd pășea.

– Chiar o să ne jefuiască, mamă? șopti Scott.

Miranda clătină din cap în semn că nu, dar nu își luă ochii de la atacator.

– E numai o înscenare. N-ai de ce să te temi.

Dar, chiar pe cînd spunea aceste cuvinte, nu era deloc sigură, deoarece, în clipa aceea, privirea actorului se opri asupra ei, făcînd-o să i se taie răsufarea. Ochii lui, strălucitori asemeni unui laser alb și fierbinte, o pătrunseră. Erau de un albastru uluitor, dar nu numai acest lucru o făcuse să rămînă fără suflare. Dacă ostilitatea

intensă din acei ochi făcea parte din rol, atunci își risipea talentul cu acel tren de călători.

Privirea aceea arzătoare rămase ațintită asupra Mirandei, pînă cînd bărbatul care stătea în fața ei îl întrebă pe bandit:

– Vrei să ne golim buzunarele?

Era același individ care își liniștise soția mai înainte.

Jefuitorul își luă privirea de la Miranda, uitîndu-se la cel care vorbise și ridică din umeri indiferent.

– Sigur.

Rîzînd, turistul se ridică și își vîrî mîna în buzunarul bermudelor ecoseze, de unde scoase o carte de credit, pe care o flutură prin fața chipului mascat.

– Niciodată nu plec fără ea, spuse el cu un glas tunător, izbucnind în rîs.

Ceilalți pasageri rîseră și ei. Miranda, însă, nu. Ea se uita la atacator. Numai că, în ochii acestuia, nu se zărea nici o urmă de umor.

– Stați jos, vă rog, spuse el cu o voce răgușită.

– Hei, nu te enerva, mai am un buzunar, spuse omul scoțînd o grămadă de bancnote pe care i le aruncă.

Fără să lase pistolul, atacatorul prinse banii cu

mîna stîngă.

– Așa.

Zîbind larg, călătorul se uită în jur după aprobare și o obținu din partea celorlalți pasageri. Unii aplaudară, cîțiva fluierară.

Banditul își băgă banii în buzunarul parde-siului.

– *Merci.*

Bărbatul se așeză la loc lîngă soția sa, care părea și speriată și stînjenită, și o bătu ușor pe mînă.

– Nu-i decît o glumă. Intră și tu-n joc, draga mea.

Banditul își luă privirea de la ei și se uită la Scott, care stătea între Miranda și fereastră. Copilul îl privea cu venerație.

– Bună.

– Bună, îi răspunse băiețelul.

– Vrei să mă ajuți să fug?

Niște ochi inocenți se deschiseră și mai mult și copilul îi aruncă un zîmbet cu cîțiva dinți lipsă.

– Sigur!

– Dragul meu, îi spuse Miranda încet băiețelului. Eu...

– N-o să pățească nimic.

Privirea dură de deasupra eșarfei nu îi alungă teama Mirandei, ci i-o amplifică. Expresia rece din privirea banditului îi contrazicea cuvintele liniștitoare.

Îl văzu întinzându-i mîna lui Scott, care i-o luă cu încredere. Trecu apoi peste picioarele mamei lui și ieși pe culoar. Avîndu-l pe Scott în față, atacatorul porni spre partea din față a vagonului. Alți copii îi aruncau lui Scott priviri pline de invidie, în timp ce adulții îi strigau încurajări.

– Vezi? Îi spuse omul din fața Mirandei soției sale. Nu ți-am spus că nu-i decît o glumă? I-au implicat chiar și pe copii.

Cînd banditul și fiul ei ajunseră la jumătatea vagonului, Miranda se ridică și porni după ei.

– Stați puțin! Unde-l duceți? Aș prefera să nu coboare din tren.

Atacatorul se răsuci brusc și o țintui cu privirea lui albastră.

- V-am spus că n-o să pățească nimic.
- Dar unde vă duceți?
- Să călărim puțin.
- În nici un caz, fără permisiunea mea.
- Hai, mamă, te rog.
- Hai, doamnă, lasă copilul să se distreze,

spuse călătorul insuportabil. Face parte din spectacol. Copilului o să-i placă la nebunie.

Ea îl ignoră și porni pe culoar după atacatorul mascat, care îl împingea deja pe Scott pe ușa vagonului. Miranda grăbi pasul.

– V-am rugat să nu...

– Stai jos, doamnă, și tac!

Uluită de asprimea glasului, ea se întoarse și îi văzu pe cei doi care păziseră partea din spate a vagonului. Deasupra măștilor, ochii lor erau prudenți, nervoși și aproape speriați, de parcă s-ar fi temut ca ea să nu le dea peste cap planul atît de bine ticluit. În clipa aceea, Miranda își dădu seama că, în nici un caz, nu era vorba de o glumă.

Răsucindu-se, ea o rupse la fugă și ieși pe platforma dintre locomotivă și vagonul de pasageri. Doi bărbați, deja călare, scrutau împrejurimile nervoși. Atacatorul tocmai îl urca în șa pe Scott.

Acesta se agăță de coama calului sporovăind încîntat.

– Mamă, ce cal mare. Sintem atît de sus!

– Ține-te bine, Scott, și nu-i da drumul. Asta-i foarte important, îl instrui banditul.

„Scott!”

Știa cum îl cheamă pe fiul ei.

Reacționînd dintr-un instinct pur matern, Miranda coborî repede scările și căzu în mîini și în genunchi pe pietrișul de lîngă șine, julindu-și-le zdravăn. Cei doi bandiți veniră lîngă ea într-o clipă. O apucară de brațe și o ținură pe loc cînd ea vru să fugă spre Scott.

– Lăsați-o în pace, strigă șeful. Încălecați odată și haideți să o ștergem de-aici.

Cei doi îi dădură drumul și alergară spre caii lor. Ținînd frîul într-o mînă și pistolul într-alta, banditul îi spuse Mirandei:

– Urcă înapoi în tren.

– Dă-l pe fiul meu jos de pe cal!

– Ți-am spus că n-o să pățească nimic. Dar tu s-ar putea să pățești, dacă nu faci ce-ți spun eu și nu urci înapoi în tren.

– Fă ce-ți spune el, doamnă.

Miranda se întoarse în direcția aceluia glas îngrozit și îl văzu pe mecanicul locomotivei întins cu fața în jos pe pietrișul de lîngă șine, cu mîinile deasupra capului. Un alt bandit îl amenința cu arma.

Miranda scoase un strigăt de spaimă și fugi

spre fiul ei, cu brațele desfăcute.

– Scott, dă-te jos!

– De ce, mamă?

– Dă-te jos imediat!

– Nu pot, scînci el, căci mama lui reușise să îi transmită teama.

Mintea lui de copil înțelesese deodată că nu mai era vorba de o glumă. Degetuțele lui se agățară cu și mai multă putere de coama calului.

– Mamă! strigă el.

Șeful scoase o înjurătură în clipa în care Miranda i se repezi în piept.

– Împiedicați pe oricine ar vrea să coboare din tren, le strigă el oamenilor săi.

Ceilați pasageri, care se adunau acum la ferestrele de pe acea parte a trenului, începură să intre în panică. Unii îi strigau sfaturi Mirandei. Alții țipau de spaimă. Cîțiva erau prea șocați și prea speriați pentru a mai spune sau a mai face ceva. Părinții își țineau copiii lîngă ei.

Miranda se lupta ca o pisică sălbatică. Unghiile ei îngrijite deveniră niște gheare pe care le-ar fi folosit pentru a sfișia fața atacatorului, dacă ar fi putut ajunge la ea. Dar degetele lui îi cuprinseră încheieturile strîngîndu-i-le ca niște

cătușe. Ea nu se putea înfrunta cu superioritatea forței lui. Îl lovi în fluierul piciorului, ținti spre sexul lui cu genunchiul și fu răsplătită cu un geamăt de durere și de uimire, când lovitura se dovedi a fi nimerit aproape la țintă.

– Dă-i drumul băiatului meu!

Bărbatul cu mască o împinse cu putere făcînd-o să cadă în șezut, dar ea se ridică repede și se năpusti asupra lui cînd se pregătea să pună piciorul în scară. Prinzîndu-l dezechilibrat, îl împinse cu umărul în coaste și se întinse după Scott, care se aruncă spre ea, aterizîndu-i cu atîta forță în brațe, încît o lăsă fără suflare. Ținîndu-l strîns, ea se întoarse și începu să fugă fără țintă. Ceilalți bandiți încălecaseră deja. Căii deveniseră agitați din cauza strigătelor și se tot mișcau, stîrnind nori de praf care îi acoperiră vederea Mirandei și îi umplură nasul și gîtlejul.

Simți mîi de ace în pielea capului cînd atacatorul o apucă de păr, făcînd-o să se oprească brusc.

– Naiba să te ia, murmură el din dosul măștii. Ar fi putut să fie atît de simplu.

Ea riscă să-i dea drumul lui Scott cînd întinse mîna pentru a-i trage masca de pe față, dar el i-o

prinse în aer și dădu un ordin într-o limbă pe care ea nu o înțelese. Unul din oamenii lui își făcu apariția numai decît din mijlocul norilor de praf.

– la băiatul pe calul tău.

– Nu!

Scott fu smuls din brațele Mirandei. Cînd brațele banditului îi înconjurară mijlocul ca niște clești, femeia se zbatu și mai tare. Menținîndu-se ferm pe poziție, ea încercă să nu-l piardă din ochi pe Scott, care plîngea de spaimă.

– Te omor dacă-i faci vreun rău fiului meu.

Banditul nu păru tulburat de amenințarea ei și încălecă, trăgînd-o și pe ea în șa. Încă mai atîrna între șa și pămînt, cînd el îi dădu pîntenii calului. Acesta se roti puțin în cerc înainte de a pătrunde în desișul pădurii. Ceilalți călăreți îi urmau.

Tropățul cailor răsuna prin pădurea liniștită. Goneau cu atîta iuțeală printre copaci, încît Miranda începu mai mult să se teamă să nu cadă și să nu fie călcată în picioare de cal, decît de răpitorul ei. Îi strînse mijlocul ca el să nu-i dea drumul cînd începură să urce.

În cele din urmă, copacii se răriră, dar ei își continuau drumul cu aceeași viteză. Terenul deveni mai stîncos. Copitele cailor bocăneau pe

pietre. În spate, ea îl auzi pe Scott plîngînd. Dacă ei, ca adult, îi era atît de frică, îşi dădea seama cît de înspăimîntat trebuia să fie băiatul ei.

După vreo jumătate de oră, ajunseră pe o culme şi se văzură nevoiţi să încetinească puţin pentru a-şi începe coborîrea pe partea cealaltă a muntelui. Cînd ajunseră în primul crîng, şeful îşi încetini mersul foarte mult, călărind la pas, pînă cînd, în cele din urmă, se opri complet şi îi apăsă mijlocul Mirandei.

– Spune-i copilului să nu mai plîngă.

– Du-te naibii.

– Îţi jur pe ce vrei, cucoană, că te las aici pradă colojilor, spuse el cu un glas răguşit. N-o să se mai audă nimic de dumneata.

– Nu mă sperii.

– N-o să-ţi mai vezi fiul în vecii vecilor.

Deasupra măştii, ochii lui erau reci ca gheaţa. Urîndu-l, Miranda îi trase brusc eşarfa. Intenţionase ca, astfel, să-l dezarmeze, dar ea fu cea care rămase fără suflare.

Chipul lui era la fel de uluitor ca ochii. Ungiurile erau precise, de parcă fiecare trăsătură ar fi fost desenată cu rigla. Pomeţii îi erau înalţi şi ascuţiţi ca nişte lame, iar maxilarul, perfect pătrat.

Avea buzêle subțiri și, deasupra lor, un nas lung și drept. Continuă s-o privească disprețuitor.

– Spune-i copilului să nu mai plîngă, repetă el.

Hotărîrea din glasul și din ochii lui o îngheță. Avea să se lupte cu el cînd putea să cîștige. Deocamdată, eforturile i-ar fi fost zadarnice. Nu era lașă, dar nici proastă. Înghițindu-și teama și mîndria, strigă cu un glas tremurător:

– Scott.

Văzînd că plînsul nu încetează, își dresă glasul și strigă din nou, mai tare de data aceasta:

– Scott!

– Mami? Îi răspunse Scott dîndu-și la o parte de pe ochii înroșiți de plîns mîinile murdare și căutînd-o cu privirea.

– Nu mai plînge, da, dragul meu? Acești... acești oameni n-or să ne facă nici un rău.

– Vreau să merg acasă acum.

– Știu. Și eu vreau. Și o să mergem. Curînd. Dar acum nu mai plînge, da?

Pumnii lui mici șterseră și restul lacrimilor și el scoase un suspin.

– Bine. Dar pot să călăresc cu tine? Mi-e frică.

Ea îi aruncă o privire răpitorului.

– Poate să...

– Nu, spuse el tăios înainte ca ea să apuce să rostească întrebarea.

Ignorându-i privirea plină de dispreț, el îi se adresă oamenilor, dându-le ordine, astfel încît, cînd porniră din nou la drum, calul pe care se afla Scott era al doilea din șir. Înainte să dea pîteni calului, răpitorul o întrebă scurt:

– Poți să stai călare normal?

– Cine ești? Și ce vrei de la noi? De ce l-ai luat pe Scott din tren?

– Trece-ți piciorul drept în partea asta. O să fie mai sigur și o să stai mai confortabil.

– Îl cunoști pe Scott. Te-am auzit spunîndu-i pe nume. Ce vrei... Ah!

El își strecură mîna dreaptă între pulpele ei și îi trecu piciorul drept peste șa. Ea simți șaua caldă pe piele, dar senzația aceea era nimic față de cea pe care i-o provoca mîna lui înmănușată pe partea interioară a pulpei. Înainte să-și poată reveni, el o ridică peste oblînc, strecurînd-o între acesta și picioarele lui desfăcute, își lipi apoi mîna de burta ei și o trase și mai mult în spate.

– Nu mă mai pipăi atît.

– Vreau doar să călărești cît mai comod.

– Nu vreau să călăresc.

– Poți să cobori oricînd. N-am avut intenția să te car după mine, dar dacă nu-ți plac condițiile de călătorie, nu trebuie să dai vina decît pe dumneata.

– Te-ai gîndit că o să te las să-mi lei copilul fără să opun rezistență?

Chipul lui sever nu trădă nici o emoție.

– Nu m-am gîndit deloc la dumneata, doamnă Price.

Își îndoi genunchii și calul porni, urmîndu-i pe ceilalți la o distanță de cîțiva yarzi. Miranda amuți, nu numai datorită faptului că el îi cunoștea numele, dar și pentru că, în timp ce cu o mîină ținea frîul, pe cealaltă și-o odihnea pe osul șoldului ei.

– Mă cunoști? întrebă ea încercînd să nu-și trădeze emoția.

– Știu cine ești.

– În cazul ăsta, mă aflu în dezavantaj.

– Exact.

Sperase să-i afle numele, dar el se cufundă într-o tăcere categorică, în timp ce calul își continua drumul în jos, pe panta abruptă. Coborîrea era și mai primejdioasă decît fusese urcarea. Miranda se aștepta ca picioarele din față ale

calului să se frîngă dintr-o clipă într-alta, azvîrlindu-i cît colo. Și nu aveau să se oprească decît cînd vor ajunge jos. Îi era teamă pentru Scott, care tot mai plîngea, deși nu la fel de isteric ca mai devreme.

– Omul acela cu care călărește fiul meu e un călăreț bun?

– Ernie s-a născut în șa, practic. N-o să lase să i se întîmple nimic bă atului. Are și el copii.

– Atunci trebuie să înțeleagă ce simt! strigă ea. De ce ne-ai răpit?

– O să afli destul de curînd.

Tăcerea care urmă fu încărcată de ostilitate. Ea hotărî să nu mai spună nimic, nevrînd să-i ofere satisfacția de a refuza să-i răspundă.

Deodată, calul alunecă și pietrele începură să cadă pe lîngă ei. Animalul, speriat, caută un punct de sprijin, dar nu găsi, astfel că începu să alunece pe pantă. Miranda aproape că fu azvîrlită peste gîtul lui. Pentru ca acest lucru să nu se întîmple, se prinse de oblînc cu mîna stîngă, iar cu dreapta se agăță cu putere de pulpa răpitorului ei. Brațul acestuia formă o barieră ca de oțel peste abdomenul ei, în timp ce, cu cealaltă mînă, trăgea frîul treptat. Mușchii pulpelor i se încordară din

cauza efortului de a ține două persoane în șa, pînă cînd, după ceea ce păru o veșnicie, calul își recăpătă echilibrul.

Miranda abia putu să dea afară aerul reținut atîta vreme din cauza brațului petrecut peste diafragma ei. El nu își slăbi strînsoarea pînă ce calul nu fu complet stăpîn pe picioare. Ea se aplecă puțin înainte, ca și cum ar fi răsuflat ușurată, dar toate simțurile îi erau în alertă.

Cînd se agățase instinctiv de pulpa lui, atinsese fără să vrea tocul armei. Pistolul era lîngă mîna ei! Nu trebuia decît să-și păstreze sîngele rece. Dacă îi lua prin surprindere, avea șansa de a-l smulge din toc și de a-l îndrepta spre el. Îi putea ține pe toți ceilalți pe loc amenințîndu-le șeful cu arma atîta timp cît îi trebuia să-l ia pe Scott pe cal. Cu siguranță că ar fi reușit să găsească drumul înapoi spre tren, unde probabil că deja se trimiseseră oameni care să-i caute. Urmele lor nu erau greu de urmărit, fiindcă nu se făcuseră eforturi pentru a le acoperi. Poate aveau să fie descoperiți înainte de lăsarea întinericului.

Dar, între timp, trebuia să-și convingă răpitorul că se resemna și că se supunea voinței lui. Încetul cu încetul, pentru a nu bate la ochi, își lăsă

trupul pe spate, lipindu-se de pieptul lui. Nu-și mai ținea mușchii soldului încordați, ci îi lăsă să se relaxeze lângă pulpele lui, care deveneau mai tari și mai tensionate cu fiecare mișcare a șei.

În cele din urmă, ea își lăsă capul să cadă pe umărul lui, ca și cum ar fi adormit. Avu grijă ca el să-i vadă ochii închiși. Știa că se uită la ea fiindcă îi simțea răsuflarea pe față și pe o latură a gâtului. Trăgînd adînc aer în piept, își înălță intenționat sînii, sătîndu-i apoi în jos peste brațul lui, care îi mai înconjura încă abdomenul. Dar nu îndrăzni să-și miște mîna pînă cînd nu avea să fie momentul potrivit. Inima îi bătea atît de tare, încît se temea ca el să nu i-o simtă prin bluza subțire de vară. Sudoarea îi umezise palmele. Spera ca mîna să nu-i alunece pe patul pistolului. Pentru a evita acest lucru, știa că trebuie să acționeze cît mai repede.

Făcînd o singură mișcare, se ridică în capul oaselor și dădu să apuce pistolul. El însă, fu mai iute. Degetele i se încheștară în jurul încheieturii ei ca o menghină și îi îndepărtară mîna de pe armă. Ea gemu de durere și scoase un țipăt de furie.

– Mami? strigă Scott din față. Mami, ce e?

Ea își încheștă dinții din cauza durerii pe care

i-o provoca banditul, dar izbuti să strige la rîndul ei:

– Nu-i nimic, dragul meu. Nimic. Totul e-n regulă.

Răpitorul își slăbi strînsoarea și ea îi strigă lui Scott:

– Tu cum te simți?

– Mi-e sete și vreau să merg la toaletă.

– Spune-i că nu mai e mult.

Ea îi repetă mesajul fiului ei și, pentru moment, Scott păru mulțumit. Răpitorul îi lăsă pe ceilalți să o ia înainte, pînă cînd ultimul cal dispăru din raza lor vizuală și, strecurîndu-și o mînă sub bărbia ei, îi răsuci fața spre el.

– Dacă vrei să găsești ceva tare și mortal, doamnă Price, aș fi bucuros să-ți îndrept mîna spre ceva la fel de tare și de încărcat ca pistolul. Dar cred că știi deja cît de tare e, pentru că ți-ai tot frecat fundulețul de mine în ultimele douăzeci de minute.

Ochii lui se întunecară.

– Să nu mă mai subestimezi niciodată.

Miranda își răsuci capul, trăgîndu-l din mîna lui și se întoarse, stînd cu spatele rigid și drept ca un stîlp. Acea poziție își spuse repede cuvîntul, căci

nu trecu mult și începu să simtă o senzație arzătoare între omoplați. Deveni aproape insuportabilă pînă în amurg, cînd ieșiră din pădure, ajungînd într-un luminiș de la poalele muntelui.

Cîteva camionete erau parcate între un pîrîu și un foc de tabără. În jur se aflau cîțiva bărbați care, evident, le așteptau sosirea. Unul strigă ceva într-o limbă pe care Miranda nu o recunoscuse, dar acest lucru nu o miră, căci nu se mai putea concentra decît asupra durerii pe care o simțea. Epuizarea o amețise. Situația căpătase un aspect cu totul ireal.

Totul se limpezi însă, cînd bărbatul din spatele ei descălecă și o trase și pe ea după el. După toate acele ore în care călărise, pulpele îi tremurau acum din cauza efortului de a o susține. Picioarele îi erau amorțite. Înainte să și le poată simți din nou, Scott se aruncă spre ea și îi înconjură pulpele cu brațele, cufundîndu-și fața în poala ei.

Ea se lăsă atunci în genunchi în fața lui și îl îmbrățișă cu putere, lăsînd lacrimile de bucurie să-i șiroiască pe obraji. Ajunseseră pînă acolo, fără să li se întîmple ceva grav. Era mulțumită și pentru atît. După ce stătura îmbrățișați cîteva

clipe, îl îndepărtă puțin pe Scott și îl examină. Părea să nu aibă nimic, în afară de faptul că ochii îi erau roșii și umflați din cauza plînsului. Îl trase din nou la piept și îl strînse cu putere.

Prea curînd, o umbră căzu peste ei și Miranda își ridică privirea. Răpitorul lor își scosese pardesiul, mănușile, centura cu pistolul și pălăria. Părul lui drept era la fel de negru ca întunericul care îi înconjura. Lumina focului arunca pe chipul lui umbre care îi scoteau în evidență unghiurile aspre ale feței, făcîndu-l să pară și mai sinistru.

Acest lucru nu îl tulbură, însă, pe Scott, care, pînă să-și dea seama Miranda, se năpustii spre el lovindu-l în fluierul picioarelor cu adidașii și izbindu-l cu pumnii în pulpele tari.

– I-ai făcut rău lui mami. O să te bat. Ești un om rău. Te urăsc. O să te omor. S-o lași pe mami în pace.

Vocea lui pițigăiată răsună foarte clar în aerul liniștit al serii. Miranda încercă să-l tragă pe Scott, dar bărbatul ridică mîna, oprind-o. Îndură atacul inefficient al copilului pînă cînd acesta rămase fără vlagă și izbucni din nou în plîns.

Atunci, bărbatul îl luă de umen și îi spuse:

– Ești foarte curajos.

Vocea lui groasă și răsunătoare îl liniști pe Scott imediat. Cu ochii plini de lacrimi, Scott se uită la el.

– Hm?

– Ești foarte curajos, dacă ai vrut să te bați cu cineva mai puternic decât tine.

Ceilați din bandă se adunaseră în jurul lor, dar toată atenția bărbatului era îndreptată asupra băiatului. Se lăsă pe vine, privindu-l în ochi.

– E foarte bine când un băiat își apără mama astfel.

Scoase dintr-o teacă atașată la centură un cuțit, a cărui lamă era scurtă, dar suficient de periculoasă. Miranda rămase fără suflare. Omul azvîrli în aer cuțitul, care se răsuci pînă cînd el îl prinse cu îndemînare de vîrf, apoi i-l întinse lui Scott.

– Păstrează-l. Dacă îți voi face vreodată vreun rău mamei tale, mi-l poți înfige drept în inimă.

Avînd o expresie serioasă, Scott luă cuțitul. În mod normal, pentru acceptarea unui cadou de la un străin ar fi trebuit să le ceară permisiunea părinților, dar acum, Scott, cu ochii ațintiți asupra bărbatului din fața lui, nu-i aruncă nici o privire Mirandei. Pentru a doua oară în după-amiaza

aceea, fiul ei îl asculta pe omul acela, fără să-i ceară părerea mai întâi ei. Acest lucru o tulbura aproape la fel de mult ca situația primejdioasă în care se aflau.

Oare, acel așa-zis jefuitor de trenuri avea puteri supranaturale? Purtarea și vocea lui erau seducătoare. Ochii erau de un albastru neobișnuit, dar aveau ei cu adevărat puterea de a hipnotiza? Cei care îl însoțeau erau tovarășii lui întru nelegiuiri sau discipolii lui?

Privi în jur. Își scosese răștile cu toții, ceea ce făcu ca un singur lucru să fie evident: toți erau indieni. Cel căruia i se spusese Ernie și alături de care călărise Scott, avea un păr lung și cărunt, împletit în două cozi, ascunse pînă atunci sub pălărie. Ochii lui erau mici, întunecați și înfundați în orbite; fața îi era cutată și ridată, dar nu avea nimic amenințător.

De fapt, Ernie zîmbi chiar cînd fiul ei își informă răpitorul:

- Numele meu e Scott Price.
- Încîntat de cunoștință, Scott, spuse bărbatul și îl strînse mîna. Pe mine mă cheamă *Hawk*¹.

1. șoim

– Hawk? N-am mai auzit de un asemenea nume pînă acum. Ești cowboy?

Cei din jurul lor zîmbiră amuzați, dar el răspunse cît se poate de serios:

– Nu, nu sînt cowboy.

– Dar ești îmbrăcat ca un cowboy. Și ai și pistol.

– Nu în mod obișnuit. Numai astăzi. De fapt, sînt inginer.

Scott își scărpină obrazul murdar pe care lacrimile lăsaseră dîre.

– Ca acela din tren?

– Nu, nu așa. Inginer minier.

– Nu știu ce înseamnă asta.

– E puțin mai complicat.

– Hmm. Acum pot să merg la toaletă?

– Aici nu există toaletă. Nu-ți putem oferi decît pădurea.

– Nu-i nimic. Uneori, mama mă lasă să merg în pădure cînd sîntem la picnicuri.

Părea destul de liniștit, dar privi cu teamă zidul de întuneric ce se întindea dincolo de strălucirea focului.

– Ernie o să te însoțească, îl asigură Hawk apăsîndu-i umărul înainte să se îndrepte. Cînd o

să te întorci, o să-ți dea să și bei ceva.

– Bine, mi-e și puțin foame.

Ernie îi întinse mîna copilului, care i-o luă fără nici o ezitare. Se întoarseră și, împreună cu ceilalți, se îndreptară spre foc. Miranda dădu să-i urmeze, dar bărbatul al cărui nume era Hawk i se așeză în cale.

– Unde crezi că te duci?

– Să-mi țin fiul sub supraveghere.

– Fiul dumitale va fi în siguranță.

– Dă-te la o parte din calea mea.

Dar el o apucă de brațe și o făcu să meargă cu spatele pînă se lovi de trunchiul unui copac. Hawk o urmă pînă cînd trupul îi fu lipit de al ei. Ochii lui de un albastru strălucitor îi examinară chipul, coborînd apoi asupra gîtului și a sînilor ei.

– Fiul dumitale pare să creadă că meriți să se lupte pentru dumneata, spuse el și își coborî capul apropiindu-l de al ei. Așa e?

Capitolul doi

Buzele îi erau tari, dar limba, moale. Îi mîngîia ușor buzele strîns lipite, iar cînd acestea nu cedară, el se dădu înapoi și o privi în ochi. Sfidarea ei îl amuza în loc să-l înfurie.

– N-o să scapi atît de ușor, doamnă Price. Intenționat ai aprins focul ăsta din mine și acum va trebui să-l stingi.

Îi strînse maxilarul între degete și îi deschise

gura cu forța pentru a-i primi limba cercetătoare.

Miranda își propti pumnii în pieptul lui musculos și își puse toată forța în ei, dar el nici nu se clinti. Fu supusă celui mai total și mai intim sărut din câte cunoscuse vreodată și nu putea face altceva decât să se supună. Era îngrijorată pentru Scott. Dacă răpitorul lor avea să se dovedească violent, voia ca ea să fie cea care să-și descarce furia asupra lui, nu copilul.

Numai că nu capitulă complet. Se zbătu ușor, încercînd să lase o distanță, cît de mică, între trupurile lor. Cu toate acestea, el părea să-i cunoască punctele cele mai vulnerabile ale trupului și și-l aranjă pe al său în timp ce limba lui își continua mîngîierile circulare ale gurii ei.

În cele din urmă, Miranda reuși să se desprindă de el.

– Lasă-mă, spuse ea într-o șoaptă răgușită.

Nu voia ca Scott să-i observe și să vină alergînd, mînuind cuțitul pe care i-l dăduse acel barbar.

– Altfel? întrebă el tachinînd-o și, luînd o șuviță din părul ei blond între degete, și-o frecă ușor de gura severă, dar umedă și sexy.

– Altfel iau cuțitul pe care i l-ai dat lui Scott și

ți-l înfig chiar eu în inimă.

Nici un zîmbet nu îndulci austeritatea trăsăturilor lui, dar un hohot de rîs îi răsună în piept.

– Pentru că ți-am furat un sărut? A fost bun, dar în nici un caz nu merită să-mi dau viața pentru el

– Nu te-am rugat să-mi dai o notă.

– Dacă nu-ți plac sărutările mele, te-aș sfătui să nu-ncerci să-mi mai distragi atenția cu farmecele dumitale feminine, spuse el și, lăsîndu-și mîna să-l alunece pe pieptul ei, îi cuprinse un sîn pe care i-l strînse ușor. E frumos, dar nu îndeajuns pentru a mă face să nu realizez ceea ce mi-am pus în gînd.

Ea îi dădu o palmă peste mină. El făcu un pas înapoi, dar ea știu că o făcuse pentru că așa dorise, nu fiindcă îl îndepărtase ea.

– Și ce anume ți-ai pus în gînd să faci?

– Să forțez guvernul să redeschidă mina *Puma singuratică*.

Răspunsul lui fu atît de depărtat de ceea ce așteptase ea, încît clipi repede de cîteva ori și își umezi buzele, nedumerită. În cele mai întunecate unghere ale minții ei, își făcu loc gîndul că buzele ei aveau gustul unui sărut, al unui bărbat, al lui. Dar uluirea îi alungă toate celelalte gînduri.

– Ce anume să redeschidă?

– Mina *Puma singuratică*. E o mină de argint.

Ai auzit vreodată de ea?

Ea scutură din cap.

– Nu mă miră. Nu pare să fie importantă decît pentru cei care depind de ea, pentru a-și cîștiga existența. Pentru poporul meu.

– Poporul dumitale? Indienii?

– Ai ghicit, spuse el sarcastic. Ce m-a dat de gol? Prostia sau lenevia?

Ea nici nu făcuse, nici nu spusese ceva prin care să dea de înțeles că ar fi fost neînțelegătoare, astfel că reacția lui fu total nejustificată, ceea ce o făcu să se înfurie.

– Ochii dumitale albaștri, spuse ea tăios.

– O greșeală genetică.

– Uite ce e, domnule Hawk, eu...

– Domnul O'Toole. Hawk O'Toole.

Miranda îl privi din nou nedumerită.

– O altă festă a destinului, spuse el ridicînd din umeri.

– Cine ești dumneata, domnule O'Toole? întrebă ea încet. Ce vrei de la Scott și de la mine?

– Oamenii mei au lucrat de generații întregi în mina *Puma singuratică*. Rezervația e foarte mare.

Avem și alte mijloace prin care ne câștigăm pâinea, dar cea mai mare parte a economiei noastre se bazează pe funcționarea acestei mine. Nu o să te plictisesc cu toate manevrele care s-au făcut, îți voi spune doar că nu mai e în proprietatea noastră.

– Dar a cui e?

– A unui grup de investitori, care au hotărât că nu mai era indicat să o țină în funcțiune, așa că au închis-o. Pur și simplu, spuse el pocnind din degete la câțiva centimetri de nasul ei. Fără nici un avertisment, sute de familii au rămas, practic, sărace lipite. Și nimănui nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

– Și ce legătură au toate astea cu mine?

– Absolut nici o legătură.

– Atunci de ce mă aflu aici?

– Ți-am mai spus că ai fost adusă doar pentru că ai făcut atîta tărăboi.

– Bine, dar ai atacat trenul ăla ca să-l răpești pe Scott.

– Da.

– De ce?

– De ce crezi?

– Evident ca să-l ții ostatec

El încuvîntă brusc.

– Îl ținem în schimbul unei recompense.

– Pentru bani?

– Nu chiar.

Ea își dădu seama deodată și șopti:

– Morton.

– Exact. Soțul dumitale. Ar putea să-i facă pe colegii săi legiuitori să-l asculte dacă o bandă de indieni sălbatici îi țin fiul ostatec.

– Nu mai e soțul meu.

Ochii lui albaștri o măsurară caustici.

– Da, am citit despre divorțul dumitale în ziare. Domnul reprezentant Price a divorțat de dumneata pentru că i-ai fost necredincioasă.

Se aplecă din nou spre ea, lipind-o de trunchiul copacului și împungându-i trupul sugestiv.

– După felul cum te împingeai în mine pe drum, nu-i de mirare că a vrut să scape de o soție ca dumneata.

– Păstrează-ți pentru dumneata părerile murdare în privința mea.

– Să știi că, spuse el plimbându-și degetul arătător peste maxilarul ei, pentru o ostatecă, ești cam înțepată.

Ea își trase capul departe de atingerea lui.

– Iar dumneata ești un nebun. Morton n-ar

mișca nici măcar un deget ca să mă aibă din nou.

– Fără îndoială. Dar îl avem și pe fiul lui.

– Morton știe că Scott e în siguranță atîta timp cît e cu mine.

– Atunci, poate ar trebui să vă separăm. Sau să te trimitem înapoi pe dumneata și să ținem băiatul, spuse el pîndindu-i cu atenție reacția. Pînă și la lumina focului văd cît de mult te înspăimîntă ideea asta. Dacă nu vrei să se întîmple așa ceva, ar fi bine să faci ce ți se spune.

– Te rog, nu-i face nici un rău lui Scott, îi spuse ea cu un glas tremurător. Nu ne despărți. E doar un copil. O să-i fie teamă dacă nu mă vede.

– Nu am de gînd să vă fac nici un rău nici duminică, nici luni. Încă, adăugă el amenințător. Doar să mă asculți tot timpul. Ne-am înțeles, deci, doamnă Price?

Oricît de mult i-ar fi displicut să se supună, părea să fie cel mai bun lucru pe care îl putea face deocamdată, așa că încuviință.

Hawk se dădu la o parte și îi făcu semn din cap să o ia înainte și să se îndrepte spre foc.

– Nu ți-e teama că focul poate fi văzut? îl întrebă ea peste umăr. Probabil că ne caută deja

– Din moment ce acest lucru e cît se poate de

posibil, ne-am luat unele măsuri de precauție.

Ea se uită în direcția în care privea el și văzu că toți caii fuseseră deșeuati și acum erau urcați într-o rulotă lungă.

– Le vom șterge semnele de pe copite și urmele rulotei. Dacă se întâmplă să dea cineva peste noi în noaptea asta, va găsi un grup de pescari indieni beți care abia se pot ține pe picioare, în nici un caz un tren plin de călători.

– Numai că am să fiu și eu aici și o să strig după ajutor cît o să mă țină gura, spuse ea.

– Ne-am luat măsuri de precauție și în acest sens.

– Ca, de exemplu?

– Cloroform.

– Ne-ai adormi cu cloroform?

– Dacă va fi necesar, spuse el cu indiferență înainte să se îndepărteze, strigîndu-le oamenilor săi să grăbească procesul de încărcare și să expedieze rulota mai repede.

Miranda clocotea de furie din cauza ușurinței cu care el îi întorsese spatele, considerînd-o, evident, o pacoste, nicidecum o amenințare. Supărată din cauza lipsei lui de respect, porni în căutarea lui Scott, pe care îl găsi devorînd o

farfurie cu fasole.

– E foarte bună, mamă.

– Mă bucur că ți place, spuse ea aruncându-i o privire nervoasă lui Ernie, care stătea cu picioarele încrucișate lângă fiul ei.

Se așeză și ea, șovăitoare, pe un trunchi de copac.

– Vreți să mâncați ceva? o întrebă indianul.

– Nu, mulțumesc. Nu mi-e foame.

El ridică din umeri și continuă să mănânce.

– Știi ce, mamă? Ernie a zis că miine pot să călăresc din nou, dar singur de data asta, dacă mă țin bine. A zis că o să mă-nvețe băiatul lui. O să mă duc în vizită la ei acasă. Nu au video, dar am spus că nu-i nimic, pentru că au cai. Și un țap. Nu mi-e frică de țapi, nu-i așa? Ernie a zis că nu-ți fac rău, doar că, uneori, îți rod hainele.

Ea ar fi vrut să strige la el, să-i aducă aminte în ce pericol se aflau, dar se opri exact la timp. Scott nu era decît un copil. Inocența cu care înfrunța gravitatea situației era modul în care se proteja. Hawk O'Toole nu i amenințase nici pe copil, nici pe ea, cu vătămarea corporală sau cu moartea. Părea convins că Morton va răspunde favorabil cererilor lui. Nici nu îndrăznea să se gîndească la

ce se putea întâmpla cu Scott și cu ea dacă răspunsul era negativ.

La puțin timp după aceea, rulota cu caii părăsi luminișul și apucă pe un drum prăfuit. Cu ajutorul unor pături, bărbații îi șterseră urmele pînă cînd nu mai rămaseră decît cele ale camionetelor parcate în apropiere.

După ce băură puțin whisky ieftin, își stropiră hainele cu el. Luminișul începu să duhnească asemenea unei taverne de proastă reputație. După aceea, începură să exerseze în glumă mersul și vorbele bețivilor. După ce mîncară cu toții, se așezară în jurul focului și vorbiră amical, fumară și își pregătiră sacii de dormit pentru culcare. Nu arătau deloc și nici nu se purtau ca niște bandiți care, nu mai înainte decît în după-amiaza aceea, comiseseră un delict federal.

Cînd Hawk îi observă din nou pe Scott și pe ea, copilul se rezema greu de brațul ei.

– E obosit, spuse ea cu un aer de superioritate.

Nu îi plăcea deloc faptul că trebuia să se uite în sus pentru a-l privi în ochi.

– Unde o să dormim?

– În camioneta aceea, spuse el arătîndu-i-o și

apoi se întinse pentru a o ajuta să se ridice.

Ea însă îi refuză cu brutalitate sprâjinul și se ridică singură. El se aplecă să-l ia în brațe pe Scott.

– Îl duc eu, zise Miranda repede.

– Eu îl duc.

El străbătu distanța mult mai repede decât ea. Îl băgase deja pe copil într-un sac de dormit din camionetă când ajunse ea.

– Acum pot să-mi spun rugăciunea? întrebă Scott căscînd.

– Cred că ești prea somnoros în seara asta. Ce-ar fi s-o spui în gînd?

– Bine, murmură el. Ia uite cîte stele sînt, mami.

Ea își ridică privirea și văzu cu uimire cum cerul negru și catifelat era plin de stele, care păreau enorme și atît de aproape încît dădeau impresia că ar fi putut fi atinse cu mîna.

– Sînt frumoase, nu-i așa?

– Îhî. Cred că acolo locuiește Dumnezeu. Noapte bună, mami. Noapte bună, Hawk.

Scott se așeză apoi pe o parte, își strînse genunchii la piept și adormi imediat. Foarte aproape de a izbucni în plîns, Miranda îi trase sacul de dormit peste umeri, pînă sub bărbie.

Cînd se întoarse spre Hawk, ochii îi erau plini de hotărîre.

– Dacă-i faci vreun rău, te omor.

– Ai mai spus-o. Și, așa cum ți-am mai zis, nu am nici o intenție să-i fac rău.

– Atunci, pentru ce toate astea? strigă ea desfăcînd-și larg brațele. Care-i amenințarea?

– N-o să-i fac rău, spuse el încet, dar s-ar putea să nu mai plece niciodată acasă. Dacă fostul dumitale soț nu e de partea noastră, s-ar putea să-l ținem pe Scott cu noi pentru totdeauna.

Scoțînd un strigăt de ură, Miranda se năpusti spre el și îl zgîrie pe obraz, vîzînd dîre subțiri de sînge formîndu-se pe fața lui dură. Triumful ei fu însă de scurtă durată, căci Hawk îi prinse brațul și i-l răsuci la spate, aducîndu-i mîna sus de tot, între omoplați. Durerea era cumplită, dar ea nu scoase absolut nici un sunet, ci doar strînse din dinți. Incidentul îi făcu pe ceilalți să se adune. Apărură din întuneric, gata să sară în ajutorul șefului lor.

– E în regulă, spuse Hawk dîndu-i drumul deodată. Doar că doamna Price nu prea mă place.

– Ești sigur? întrebă Ernie rîzînd, adăugînd apoi ceva în limba lor maternă, ceea ce-i făcu pe

toți să rîdă în hohote.

Hawk îi aruncă o privire, apoi luă o pătură de jos și i-o aruncă fără nici un pic de ceremonie.

– Urcă în camionetă și învelește-te cu asta.

Mindria o durea la fel de mult ca brațul... și pulpele, și șezutul amorțite din cauza atîtor ceasuri de mers călare. Se înfășură în pătură și urcă în camionetă cu stîngăcie. În același timp, Ernie făcu un alt comentariu care stîrni hohote de rîs din partea bărbaților, mai zgomotoase decît cele de dinainte.

Neavînd nici o îndoială în privința grosolăniei cuvintelor la adresa ei, Miranda se întinse lîngă Scott și închise ochii. Îi auzi întorcîndu-se la sacii lor de dormit din jurul focului. Se gîndea că ar fi trebuit să le fie recunoscătoare pentru faptul că Scott și ea aveau camioneta între ei și orice animal sălbatic care ar fi putut apărea în timpul nopții, dar acel metal ruginit nu era un pat foarte confortabil. Se tot răsuci în pătură încercînd zadarnic să găsească un loc mai moale.

– Avem saci de dormit doar pentru bărbați.

Deschise ochii brusc. Fu alarmată cînd îl văzu pe Hawk lîngă mașină, privind-o. Își ștersese sîngele de pe față, dar zgîrieturile se vedeau încă

foarte clar.

– Nu și pentru femei, bănuiesc.

– Nu pentru un oaspete în plus la care nu ne-am așteptat.

– Ce-a spus?

– Cine? Ah, Ernie?

Își îndreptă privirea asupra pieptului ei.

– Că ori mă placi foarte mult, ori ți-era frig.

Pantaloni scurți și tricoul cu care se îmbrăcase în dimineața aceea ar fi fost potrivite pentru o după-amiază de vară petrecută la poalele unui deal, nu pentru o seară la altitudinea aceea. Pielea i se făcuse ca de găină, dar nu la acest lucru se referea el, ci la sfîrcurile care îi împungeau bluza cît se poate de vizibil. Un val de căldură o cuprinse, încălzind-o pe moment, dar nu făcu nimic pentru relaxarea sfîrcurilor, care încă îi mai atrăgeau atenția lui Hawk.

– Cred că ultima variantă e cea reală, spuse el și, întinzînd mîna, își trecu degetele peste unul din acele vîrfuri sensibile. Totuși, dacă bănuiala mea e greșită, mi-ar face mare plăcere să-ți ofer altceva.

Vocea îi era la fel de aspră precum coaja pinului de care o ținuse mai devreme, dar, în același timp, la fel de ușoară ca vîntul care adia

printre acele din vîrf.

Miranda se feri de atingerea lui erotică.

– Și ce-a mai spus? îl întrebă ea printre buzele rigide.

Hawk își retrase mîna, dar nu și privirea albastră, captivantă.

– A zis că mi-ar fi mult mai cald dacă aş dormi sub pătură. Pe de altă parte, adăugă el atingîndu-și obrazul zgîriat, a zis că s-ar putea să nu dorm deloc.

Ea îi aruncă o privire înveninată și își trase pătura pînă la urechi, închizînd ochii pentru a nu fi nevoită să-i vadă expresia sarcastică. Așteptă mult timp pînă să deschidă ochii iar. Cînd o făcu, văzu că el dispăruse, deși ea nu auzise nici un zgomot și nu simțise nici o mișcare. Se întrebă cît stătuse acolo uitîndu-se la ea, înainte să plece.

Ciuli urechile, dar nu auzi decît trosnetul lemnelor care ardeau și răsufierea liniștită a lui Scott. Căpătînd alinare și încredere de la acel zgomot familiar, adormi ca prin farmec.

Capitolul trei

Într-o clipă dormea și era singură. În clipa următoare, era trează și el se afla lângă ea. Ca un argint viu, se întinse fără nici un fel de zgomot peste ea, acoperind-o cu trupul lui greu. Cu o mână îi astupă gura în timp ce cu cealaltă îi apăsa lama unui cuțit de gât.

- Dacă respiri măcar mai tare, te omor, îi șopti
e cu asprime la ureche

Ea îl crezu în stare.

În întuneric, ochii lui străluceau reci și lipsiți de orice sentiment. Ea făcu o mișcare ușoară din cap, în semn că înțelesese, dar el nu își luă mîna de pe gura ei, ba chiar o apăsă mai mult.

Motivul deveni foarte limpede peste cîteva secunde cînd ea auzi o mașină apropiindu-se de tabără dinspre drumul plin de praf. Luminile a două faruri măturară copacii din jur. Praful se ridică în aer cînd șoferul puse frînă și ușile se deschiseră brusc.

– În picioare și mîinile sus.

Asprimea militărească a comenzii o ului pe Miranda, care făcu ochii mari și se uită la Hawk.

El mima doar niște înjurături. Se temea de același lucru ca și ea, ca glasurile să nu-l trezească pe Scott.

Ea se rugă din tot sufletul ca somnul copilului să fie adînc și să nu audă nimic din ce se petrecea. Dacă se trezea și începea să plîngă, nu își închipuia ce se putea întîmpla. Ar fi putut fi lovit de vreun glonț rătăcit în timpul împușcăturilor dintre răpitorii și salvatorii lui. Sau Hawk și-ar fi dat seama că a dat greș și, din moment ce nu mai avea nimic de pierdut, i-ar fi tras pe toți după

el.

Se uită la bărbatul întins deasupra ei. Oare ar fi fost în stare să ucidă un copil cu sînge rece? Concentrîndu-se asupra gurii lui severe, ajunse la concluzia înspăimîntătoare că ar fi fost în stare.

„Te rog, Scott, nu te trezi“.

– Cine sînteți și ce căutați aici?

Oamenii lui Hawk păreau să fi fost aleși pentru talentul lor actoricesc. Se prefăcură că tocmai fuseseră treziți din beție, deși Miranda știa că, dacă Hawk fusese trezit de zgomotul mașinii, și ceilalți fuseseră. Păreau uluiți și amețiți de întrebările severe ale ofițerilor și bîlmăjiră niște răspunsuri alurite, total lipsite de sens. În cele din urmă, nou-veniții își pierdură răbdarea cu ei.

– Sînt doar niște indieni beți, spuse unul. Ne pierdem vremea aici.

Miranda simți fiecare mușchi al trupului lui Hawk tremurînd de furie. Aproape de ochii ei, o venă din tîmpla lui zvicnea puternic.

– Ați văzut niște călăreți astăzi? Șase sau șapte? Întrebă unul din ofițeri. Trebuie să fi venit din direcția aceea.

Indienii schimbă cîteva cuvinte în limba lor, înainte ca o parte din ei să le facă semn ofițerilor

că nu văzuseră nici un călăreț.

Unul dintre aceștia oftă.

– Ei bine, vă mulțumim. Fiți cu ochii în patru, da?
Și anunțați imediat dacă vi se pare ceva ciudat.

– Dar pe cine căutați?

Miranda recunoscuse vocea lui Ernie, deși părea intenționat naiv și umil.

– O femeie și un copil care au fost răpiți astăzi din trenul de Silverado de câțiva călăreți.

– Și cum arată acești călăreți? întrebă Ernie
După cine să ne uităm?

– Purtau eșarfe pe față, dar cei din tren au zis că erau oameni cruzi. Șeful lor a furat niște bani de la unul din pasageri, smulgându-i din mână. Am auzit că femeia a făcut un târăboi teribil ca să-și apere copilul, când l-au dat jos din tren. Dar cel solid, șeful, adică, a luat-o și pe ea și nu pot să spun că-l condamn, adăugă el rîzînd obscen. Fotografia ei a fost răspîndită peste tot. Arată trăsnet. Blondă, cu ochii verzi.

Hawk se uită la Miranda, dar aceasta își feri privirea.

Spuseră „la revedere”, portierele mașinii se trîntiră, luminile farurilor măturară din nou copacii, praful se ridică și apoi se reaseză într-o liniște

apăsătoare. În cele din urmă, motorul mașinii nu se mai auzi.

– Hawk, au plecat.

Își luă mîna de pe gura Mirandei, dar nu se ridică. Se uită la buzele ei albe și neclintite, pe care le mîngîie cu degetul său mare ca pentru a le readuce culoarea.

– Hawk?

– Am auzit, strigă el enervat.

Timp de cîteva secunde, în jurul focului se lăsă o tăcere mormîntală. Încetul cu încetul, se auziră zgomote care trădau că totul revenea la normal. Apoi, mai multă liniște. Totuși, Hawk rămase unde era.

Luă cuțitul de la gîtul ei. Cînd Miranda văzu cît de ascuțită îi era lama, ochii ei aruncară fulgere de minie.

– Ai fi putut să mă omori cu asta.

– Dacă ne-ai fi dat de gol, aș fi făcut-o.

– Și Scott? Dacă s-ar fi trezit și ar fi început să plîngă, l-ai fi omorît?

– Nu. El e nevinovat, spuse el ridicîndu-se și virîndu-și genunchii între pulpele ei. Dar toată lumea din stat știe că dumneata nu ești deloc vinovată. Doar l-ai auzit pe omul ăla ce-a spus;

arăți trăsnet. Pe câți bărbați i-ai sedus înainte ca soțul dumitale să se sature și să-ți dea cu piciorul?

– Dă-te la o parte de pe mine.

O privi cu ochii mici.

– Credeam că-ți place.

– Ei bine, nu-mi place. Nu-mi plăci. Ești un hoț, un răpitor...

– Un hoț, nu.

– Ai luat bani de la omul din tren.

– El mi l-a oferit, ai uitat? Nu l-am furat eu.

– Dar o să-i cheltuești.

– Bineînțeles. O să-i consider un dar din partea bogaților pentru cei săraci.

– Ah, scutește-mă. Cine te crezi? Un Robin Hood al secolului douăzeci? Te înșeli. Ești un bandit, nimic mai mult.

Vrînd să-l dea la o parte, își puse ambele mâini pe umerii lui, ceea ce fu o greșeală, căci umerii lui erau goi și netezi. La fel și pieptul. Neacoperit de cămașă, era o întindere suplă de piele arămie, întreruptă doar de discurile de culoare mai închisă din jurul sfîrcurilor.

Înăbușindu-și dorința de a-și trece palmele peste el, ea încercă să-l dea la o parte, dar el își lăsă capul în jos, așezîndu-l în scobitura dintre

gîtul și umărul ei și își afundă degetele în părul ei. Acestea îi cuprinseseră capul ținîndu-i-l nemișcat. Îi prinse lobul urechii între dinții lui albi și puternici și i-l linse ușor.

– Nu, spuse ea cu răsufierea tăiată.

– De ce nu? Ești nervoasă? E prima oară cînd o faci cu un indian, doamnă Price?

Ea nu putu să găsească o insultă destul de aspră pentru el.

– Dacă n-ar fi fost Scott...

– Ce-ai fi făcut? Ai fi cedat? M-ai fi primit chiar aici, acum? Te deranjează că fiul dumitale doarme alături? Asta te face să mi te împotrivești?

– Nul încetează, strigă ea încet.

– Ah, am priceput. Chestia asta face parte din fantezia de a o face cu un sălbatic. Îmi opui rezistență și eu te înving datorită superiorității forței mele. Așa trebuie jucat jocul ăsta?

– Nu, te rog.

– Bine. E foarte bine. Le poți spune tuturor prietenilor că te-am luat cu forța. Dă mai mult culoare lucrurilor într-o conversație de salon.

Îi mîngîie buzele cu limba. Instinctiv, ea îi strînse umerii și spatele i se arcui, lipindu-i trupul de al ei.

– E bine, ești caldă, spuse el zîmbind și frecîndu-se de locul dintre pulpele ei. Pun pariu că ești și udă.

După aceea o sărută, afundîndu-și limba adînc și senzual în gura ei, în timp ce șoldurile îi masau ritmic mijlocul.

– Hawk?

Capul lui jîșni brusc și ea îl auzi înjurînd.

– Ce e?

– Ai zis să te trezim în zori, se auzi vocea lui Ernie din întunericul care începea să se lumineze vag.

Tonul lui suna categoric.

Hawk o măsură pe Miranda din priviri cînd se ridică. Stînd deasupra ei, îi examinează părul ciufulit, buzele iritate de sărutări și picioarele îndepărtate.

– Exact așa cum au sugerat și ziarele, doamnă Price, ești o tîrfă. Bine că l-am răpit pe Scott, căci dacă ar fi fost să cerem recompensă pentru dumneata, n-am fi primit nici un bănuț.

Sări din camionetă și se îndepărtă trăgîndu-și în sus blug, pe care îi lăsase deschelați. Miranda simți o durere teribilă în ochi din cauza lacrimilor de furie pe care și le șterse. Folosind un colț al păturii aspre, încercă să și îndepărteze de pe

buze gustul sărutărilor lui Hawk O'Toole.

Dar nu avu prea mult succes.

– Trezește-te, Randy. Am ajuns.

Miranda își simți umărul scuturat cu putere. Își înălță capul de pe geamul de lîngă locul însoțitorului. Datorită acelei poziții îi amortise gîtul. Își roti capul de cîteva ori pentru a-l dezmoți.

Clipind des, aruncă o privire spre cel de la volan și, cînd își dădu seama că în camionetă nu erau decît ei doi, strigă speriată:

– Scott!

Dădu să apese pe mînerul portierei, dar Hawk o apucă de încheietură înainte ca ea să apuce să se rostogolească din mașină.

– Liniștește-te. E cu Ernie. Acolo, spuse el arătîndu-i spre parbrizul murdar.

Scott îl urma pe Ernie ca un cățel credincios pe o cărare care ducea spre o rulotă.

– Ai zis că vrea la toaletă, așa că i-am dat voie să se ducă.

Hawk desfăcu atunci un ziar și bătu cu degetele pe prima pagină.

- Se scrie despre tine, Randy.
- De ce-mi spui așa?
- Așa ești numită în ziar. De ce nu mi-ai spus?
- Nu m-ai întrebat.
- Așa te alinta soțul tău?
- Nu, așa mi s-a spus dintotdeauna.
- Credeam că reputația ta de pradă ușoară

ți-a adus acest nume.

Ea nu se osteni să-i dea o replică, în schimb se apucă să citească articolul. Erau relatări ale martorilor oculari. După ce dăduse la o parte de pe șine grămada de lemne, ajutat de câțiva pasageri, mecanicul dusesse trenul înapoi în gară transmițând înainte prin radio că vor sosi. Cei de la FBI, împreună cu polițiștii locali, se aflaseră acolo pentru a întâmpina trenul. Bineînțeles că și presa era prezentă.

- Fostul dumitale soț a fost și el acolo. Era foarte zguduit.

Pe prima pagină a ziarului se vedea o fotografie a reprezentantului Morton Price, a cărui chip frumos era schimonosit de durere. Cuvintele sale erau citate: „*Voi face orice, absolut orice, să-l eliberez pe fiul meu, Scott. Și pe Randy, bineînțeles.*”

Ea rîse cu amărăciune.

– Nu se dezminte nici o clipă.

– Adică?

– Caută să profite de cît mai multă publicitate.

Și, ca de obicei, eu sînt pe planul doi.

– Te aștepti să te compătimesc?

Ea îi aruncă o privire calmă.

– Nu mă aștept să faci altceva decît să te porți ca un ticălos. Pînă acum nu m-ai dezamăgit, domnule O'Toole.

– Nici nu intenționez s-o fac, spuse el, deschizînd portiera și coborînd.

Cînd Randy i se alătură, el făcu un gest larg din mînă și spuse:

– Bun venit.

Ea își aruncă o privire și văzu un orășel format în majoritate din case mobile, deși erau și cîteva locuințe permanente construite din chirpici sau lemn. Singurul drum principal era pustiu. Existau o clădire care servea drept stație de benzină, o băcănie și o poștă, dar nu se vedea nici picior de om. O altă clădire părea să fi fost o școală, dar ușile erau închise cu lacăt. În rest, nu prea mai era nimic de văzut. Privirea ei fu atrasă de un drum pietruit care urca șerpuit pe deal și

dispărea undeva sus.

– Mina? Întrebă ea arătînd în direcția respectivă.

– Da, spuse el și o privi oarecum cinic. Orașul nu e chiar în genul celor cu care ești obișnuită, nu?

Ea preferă să nu muște momeala.

– Părerea mea în legătură cu orașul se va îmbunătăți simțitor dacă mă vei îndruma spre o toaletă.

– Cred că Leta o să ți-o pună la dispoziție pe a ei.

– Leta? îl întrebă ea urmîndu-l.

– Soția lui Ernie. Și să-ți iei gîndul că ai putea să dai un telefon, pentru că n-au așa ceva.

Un stîlp de telegraf fusese primul lucru după care se uitase Randy, dar nu văzuse nici unul. Aproape la fel de enervant era și felul în care Hawk părea să-i ghicească gîndurile.

Un țap legat de un par se uită la ei cînd traversară curtea plină de praf, urcînd cîteva trepte din beton. Hawk băt看 o dată, deschizînd apoi ușa rulotei. Mirosul de mîncare gătită făcu să i se agite stomacul. Cînd ochii i se mai obișnuiră cu semiîntunericul, Randy își văzu fiul stînd la

masă unde, cu o totală lipsă de maniere, se îndopa dintr-o farfurie care se afla în fața lui.

– Mami, l-ai văzut pe Geronimo? Așa îl cheamă pe țap. El e Donny, prietenul meu. Are șapte ani. Și ea e Leta.

Randy răspunse prezentărilor cu o mișcare a capului. Donny își feri privirea timid, iar Leta, după ce se uită la zgîrieturile de pe obrazul lui Hawk, o privi cu o curiozitate fățișă. Randy fu uimită să observe că soția lui Ernie nu numai că era cu mult mai tânără decât acesta, dar era mai tânără chiar decât ea.

– Doriți să mâncați ceva? întrebă tînăra. Nu-i cine știe ce, dar...

– Da, vă rog, spuse Randy zîbindu-i plăcut.

Leta încetă să-și mai frîngă mîinile nervoasă și îi întoarse zîmbetul.

– Sînt sigur că doamnei Price îi e o foame de lup, spuse Hawk încălecînd un scaun. Probabil că se aștepta ca la micul dejun să mănînce friptură de bivoli și pîine caldă. Cînd i-am oferit un *Egg McMuffin*, ne-a refuzat cît se poate de categoric.

Ernie rîse ușor. Leta păru nedumerită. Randy îl ignoră și o întrebă pe femeie:

– Pot folosi baia dumneavoastră, vă rog?

– Da, bineînțeles. E pe hol.

Hawk se ridică brusc.

– Îi arăt eu unde e.

Randy străbătu bucătăria și intră în holul îngust care ducea în partea din spate a casei mobile. Hawk își strecură mîna pe lîngă ea și îi deschise ușa, apoi își vîrî capul înăuntru, inspectînd micuța încăpere pătrată.

– Ce te-ai fi așteptat să găsești?

– O fereastră prin care te-ai fi putut strecura afară.

Ea scoase un sunet de nerăbdare și încercă să treacă pe lîngă el, dar Hawk rămase neclintit.

– Vrei să intri cu mine? îl întrebă ea cu dulceață în glas.

– Nu cred că e nevoie, dar o să fiu chiar lîngă ușa.

Ea își propti mîinile în șolduri.

– Poate vrei să mă și controlezi.

Ochii lui limpezii îi măsurară trupul din cap pînă-n picioare.

– Poate.

U împinse ușor cu podul palmei în umăr făcînd-o să se lipească de perete și, înainte ca ea să-l poată împiedica, el își vîrî mîinile pe sub tri-

coul ei, trecându-le peste sînii acoperiți de sutienul dantelat, frămîntîndu-i ușor și repede. De acolo, mîinile îi alunecară spre spatele ei, plimbîndu-i-se în jos și în sus pe piele. Apoi, din nou în față, unde el îi desfăcu pantalonii, lipîndu-și mîna de burta ei, și, pe urmă, peste șolduri, mîngîindu-i în grabă șezutul.

– Nimic ce n-ar trebui să fie, spuse el calm cînd își retrase mîinile.

Randy era prea șocată ca să mai poată spune ceva și doar îl privea cu răsufierea tăiată. Chipul îi pâlise, deși sîngele îi curgea prin vene fierbinte și cu lățeală.

– Să nu mă mai provoci niciodată, o preveni el încet. Nici chiar în glumă, pentru că nu mă las intimidat.

După aceea o împinse ușor în baie și închise ușa în urma ei.

Randy se rezemă de perete cîteva clipe pînă își recăpătă răsufierea. Tremura. Deschise robinetele chiuvetei și își spălă fața îmbujorată. Cînd se șterse, se privi în oglindă.

Era o imagine jalnică. Părul îi era încîlcit și plin de rămurele și frunze din pădure. Hainele îi erau murdare. Machiajul vechi de mai mult de

douăzeci și patru de ore.

– Tulburătoare, spuse ea sec și, cînd își aduse aminte că ea însăși fusese tulburată puțin mai înainte, se încruntă.

Luînd o bucată de săpun, își frecă fața bine, îndepărtînd machiajul. Apoi, cu un deget, își perle dinții. Își curăță părul și își trecu degetele prin el, descurcîndu-l. După ce folosi toaleta și își aranjă hainele cît putu mai bine, ieși.

Hawk nu o aștepta lîngă ușă, ci stătea la masă, în bucătărie, bînd o bere și vorbind încet cu Ernie. O supusese „controlului”, numai pentru a o insulta, nu pentru că s-ar fi temut ca nu cumva să fugă. Cînd o observară în prag, tăcură brusc.

– Unde e Scott?

– Afară.

Ea se uită pe fereastră și-l văzu pe Scott mîngîindu-l cu prudență pe Geronimo, în timp ce Donny îl încuraja să nu se teamă. Mulțumită că băiatul nu se afla în pericol, se așeză la masă pe scaunul indicat de Leta. Era mijlocul după-amiezei, un moment total nepotrivit pentru masă. I se oferise micul dejun imediat după ce părăsiseră tabăra în zori, dar ea refuzase. Nu se opriseră să

mănince de prînz, așa că acum goli farfuria care i se pusese în față. Cafeaua care urmă era tare și reconfortantă.

Sorbi din ea și apoi se uită la Hawk peste masă, întrebîndu-l cu îndrăzneală:

– Ce ai de gînd să faci cu noi?

– Să vă țin ostateci pînă cînd soțul dumitale – fostul soț – va obține o hîrtie de la guvernator prin care se hotărăște redeschiderea minei.

– Dar s-ar putea ca negocierile să dureze luni de zile, strigă ea uluită, iar Hawk ridică din umeri.

– S-ar putea.

– Scott ar trebui să înceapă școala peste cîteva săptămîni.

– S-ar putea ca școala să înceapă fără el. N-ai încredere în puterea de convingere a soțului dumitale?

– De ce nu-i ceri bani ca orice răpitor de rînd?

Chipul lui căpătă o expresie dură. Ernie își drese glasul și își privi minile, iar Leta se foi pe scaunul ei.

– Dacă am fi vrut o pomană, doamnă Price, am fi putut trăi cu toții de pe urma ajutorului social.

Îi venea să și muște limba pentru acea izbucnire negîndită. Îi afectase mîndria lui Hawk. Ochiul lui albastru poate îi contrazicea originea

indiană, dar orgoliul său nu o făcea.

Trase aer în piept pentru a se liniști.

– Nu văd cum ai putea face ceva, domnule O'Toole. Negocierile cu orice guvern durează foarte mult. S-ar putea ca Morton să nu reușească să ajungă la guvernator decât peste câteva săptămîni.

Hawk bătu cu degetul în ziarul care acum era împăturit și se afla pe masă.

– Asta o să ne ajute, exact așa cum am plănuit. Soțul dumitale candidează pentru a fi reales. Se vorbește deja destul de mult despre el în ziare. Răpirea fiului său îl aduce în gîndul tuturor. Presiunea publicului îl va forța pe guvernatorul Adams să-i îndeplinească rugămintea.

– Se pare că te-ai gîndit foarte bine la tot. De unde ai știut că Scott și cu mine aveam să fim în acel tren?

Își dădu seama imediat că întrebarea ei nevinovată atinsese un punct nevralgic. Ernie și Leta îl priviră stînjeniți pe Hawk, care își reveni repede și îi răspunse:

– Un răpitor trebuie să fie foarte bine informat.

Replica lui nu îi spuse nimic, dar Randy înțelese că, deocamdată, nu avea să afle mai mult.

– Cum ai de gînd să iei legătura cu Morton?.

– O să-ncepem cu scrisoarea asta, spuse Hawk, scoțînd o hîrtie împăturită din buzunarul cămășii. Îi va fi înmînată mîine.

Ea citi scrisoarea. Era un bilet identic cu acelea din filmele polițiste de la televizor, cu mesajul scris cu litere decupate din ziare, prin care Morton era informat de faptul că Scott era ținut în schimbul unei recompense și că avea să fie contactat în curînd pentru discutarea termenilor de realizare a schimbului.

– Va fi contactat? Prin telefon? îl întrebă Randy.

– Prin telefonul de la birou.

– Cu siguranță că va fi urmărit și apelul va fi localizat cu ușurință.

– Apelurile. Fiecare va conține o singură frază. Prea puțin pentru a fi localizate. Și se vor face din câteva state vestice.

Ea își arcui o sprînceană.

– Te felicit din nou.

– Toți ceilalți indieni țin cu noi și, cînd le-am cerut ajutorul, mi l-au oferit imediat.

– Te-ai gîndit ce se va întîmpla dacă vei fi prins?

– Nu, pentru că nu voi fi prins.

– Ai mai avut încurcături cu legea, nu-i așa? Când am avut timp să mă gândesc, mi-am amintit unde ți-am mai auzit numele. De ani de zile creezi tot felul de probleme.

Hawk se ridică de pe scaun încet și se aplecă peste masă pînă cînd fața i se afla doar la cîțiva centimetri de a ei.

– Și o să mai provoc atîta timp cît poporul meu suferă.

– Poporul tău? Dar ce ești, vreun șef, ceva?

– Da.

Acel cuvînt sfîrîi asemeni unei picături de apă într-o tigaie încinsă și o reduse imediat la tăcere pe Randy. Aceasta îi privi trăsăturile aspre și își dădu seama că nu avea în față un tâlhar nenorocit. Hawk O'Toole era echivalent cu un șef de stat, un conducător sfînt.

– Atunci ai scăpat ceva din vedere, spuse ea. Imediat ce o să pomenești de mina *Puma singuratică*, tot locul ăsta o să fie plin de oamenii FBI-ului și de polițiști.

– Fără îndoială.

Ea își desfăcu brațele larg și începu să rîdă.

– Și atunci ce o să faci, o să vă ascundeți sub paturi?

– N-o să fim aici.

După ce spuse aceste lucruri, el se îndepărtă de masă și porni spre ușă, deschizînd-o atît de brusc, încît aproape că o scoase din balamale.

– Peste zece minute plecăm.

Imediat ce ușa se închise în urma lui, Randy își puse mîinile pe masă și le spuse celor doi:

– Trebuie să mă ajutați. Inima domnului O'Toole s-o afla ea unde trebuie, ceea ce încearcă să facă o fi bine și nobil, dar comite un delict grav. Un delict federal. O să intre la închisoare și la fel și voi, spuse ea umezindu-și buzele. Dar o să am grijă să fiți tratați cum trebuie dacă mă ajutați să fug. Întîi și întîi, ajutați-mă să găsesc un telefon.

Ernie se ridică și își întrebă tînăra soție:

– Leta, ai pregătit totul?

– Da.

– Pune toate bagajele lîngă ușă ca să le urc în camionetă.

Randy se recunoscuse învinsă. Nu numai că refuzau să o ajute să fugă de Hawk O'Toole, dar nici nu voiau să discute în acest sens.

Capitolul patru

– Încotro mergem?

– Ai vrea tare mult să știi, nu?

Sarcasmul lui Hawk o călcă pe nervi.

– Uite ce e, n-aș putea să ajung înapoi în lumea civilizată nici dacă aș avea o busolă într-o mână și o hartă în cealaltă. Singura caracteristică a acestui teren e monotonia. În momentul ăsta nici nu știu în ce direcție mergem.

– Țsta-ı singurul motiv pentru care nu te-am legat la ochi.

Ofțind enervată, Randy privi pe fereastra deschisă a camionetei. Un vînt răcoros îi rāvășea părul. Luna arunca o lumină slabă pe fața ei. Conturul întunecat al munților marca orizontul, dar ei abia se zăreau.

Își dăduse seama repede de ce sātucul din apropierea minei era pustiu. Toată lumea se mutase deja în „ascunzătoare”. Numai cei implicați direct în răpire și familiile lor rămăseseră pe loc, dar la puțin timp după ce Hawk ieșise din locuința mobilă a lui Ernie, caravana se puse în mișcare îndreptîndu-se spre un loc încă necunoscut lui Randy. Camioneta lui Hawk încheia coloana, așa cum făcuse toată după-amiaza, dar nu lăsa niciodată distanță prea mare între ei și vehiculul în spatele căruia se aflau.

– Cum ai ajuns șef?

– Nu sînt singurul. Există un consiliu tribal format din șapte șefi.

– Ai moștenit această poziție de la tatăl dumitale?

Ca și cum ar fi strîns din dinți, mușchii maxilarului i se încordară.

– Tatăl meu a murit într-un sanatoriu pentru alcoolici incurabili. Era puțin mai în vîrstă decît mine acum, cînd a murit.

Randy tăcu cîteva clipe, apoi întrebă:

– Se numea chiar O'Toole?

– Da. Pe stră-străbunicul lui îl chema Avery O'Toole. S-a stabilit aici după războiul civil și s-a căsătorit cu o indiancă.

– Astfel că ai moștenit poziția de șef de la familia mamei dumitale.

– Bunicul din partea mamei a fost șef.

– Mama trebuie să fie foarte mîndră de dumneata.

– A murit după ce i-a dat naștere fratelui meu mort.

Lui părea să-i facă plăcere uimirea lui Randy.

– Doctorul vizita rezervația doar o dată la două săptămîni. Pe ea au apucat-o durerile într-o zi din acest răstimp și a sîngerat pînă a murit.

Randy îl privi începînd să fie cuprinsă de compasiune. Nu era de mirare că era atît de aspru și de grosolan, după ce avusese o copilărie atît de tragică. Cu toate acestea, aruncîndu-i o privire profilului său de granit, își dădu seama că nu ar fi acceptat nici un fel de milă, nici măcar un cuvînt

cald.

Ea se uită atunci la Scott, care adormise pe banchetă între ei, cu capul în poala lui Randy și cu genunchii la piept. Își răsuci degetul în jurul unei șuvițe din părul lui blond.

– Nu mai ai frați sau surori? întrebă ea apoi încet.

– Nu.

– A existat vreodată o doamnă O'Toole?

El îi aruncă o privire scurtă, apoi răspunse:

– Nu.

– De ce nu?

– Dacă vrei să afli dacă mă culc regulat, atunci să știi că mă descurc foarte bine. Dar viața dumitale sexuală e mult mai interesantă decât a mea, așa că, dacă vrei să discutăm despre asta, hai să discutăm despre a dumitale.

– Nu vreau să discutăm despre asta.

– Atunci de ce pui atâtea întrebări personale?

– Pentru că încerc să înțeleg de ce un bărbat atât de inteligent cum ești dumneata, ar face ceva atât de stupid ca a răpi o femeie și un copil dintr-un tren plin cu turiști. Încerci să-ți ajuți poporul, foarte bine. Motivul dumitale e admirabil. Îi apreciez și sper să reușești. Dar pe căi legale.

– Nu merge.

– Și așa merge? Cum poți ajuta pe cineva dacă ești închis într-o închisoare federală pentru tot restul vieții?

– N-o să fiu închis.

– Dar s-ar putea, spuse ea cu amărăciune. Ar trebui, dacă nu ne dai drumul.

– Las-o baltă.

– Ascultă, domnule O'Toole, șarada asta n-a durat destul? Cei care te ajută, Ernie, de exemplu, nu sînt delincvenți. L-au tratat pe Scott mai mult ca pe un nepot decît ca pe un ostatec. Chiar și dumneata, în felul dumitale, ai fost bun cu el. Dacă ne lași să coborîm în cel mai apropiat oraș, o să spun că nu știu cine au fost răpitorii. O să susțin că ați rămas mascați tot timpul și că, din motive necunoscute mie, v-ați răzgîndit și ne-ați dat drumul.

– Cît de cumsecade ești.

– Te rog să te mai gîndești.

El își încleștă și mai tare degetele în jurul volanului.

– Răspunsul e nu.

– Dar jur că n-o să spun nimic!

– Și Scott?

Randy deschise gura să spună ceva, dar nimic nu-i veni în minte.

– Exact, spuse Hawk ghicindu-i gândurile din nou. Chiar dacă aş avea încredere în dumneata, şi n-am, de cum ar pomeni Scott ceva despre Hawk, toată poliţia federală ar fi pe urmele mele.

– Asta nu s-ar întâmpla dacă n-ai fi avut deja probleme cu ei, i-o reteză ea.

– Sînt cît se poate de curat. N-am fost condamnat niciodată.

– Ai fost aproape.

– Aproape nu contează. Dacă ar conta, eu n-aş mai fi încă tare şi dumneata ai şti cum e să faci dragoste cu un indian.

Ea îşi ţinu răsufierea. Profitînd de muşenia ei, el continuă:

– Nu ştiu ce voiam mai mult aseară – să te văd umilită sau excitată.

– Eşti respingător.

Rîsul lui fu aspru şi sec.

– Nu face pe nevinovata cu mine. Rufele dumitale murdare au fost spălate în public cînd soţul te-a acuzat de adulter.

– În hotărîrea de divorţ scrie „nepotrivire”.

– Poate oficial, dar de multe ori s-a făcut aluzie

la aventurile duminicale extraconjugale.

- Crezi absolut tot ce citești, domnule O'Toole?

- Nu cred aproape nimic din ceea ce citesc.

- Atunci de ce divorțul meu este o excepție?

El o măsură din ochi, privindu-i părul răvășit, chipul curat, hainele care îi erau șifonate de parcă dormise în ele... ceea ce și făcuse.

- Știu cât de ușor poți fi convinsă. Ai uitat de noaptea trecută?

- N-am fost convinsă.

- Ba da. Dar n-ai vrut să recunoști.

Cu obraji arzînd, Randy își întoarse capul și privi pe fereastră din nou. Nu voia ca el să-i vadă stînjeneala și să-și dea seama astfel că avusese dreptate. O dezgusta faptul că, și pentru o clipă, îl făcuse plăcere sărutul lui.

Își găsisese o scuză în faptul că trecuse atîta timp de cînd nu mai fusese sărutată. Deși mintea ei îl respinsese, trupul nu o făcuse, ci se lăsase atras de farmecul lui masculin. Se delectase cu mirosul pielii lui și cu senzația pe care i-o dăduse părul lui. Apăsarea tăriei lui aprinsese un foc în interiorul ei care, chiar și acum, cînd își aducea aminte, se întelea.

Sperase că reacția ei fusese atît de slabă, încît

trecuse neobservată. Dar se părea că el știe. Se bucura de capitularea ei momentană nu numai pentru că îi hrănea orgoliul insuportabil, dar și pentru că îi confirma bănuielile în legătură cu ea și cu căsnicia ei care eșuase. Indiferent cât de mult ar fi vrut să nege, nu o făcu. Nu o mai făcuse nici înainte. Și nu avea să o facă nici acum.

Închise ochii în fața acelor amintiri neplăcute și își lăsă capul pe spate. În ciuda gândurilor tulburi, probabil că ațipise, căci, la un moment dat, își dădu seama că se opriseră și portiera ei se deschidea.

– Coboară, îi spuse Hawk.

În clipa aceea observă trei lucruri. Temperatura scăzuse considerabil, aerul era mai rarefiat și Scott dormea la pieptul lui Hawk cu mâinile petrecute pe după gâtul acestuia. Cu o mână, Hawk îi sprijinea șezutul băiatului și cu cealaltă îi ținea ei portiera deschisă.

Ea coborî din camionetă. În apropiere se auzea sunetul inconfundabil al unei ape care curgea repede. În jurul ei se vedeau puncte luminoase care, după cum își dădu seama după o clipă, erau ferestre aparținând unor structuri pe care le distingeă foarte vag în lumina palidă a lunii.

– Toată lumea e aranjată? îl întreabă Hawk pe Ernie, care apăru ca din pământ lângă ei.

– Da. Leta l-a dus la culcare pe Donny. A zis să vă spun „noapte bună”. Cabana rezervată doamnei Price e într-acolo, adăugă el arătând spre o cărare care urca în zig-zag.

Hawk încuviință brusc.

– Ne vedem mâine dimineață în cabana mea.

Ernie se întoarse și porni în direcție opusă, iar Hawk apucă pe cărarea indicată. Aceasta se oprea în fața unei cabane mici care, după cum observă Randy, era construită numai din bușteni. Hawk urcă cele câteva trepte care duceau pe mica verandă și lovi ușa cu piciorul pentru a o deschide.

– Aprinde lampa.

– Lampa? întreabă ea cu teamă.

Înjurînd nepriceperea ei, el i-l dădu pe Scott și scăpără un băț de chibrit pe care îl apropie de fitilul unei lămpi cu petrol, reglă apoi flacăra și o acoperi cu sticla. Lampa lumina acea unică încăpere în care nu se aflau decît două paturi de campanie, două scaune și o masă pătrată.

– Nu fi atît de îngrozită. Țsta e apartamentul de lux.

Disprețuitoare, Randy îi întoarse spatele și îl așeză pe Scott pe unul din paturi. Copilul murmură ceva somnoros când ea îl descălță și îl înveli cu o pătură de lână țesută manual. După aceea se aplecă și îl sărută pe obraz.

Când se întoarse din nou spre Hawk, îl văzu examinînd-o cu atenție. Știa că oboseala ei trebuia să fie foarte evidentă. Ar fi vrut să pară neînfrîntă în fața lui, dar, din păcate, epuizarea îi submina atitudinea mîndră.

- Vei fi păzită toată noaptea.
- Unde aș putea să fug? strigă ea enervată.
- Exact.

Ea se îndreptă și îl privi cu un aer de superioritate.

- Vrei să mă lași singură, domnule O'Toole?
- Tremuri.
- Mi-e frig.
- Vrei să trimit un bărbat tînăr și viril să-ți încălzească patul?

Capul i se lăsă încet, încet în piept. Era prea obosită și prea deprimată pentru a se lupta cu el, chiar și verbal.

- Lasă-mă în pace doar. Sînt aici. Fiul meu și cu mine îți stăm la dispoziție. Ce altceva mai vrei

de la mine? îl întrebă ea ridicându-și capul și privindu-l drept în ochi.

În obrazul lui, un mușchi zvîcni ușor.

– O întrebare riscantă pentru un bărbat disperat. Nu am prea mult de pierdut. Ce importanță ar avea dacă mă port cu dumneata frumos sau nu? Oricum aș putea fi spînzurat.

Părea să facă un efort extraordinar pentru a păstra distanța dintre ei.

– Disprețuiesc femeile ca tine, spuse el cu un glas răgușit. Blonde, cu un aer de superioritate. Dar, de fiecare dată cînd mă uit la dumneata, te doresc. Nu știu care din noi se discreditează mai mult.

După ce rosti aceste cuvinte, ieși lăsînd-o tremurînd.

Soarele abia tivea creasta celui mai apropiat munte. Stînd la fereastra cabanei sale, Hawk îi urmărea ascensiunea. Era deja la a treia ceașcă de cafea. O goli și o puse pe masa de lemn de sub fereastră.

Nu dormise bine.

Cu ani în urmă, se învățase să nu aibă nevoie de prea mult somn, cel mult patru, cinci ore pe noapte. De obicei, se întindea și adormea imediat, pentru a profita cât mai mult de acele patru, cinci ore. Dar noaptea trecută, stătuse treaz privind în beznă și dorind să se simtă mai bine.

Deocamdată totul era în regulă. Nu avea de ce să se plîngă. Răpirea avusese loc exact așa cum fusese plănuț, fără nici o greșeală... cu excepția apariției doamnei Price. Totuși, nu își dădea seama de ce nu era entuziasmat, de fapt, de ce nu se simțea bine deloc.

Nu îl auzi decît cînd ajunsese lîngă el și atunci, se răsuci instinctiv și luă o poziție de luptă.

Ernie făcu cîțiva pași înapoi și își ridică mîinile.

– Ce-ai pățit? Ar fi trebuit să mă auzi.

Simțîndu-se ca un idiot, Hawk ridică din umeri și îi oferì lui Ernie o cafea.

– Aproape că a fost prea ușor, nu? Mă tot întreb ce se poate întîmpla, zise Ernie așteptînd să se mai răcească lichidul acela fierbinte.

– Nimic. Nimic nu se poate întîmpla, spuse Hawk cu mai multă siguranță în glas decît în suflet. Scrisoarea va fi înmînată în dimineața asta. O oră mai tîrziu, Price va primi un telefon de la noi

și apoi de la toți ceilalți pînă cînd ni se vor îndeplini cerințele.

– Mă întreb cînd o să ia legătura cu guvernatorul Adams.

– Cred că imediat. Ziarele ne vor ține la curent. Ernie rîse ușor.

– Devin foarte folositoare pentru niște bandiți ca noi.

Cuvintele acelea îi amintiră lui Hawk ce spusese femeia cu o seară în urmă. Luă o cămașă și o îmbrăcă.

– Te simți ca un bandit?

Nu voise ca Ernie să ia întrebarea în serios, dar acest lucru se întîmplă.

– Acum, nu, spuse el privindu-și prietenul mai tînăr. Dar o să mă simt, dacă o să i se întîmple ceva copilului. Sau femeii.

Pauza aceea strategică provocă o reacție din partea lui Hawk, care încetă să-și mai vîre cămașa în pantaloni și îi aruncă o privire rece lui Ernie.

– Ce ar putea să i se întîmple?

– Poate tu ar trebui să-mi spui.

Hawk continuă să-și vîre cămașa și își încheie blugii *Levi's* decolorați.

– Dacă mă ascultă, nu va păți absolut nimic.

Ernie îl privi așezându-se pe marginea patului pentru a-și pune ciorapii și cizmele.

– Leta zice că Dawn January te place.

– Dawn January? E încă un copil.

– Are optsprezece ani.

– Așa cum am spus, e doar un copil.

– Leta avea șaisprezece ani când m-am însurat cu ea.

– Și ce dovedește asta? Că ești mai bărbat decît mine? Felicitări.

Ernie nu schiță nici un zîmbet. Chipul său taciturn rămase neschimbat. Hawk se ridică și începu să-și suflece mînele pe brațele musculoase.

– Aaron Turnbow e îndrăgostit de Dawn. E doar agitată și tulburată pentru că el s-a întors la colegiu. Cred că se vor logodi cînd va veni acasă în vacanța de Crăciun.

– Ar fi patru luni în care ai putea să te bucuri de ea.

Capul lui Hawk se întoarse atît de repede de parcă ar fi fost mitraliat. Ochiul îi erau la fel de reci și de nemișcați ca niște lacuri înghețate.

– Nu i-aș face așa ceva lui Aaron.

– Ai putea.

– Dar n-aș face-o.

Timp de cîteva clipe, atmosfera fu încărcată între cei doi prieteni. Buzele lui Hawk schițară, în cele din urmă, un zîmbet slab și vîrî un cuțit în teaca atașată de centură.

– Leta nu mai e de ajuns pentru a-ți satisface libidoul?

– E mai mult decît de ajuns, spuse Ernie rîzînd ușor.

– Atunci de ce te preocupă al meu?

– Pentru că am văzut cum te uiți la ea.

– La cine?

Răspunsul era atît de evident, încît Ernie nu mai găsi de cuviință nici să-i rostească numele.

– Ai nevoie de o femeie în patul tău. Cît mai curînd, spuse el, ești prea agitat. Ceea ce face să fii nechibzuit.

– Nechibzuit?

– Aș fi putut să te omor acum cîteva minute. Nu-ți poți permite să fii preocupat de alte probleme. Mai ales acum.

– Cînd o să am nevoie de o femeie, o s-o am, spuse Hawk cu încăpăținare.

– Dar nu pe ea, Hawk. O femeie ca ea, o albă, nu te-ar putea înțelege niciodată.

– Nu trebuie să mi-o spui tu.

– Și nici nu trebuie să-ți reamintesc consecințele implicării cu o femeie albă.

– Nu, dar văd că tot o faci.

Ernie se mai calmă când îi văzu expresia rău prevestitoare.

– Oamenii noștri depind de judecata ta, spuse el încet.

Hawk se îndreptă în toată înălțimea lui, ceea ce îi făcu să fie mai înalt decât Ernie cu aproape un cap. Bărbia lui mîndră și pătrată ieși puțin în afară, iar glasul îi era la fel de rece ca privirea.

– Niciodată n-aș pune în pericol viața oamenilor mei. Și nici n-am de gînd să-i părăsesc pentru a-mi trăi viața printre albi.

Se priviră cîteva clipe. Ernie fu cel care se uită primul în altă parte.

– I-am promis lui Donny că o să mergem la pescuit în dimineața asta.

Hawk îl urmări plecînd. Cuta dintre sprîncenele sale era extrem de adîncă. Și era tot acolo o oră mai tîrziu cînd el se afla lîngă patul în care dormea Miranda Price, cu mîinile strecurate copilărește sub obraz. Părul îi era revărsat pe pernă într-o încîlceală sexy. Buzele, ușor întredeschise, păreau umede și moi. Imaginea aceea îi făcu

bărbăția să se revolte incomod. Se înjură pe sine și își înjură și trupul nedisciplinat. Dar pe ea o înjură mai mult.

– Ar trebui să te trezești.

Randy se ridică brusc în capul oaselor, trăgându-și pătura la piept. Clipi de câteva ori pentru a-l vedea mai bine, dar Hawk rămase o siluetă înaltă și întunecată în lumina soarelui care pătrundea pe fereastră.

– Ce cauți aici? îl întrebă ea și se uită spre celălalt pat.

Așternutul răvășit era dat la o parte, dar patul era gol.

– Unde-i Scott?

– La pescuit cu Ernie și cu Donny.

Ea dădu pătura la o parte și se ridică.

– Habar n-are să pescuiască. N-ar putea să înoate în apa aceea repede pe care am auzit-o aseară, spuse ea și porni spre ușă, dar Hawk o prinse de braț.

– Îl supraveghează Ernie.

– Aș prefera să-l supraveghez eu însămi.

– Ai prefera să-l transformi în „băiatul mamei”.

Ea își trase brațul din strînsoarea lui.

– Încă mai are nevoie să fie dădăcit.

- Are nevoie să stea în preajma bărbaților.
 - Cum îndrăznești să-mi spui cum să-mi cresc copilul?
 - Fiul dumitale era îngrozit la gândul de a încăleca un cal.
 - Fiindcă era luat cu forța de un individ înarmat și mascat. Ce copil la vîrsta lui sau la orice altă vîrstă, n-ar fi fost îngrozit?
 - Donny mi-a spus că-i era teribil de frică de țap.
 - Nu-i de mirare. N-a avut prea multe animale în jur.
 - Și a cui e vina?
 - L-am dus la grădina zoologică, dar nu prea putea să se joace cu leii și cu tigrii.
 - Dar animalele de casă?
 - Locuim într-un apartament. Animalele de casă sînt interzise.
 - Un alt aspect la care ar fi trebuit să te gîndești cînd l-ai luat pe Scott de lîngă tatăl lui.
 - Tatăl lui n-a...
- Se întrerupse brusc, dar Hawk o țintui cu privirea.
- Ce anume? Ce anume n-a făcut tatăl lui?
 - Nu te privește, spuse ea frecîndu-și brațele

înghețate, dar, ca el să nu o ia drept slăbiciune, adăugă: Mă bucur foarte mult că Scott e un copil sensibil.

– E un smiorcăit. Dumneata l-ai făcut așa.

– Dar dumneata cum l-ai fi făcut? Un sălbatic ca dumneata?

Hawk o apucă de brațe și o trase spre el. Ea se izbi de pieptul lui cu atîta putere, încît rămase fără suflare și capul i se dădu pe spate. Respirația lui fierbinte îi atîngea fața cînd vorbea.

– Încă nu m-ai văzut sălbatic, doamnă Price, și ar fi bine să eviți asta.

Continuă să îi mai fixeze cu privirea ochii uimiți cîteva clipe, după care îi dădu drumul.

– Ți-au pregătit micul dejun. Vino cu mine.

– Nu vreau nici un mic dejun. Aș vrea, însă, să fac o baie și să- mi schimb hainele. Și Scott ar avea nevoie de niște lucruri mai groase. Cînd ne-am îmbrăcat acum două zile n-am știut că o să fim răpiți și aduși pe munte.

– Pot să-ți fac rost de niște schimburi. Scott a fost îmbrăcat deja. Iar baia este pe aici, spuse el și, întorcîndu-se, deschise ușa cabanei.

Curioasă, Randy îl urmă în jos pe cărare.

Priveliștea era splendidă. Ceea ce întînăricul

ascunsesse cînd sosiseră cu o seară în urmă, îi tăie acum răsufierea. Cîrul era de un albastru intens. Copacii erau înalți, drepti și simetrici. Terenul era stîncos, dar pietrele albite de soare dădeau un farmec deosebit regiunii.

– Unde sîntem?

– Par cumva prost, doamnă Price?

Supărată, ea zise:

– Voiam să întreb dacă locul ăsta face parte din rezervație.

– Da. E un fel de zonă de vacanță.

– Înțeleg foarte bine de ce. E minunat.

– Mulțumesc.

Randy avusese dreptate în legătură cu apa. La fel de neîmblînzită ca restul peisajului, se rostogolea cu putere pe coasta muntelui. Picăturile fine captau lumina soarelui creînd mii de curcubee. Malul era plin de pietre la fel de lustruite ca niște oglinzi. Curentul era atît de iute, încît Randy se îndoia că și-ar fi putut menține echilibrul.

Îl urmă pe Hawk pînă cînd acesta se opri la cîtiva metri de apă.

– Am ajuns, spuse el făcînd un gest cu mîna.

Ea privi cu gura căscată apa aceea cristalină și apoi chipul lui amuzat.

- Nu se poate să vorbești serios. Asta e baia? Apa trebuie să fie rece ca gheața.
 - Pe fiul dumitale nu l-a deranjat. De fapt, cred că i-a plăcut chiar.
 - L-ai băgat... l-ai băgat pe Scott în apa asta rece?
 - L-am aruncat gol-goluț. După ce nu i-au mai clănțănit dinții, totul a fost în regulă. Nu-l mai puteam scoate pe urmă.
 - Nu-i deloc amuzant, domnule O'Toole. Scott nu o obișnuie cu astfel de lucruri. Ar putea să răcească.
 - Trebuie să-nțeleg că refuzi să faci baie?
 - Fii convins, zise ea și porni înapoi spre cabană. O să mă spăl cu apa de băut.
 - Cum vrei.
- O lăsă să-și găsească singură drumul înapoi. Când ajunse la cabană, trînti ușa în urma ei. Nu avea cum să încălzească apa din găleata care fusese adusă acolo pentru ea și pentru Scott. În cabană exista o sobă, dar nici un lemn. Oricum, apa aceea era mai caldă decît cea a curentului. Se spălă cum putu mai bine și terminase pe jumătate cînd auzi o bătaie în ușă. Înfășurîndu-se în pătură, strigă:

– Intră.

Leta își făcu apariția înăuntru. Zîmbetul ei era sincer, dar timid.

– Hawk mi-a spus să-ți aduc hainele astea.

Era imposibil să nu-i zîmbești Letai. Fața ei era lată, nasul scurt, buzele mari. Nu era frumoasă, dar ochii ei negri și luminoși și atitudinea ei plăcută compensau absența frumuseții.

– Îți mulțumesc, Leta.

Ea scoase ceva din buzunarul fustei lungi și fără formă.

– M-am gândit că ăsta ți-ar fi de folos, spuse apoi cu timiditate, dîndu-i lui Randy o bucată de săpun.

– Îți mulțumesc din nou, zise aceasta și miroși săpunul.

Parfumul era puternic și masculin, nu ca acela pe care îl folosea de obicei, dar îi era oricum recunoscătoare pentru el.

– Și o perie, zise Leta în grabă, întinzîndu-i-o.

Randy răsuci lucrurile în mînă. Acele obiecte atît de banale păreau acum extrem de neprețuite.

– Ești foarte drăguță cu mine, Leta. Îți mulțumesc.

Încîntată de compliment, tînăra dădu să iasă.

Abia atunci observă Randy hainele pe care ea le pusese pe masă. Cămașa din flanel era cu carouri mici gri și maron, iar fusta lungă avea cea mai urâtă culoare pe care o văzuse vreodată. Pînă și uniformele de camuflaj erau mai atrăgătoare.

– Domnul O'Toole le-a ales personal?

Leta dădu din cap afirmativ și ieși repede, parcă temîndu-se ca Randy să nu azvîrle după ea cu acele veșminte oribile.

Randy își termină baia. Găsi articole de lenjerie între fustă și cămașă. Chilotul era destul de bun, dar sutienul era cu cîteva numere mai mare. Pe al ei îl spălase deja și era încă ud, așa că avea să iasă fără sutien. Nici nu avea prea mare importanță, căci cămașa era la fel de lipsită de formă ca fusta. Atîrnau pe trupul ei subțire ca o pînză pe un catarg de steag. Era o altă metodă prin care Hawk încerca să-i înfrîngă voința.

Nu avea oglindă, dar făcu tot ce putu să se aranjeze. Își înnodă în talie poalele cămășii, își suflecă mînele pînă la coate și ridică gulerul. În privința fustei nu prea avea ce să facă. Totuși, folosi foarte bine peria. După ce își descurcă părul, luă un șiret de la tenișii ei pentru a-l strînge în coadă.

Habar nu avea ce se aștepta din partea ei, dar

nu avea să stea închisă în cabană toată ziua. Vremea era minunată; era o zi superbă. Dacă tot era ținută cu forța pe munte, cel puțin să profite cât mai mult. Și, în plus, era nerăbdătoare să-l vadă pe Scott. Nu îi plăcea ideea de a-l lăsa să alerge în voie prin sălbăticia aceea. El nu știa ce pericole puteau exista.

Ieși pe verandă și își aruncă privirea în jur. Când părăsise cabana mai devreme cu Hawk, erau doar câțiva oameni pe afară. Acum, însă, erau foarte mulți. După părerea ei, vreo sută sau chiar mai mulți. O uimi și numărul colibelor de pe coasta muntelui, care păreau niște adăugiri naturale ale stîncii, contopindu-se cu peisajul atît de bine, încît aproape că nici nu se distingeau.

Auzindu-i vocea lui Scott peste zgomotul apei, porni în direcția respectivă, dar se opri brusc cînd îl văzu pe malul apei împreună cu Ernie și Donny. Stînd în genunchi în fața unui bolovan pe post de masă, Scott se folosea de cuțitul dăruit de Hawk pentru a despica un pește.

– Scott!

El o privi prin bretonul care îi cădea peste ochi și îi aruncă un zîmbet fără dinți.

– Mamil Vino să vezi. Am prins peștii Trei. Eu

singur. Și tot eu i-am scos din cîrlig.

Era atît de emoționat, încît ea nu putea să-l certe. Se apropie cu grijă de locul unde se afla el.

– E minunat, dar...

– Ernie mi-a arătat cum să pun momeala, să-i trag din apă și să le scot cîrligul din gură. Donny știa deja, dar el a prins doi și eu trei.

– Nu ți-e frig? Ai intrat în apa asta? Pietrele sînt foarte alunecoase. Trebuie să fii extrem de atent, Scott.

Dar el nu asculta.

– Mai întîi le tai capetele. Pe urmă le despici burțile. Astea sînt măruntaiele lor. Vezi toate ches-tiile astea, mamă? Trebuie să folosești un cuțit ca să le scoți complet și să poți să mănînci peștele.

Atacă din nou peștele cu o sete care îi făcu greață lui Randy. Limba copilului ieșea puțin în colțul gurii, ceea ce arăta cît de concentrat era.

– Dar trebuie să fii foarte atent cu cuțitul să nu-ți tai vreun deget, altfel o să-l gătești și pe el. Așa mi-a zis Hawk.

– Băiatul învață foarte repede.

Randy se răsuci brusc. Hawk venise pînă în spatele ei. Deși capul abia dacă îi ajungea pînă la clavicula lui, se întoarse spre el, lovindu-l cu

degetul în piept pentru a sublinia fiecare cuvânt.

– Vreau să faci tot posibilul să ne iei de aici. Sună-l pe Morton. Fă-l să fie de acord cu cererile voastre. Sună-l pe guvernatorul Adams în persoană. Amenință-l. Nu-mi pasă ce faci, numai să ne dai drumul să plecăm înapoi acasă. Ai înțeles?

• – Nu-ți place aici, mami?

Se întoarse din nou spre Scott. Pe fața lui murdă se citea îngrijorare. Lumina din ochii lui se micșorase. Nu mai zîmbea și însuflețirea îi dispăruse.

– Mie-mi place. E foarte frumos.

– Nu e frumos, Scott. E... e... spuse ea uitându-se la bolovanul plin de măruntaie de pește. E dezgustător. Du-te imediat în cabană și spală-te pe față și pe mâini cu săpun.

Buza de jos a băiatului începu să tremure ușor și își lăsă capul în jos, stîmjenit. Randy îl certa foarte rar și niciodată în prezența altora. Dar cînd l-a văzut simțindu-se atît de bine în compania răpitorilor lui, și-a pierdut controlul.

Hawk păși între ea și Scott și puse mîna pe umărul acestuia.

– Te-ai descurcat foarte bine cu peștii, Scott.

Copilul își înălță capul și îl privi pe Hawk deznădăjduit.

– Adevărat?

– Ai făcut o treabă atît de bună, încît acum o să-ți dau alta. Du-te cu Ernie și cu Donny. După cum știi, am adus toate animalele cu noi. Vreau să dai o mîină de ajutor la îngrijirea cailor.

Randy scoase un sunet de protest, dar Hawk îi aruncă o privire extrem de aspră reducînd-o la tăcere.

– Ernie?

– Haideți, Donny, Scott.

Acesta din urmă ezită.

– Mamă, pot să mă duc?

Buzele lui Hawk abia se mișcă cînd îi spuse în așa fel încît să audă numai ea:

– Te despart de el și n-o să știi nici unde e, nici ce face.

Ea înghiți greu. Își încleștă pumnii și închise ochii strîns. Era încolțită la fel ca prima oară cînd auzise un zvon urît și nefondat în privința ei. Știa cînd este învinsă și acela era un astfel de moment.

– Du-te cu Ernie și cu Donny, dragul meu, spuse ea cu un glas răgușit. Dar fii foarte atent.

– Bine, zise el entuziasmat. Hai, Donny. Nu-mi mai e frică de cai.

Îi auzi sporovăiala veselă în timp ce cobora

muntele împreună cu cei doi. După aceea, privindu-l pe Hawk drept în ochi, spuse:

– Ticălos îngrozitor ce ești.

Cu o mișcare iute, el scoase cuțitul din teacă și i-l vârî sub nas, zicînd:

– Curăță peștele.

Capitolul cinci

Randy începu să rîdă, nevenindu-i să creadă.

– Curăță-l singur. Sau, și mai bine, du-te naibii, spuse ea îndepărtînd cuțitul. Pentru informarea dumitale, nu sînt indiancă.

– Curăță peștele, altfel nu mănînci.

– Foarte bine, nu mănînc.

– Și nici Scott n-o să mănînce.

– N-ai lăsa un copil nemîncat, domnule O'Toole.

Hawk o privi timp de un minut întreg. Randy începea să se simtă superioară, crezînd că înregistrase o victorie de mare importanță. După aceea, îl auzi spunînd cu o voce scăzută:

– Curăță peștele sau o să pun în aplicare amenințarea în privința separării.

Nu era prost și acest lucru făcea din el un dușman de temut. Nici dacă i-ar fi înfipt cuțitul între coaste, n-ar fi găsit o cale mai dreaptă spre inima ei. Cunoscîndu-i punctul vulnerabil, recusesese la acea amenințare care ar fi afectat-o pe orice mamă. Ar fi fost cumplit să nu știe unde se află Scott, mai ales în acea regiune sălbatică.

Aruncîndu-i o privire ucigătoare, Randy luă cuțitul din mîna lui. Îl studie o clipă, trecîndu-și degetele peste minerul de fildeș și peste partea netăioasă a lamei de oțel.

– Nici să nu-ți treacă prin minte că m-ai putea înjunghia, spuse Hawk încet. Ai fi moartă înainte ca eu să ating pămîntul.

Cînd îl privi, îl văzu făcînd un semn din cap în direcția celorlalți. Cîțiva îi observaseră stînd de vorbă. Păreau să-și vadă de treburi, dar erau cu ochii în patru. Ceea ce spusese Hawk era foarte adevărat. N-ar fi avut nici o șansă dacă ar fi

– Acum nu mai e nevoie, nu? Ți-ai atins țelul. N-ai vrut decît să mă umilești. Ca atunci cînd m-ai obligat să mă îmbrac cu hainele astea oribile?

– N-am vrut să te las să cureți peștele ca să nu-l strici. Ai fi făcut o aiureală.

Apoi, îi aruncă o privire piezișă care îi ironiza și ignoranța și încercările ei zadarnice de a face ceva atrăgător din veșmintele acelea îngrozitoare.

– N-ai gătit niciodată pește?

O enerva cînd o punea în defensivă.

– Unul pe care l-am cumpărat de la magazin. N-am avut niciodată ocazia să curăț.

– N-ai fost niciodată la pescuit?

Ea clătină din cap a negație și chipul i se întunecă ușor.

– Tata nu a fost un om prea plimbăreț.

– „N-a fost?” A murit?

– Da.

– Ce s-a întîmplat?

– De ce te interesează?

– Pe mine nu. Dar pe dumneata se pare că da.

Ea tăcu cîteva clipe, după care spuse:

– A muncit pînă la epuizare. Într-o bună zi a făcut un infarct la serviciu și a murit la birou.

– Și mama dumitale?

– S-a recăsătorit și acum trăiește pe coasta de est cu soțul ei, zise ea și, clătînind din cap cu tristețe, adăugă: S-a măritat cu un tip care e exact ca tata. Nu mi-a venit să cred.

– Adică, ce fel de om e?

– Pretențios. Egoist. Nebun după muncă. Nici nu pot să număr vacanțele pe care ai mei le-au amînat pentru că tata nu putea – sau nu voia – să plece din oraș.

– Vai, n-ai avut vacanțe. Ai fost nevoită să lenevești lângă piscina din spatele casei în loc să mergi la plajă.

Randy se opri brusc și îl privi cu dușmănie.

– Cum îndrăznești să vorbești disprețuitor despre mine și despre viața mea? Ce știi dumneata despre ea?

El își apropie chipul foarte mult de al ei.

– Absolut nimic. Acolo unde am crescut eu nu erau piscine.

Ea ar fi putut să continue discuția. Să-i spună că ar fi dat piscina pentru puțină atenție din partea tatălui ei, care fusese întotdeauna prea ocupat ca să mai aibă timp pentru ea și pentru mama ei. Ori de cîte ori se plîngeau în legătură cu zelul lui exagerat, el se apăra spunînd că pentru

ele muncea. Și atunci, Randy se simțea nerecunoscătoare și vinovată.

Odată cu maturitatea înțelesese ceva mai mult. Tatăl ei îi oferise bunăstare materială, dar, cu toate acestea, fusese păcălită. El nu muncise ca să le ofere o viață de lux. Nu muncise pentru ea și pentru mama ei, ci pentru a-și satisface o anumită dorință interioară.

Dar în nici un caz nu avea să discute toate aceste lucruri cu Hawk O'Toole. Să creadă ce voia despre ea. Puțin îi păsa.

Totuși, părea să fie singura care nu punea preț pe părerea lui. Pe drum, Hawk fu oprit să admire un nou-născut, să rezolve o dispută asupra unei șei și să ajute la urcarea unui generator pe o camionetă

La un moment dat, dădură peste un tânăr ghemuit lângă un copac, care bea dintr-o sticlă de whisky. Acesta sări ca ars când îl văzu pe Hawk. Astupă repede sticla și o aruncă din mână.

- Johnny, îl salută Hawk laconic.
- Salut, Hawk.
- Ți-o prezint pe doamna Price.
- Știu cine e.
- Atunci știi și de ce ne aflăm aici și cât de

important e totul pentru noi.

– Da.

– Dacă mina a fost închisă nu înseamnă că nu avem nimic de făcut. Hai să folosim timpul ăsta verificînd puțin camionetele. Contez pe tine. Ne-am înțeles?

Ochii negri ai lui Johnny licăriră și el înghiți în sec.

– Da.

Hawk îi aruncă o privire sticlei. Nu trebuia să mai spună nimic referitor la ea, căci ochii lui vorbeau cît se poate de clar.

– Ești cel mai bun mecanic pe care-l am. Depind de tine. Nu mă dezamăgi.

Tînărul dădu afirmativ din cap.

– Mă apuc chiar acum de treabă.

Hawk încuviință brusc și își continuă drumul.

– De unde știi că n-o să se apuce iar de băut? Îl întrebă Randy cînd se mai îndepărtară.

– Nu știu. Sper doar. Pentru că, odată ce se apucă de băut, îi e foarte greu să se lase.

– Nu-i cam tînăr să aibă o asemenea problemă?

– A făcut o greșală foarte gravă și acum plătește.

– Ce greșală?

– S-a însurat cu o albă, spuse el aruncându-i o privire plină de duritate. Ei nu i-a plăcut să trăiască în rezervație, iar Johnny n-a vrut să plece pentru că știa că nu se mai putea întoarce niciodată. Așa că, într-o bună zi, soția lui și-a făcut bagajele și a dispărut. De atunci el a început să bea. Orgoliul lui a suferit o înfrângere cumplită pentru că el s-a îndrăgostit de ea la început și, apoi, când a avut-o, n-a fost în stare să o păstreze.

Randy îi ignoră zîmbetul ironic și reveni la ceea ce discutau.

– Încerci să-l faci să-și recapete încrederea în sine dîndu-i cîte ceva de făcut.

– Cam așa ceva, zise Hawk ridicînd din umeri nonșalant. Și, în plus, este, într-adevăr, un foarte bun mecanic, iar camionetele au nevoie de o verificare generală.

– Ești psihiatrul tribului, binecuvîntezi copiii, rezolvi diverse probleme. Ce altceva mai ești, domnule O'Toole?

El urcă pe veranda uneia din cabane și deschise ușa.

– Sînt șeful bandiților.

Pînă atunci, Randy nu băgase de seamă unde ajunseseră. Acum, însă, ezită pe ultima treaptă.

– Ce vrei să spui?

– Intră.

Șovăitoare, i-o luă înainte intrînd în cabană. Întunericul dinăuntru era atît de profund în contrast cu lumina soarelui de afară, încît avu nevoie de cîteva secunde pentru a-și adapta ochii. Cîțiva bărbați, în care își recunoscuseră răpitorii, erau adunați în jurul unui birou de lemn șubred pe care se afla primul telefon pe care ea îl vedea de cînd fusese răpită. Inima îi tresălta de bucurie, dar expresiile sumbre ale oamenilor o liniștiră imediat.

– Unde e Ernie? îl întrebă unul din ei pe Hawk.

– Supraveghează băiatul. A zis să o facem fără el.

– Dacă totul a decurs conform planului, ar fi timpul să dăm telefon.

Hawk păru să fie de acord. Se așeză pe singurul scaun existent în încăpere și trase telefonul spre el. Uitîndu-se la Randy, îi spuse scurt:

– Vino-ncoace.

– Pentru ce?

De sub sprîncenele negre și arcuite, ochii lui sclipiră periculos.

– Vino-ncoace.

Ea înaintă încet, pînă cînd ajunse lîngă birou,

în fața lui.

– Conversația trebuie să dureze puțin. Treizeci de secunde, maximum patruzeci și cinci. Când îți dau receptorul, te prezinți. Îi spui că ești teafără, că nu ne-am purtat urît, dar că vorbim foarte serios. Nimic altceva. Dacă zici altceva, vei regreta.

Își scoase din nou cuțitul din teacă și îl puse pe birou.

– Onoarea și viețile noastre sînt în joc. Sîntem gata să murim ca să ni le apărăm și să recăpătăm ce ne aparține de drept pentru generațiile viitoare. Mă înțelegi?

– Perfect. Dar dacă crezi că o să spun vreun cuvînt la telefon, te-nșeli.

Afirmația ei categorică provocă o reacție din partea celor aflați de față, care păreau uluiți că ea i se adresase lui Hawk cu o asemenea lipsă de respect. Hawk continuă să o privească nemișcat.

După cîteva clipe, ridică din umeri și zise:

– Foarte bine.

Apoi i se adresă celui mai apropiat de ușă:

– Adu băiatul. O să-l punem pe el să vorbească.

– Nu!

Exclamația lui Randy îl făcu pe om să se

oprească, înainte să facă măcar un pas spre ușă. Ea îl privi cu încăpăținare pe Hawk, pe al cărui chip se citea hotărâre. Nu avea să cedeze. Acest lucru ea îl știa foarte bine. Nu avea să lase ca Scott să fie pus să-i dea telefon tatălui său. Hawk știa aceasta. Era o luptă a voințelor.

Morton era, fără îndoială, disperat deja. Și avea să-i transmită tulburarea lui Scott. Trebuia să se mai gândească și la cuțitul înfiorător de pe birou. Oricât de subtilă ar fi fost amenințarea, Scott era destul de isteț pentru a o pricepe și, ceea ce era pentru el o vacanță, s-ar fi transformat într-un coșmar, așa cum era pentru ea. Exact cum își închipuise Hawk, ea avea să împiedice acest lucru.

– Al câștigat de data asta, îi șopti ea. Voi vorbi cu Morton.

Hawk nu spuse nimic. Fusesse sigur de victorie chiar înainte ca lupta să înceapă. Ridicînd receptorul, formă numărul pe care îl memorase dinainte. Era ocupat.

Toată lumea din încăpere, inclusiv Randy, răsuflară ușurați. Ea își frecă palmele asudate pe fustă

– Ce înseamnă asta? Să se fi grăbit cineva și să fi sunat înainte?

– Sînt prea deștepți ca să facă asta, spuse Hawk. Nu uitați, noi știam cînd o să sunăm, dar autoritățile, nu Oricine poate vorbi cu Price.

Formă din nou. De data aceasta linia era liberă. După al treilea apel i se răspunse. Acest lucru avea să le ofere celor de la FBI timpul necesar pentru a monta aparatura de localizare a convorbirii, își spuse Randy. Ceea ce nu prea le servea nici lor, nici ei.

În clipa în care Morton răspunse cu un glas tremurător, Hawk se prezentă ca fiind răpitorul.

– Îi am pe doamna Price și pe fiul dumitale, Scott, spuse el, după care îi dădu receptorul lui Randy.

Mîinile ei erau atît de alunecoase, încît aproape că scăpă receptorul înainte să-l ducă la ureche. Ochii lui Hawk îi atrăgeau privirea ca un magnet.

– Morton?

– Dumnezeu, Randy, tu ești? Am fost atît de îngrijorat. Ce face Scott?

– Scott e bine.

– Dacă l-au făcut...

– Nu i-au făcut nimic.

Hawk făcu un gest de retezare cu degetul

arătător în dreptul gâtului.

– Am fost tratați foarte bine.

Hawk se ridică de pe scaun și întinse mîna spre receptor.

– Dar fă cum îți spun ei. Nu glumesc deloc.

Hawk îi smulse receptorul din mîna și toți cei aflați în încăpere auziră glasul agitat al lui Morton care cerea mai multe lămuriri, după care Hawk închise.

– Peste cîteva secunde va primi un alt telefon, primul dintr-o serie întreagă, prin care ni se vor exprima cererile, le spuse Hawk tuturor, după care i se adresă lui Randy: Te-ai descurcat foarte bine, doamnă Price.

Ea îl văzu atunci ridicînd firul telefonului și retezîndu-l cu cuțitul.

– Nu vom mai avea nevoie de el.

Acum, că legătura fusese distrusă în mod ireparabil, Randy se gîndi la o sumedenie de lucruri pe care ar fi putut să le facă sau să le spună pentru a transmite locul unde se aflau. Orice astfel de mesaj ar fi putut să o coste viața, dar, cel puțin, ar fi încercat. Se muștră pentru lașitate, dar tot ea se scuză pe motiv că, dacă i s-ar fi întîmplat ceva, viața lui Scott ar fi fost în pericol.

Hawk ordonă unuia din oameni să o însoțească pînă la cabana ei și să o încuie acolo.

Locul disperării fu luat de furie.

– Toată ziua? strigă ea.

– Cît găsesc eu de cuviință.

– Și ce-o să fac acolo toată ziua?

– O să te agiți, cred.

Ea clocotea de furie.

– Îl vreau pe Scott cu mine.

– Scott e ocupat. Și, din moment ce el nu vrea să fugă așa cum e cazul dumitale, nu văd de ce să-l țin închis, spuse el și făcu un semn din cap spre ușă.

Cel cărula îi spusese să o conducă, o luă de cot, dar nu cu brutalitate. Ea, însă, se smuci.

– O să merg singură, spuse ea apoi zîmbind, dar privirea ei aruncă pumnale spre Hawk. Cînd or să te prindă, sper să te închidă pe toată viața

– N-or să facă nici una, nici alta.

Îndreptîndu-se spre cabana ei, Randy era supărată că el părea atît de sigur.

– ... și era un cal foarte mare, nu un poney.

L-am călărit singur. La început, Ernie l-a ținut cu o frînghie, dar pe urmă l-a plesnit peste crupă – așa îi spune, crupă – și gata. Dar a trebuit să mă-nvîrt în țarc. Hawk a zis că poate mîine o să călăresc în afara țarcului, dar că trebuie să se mai gîndească.

– Mîine s-ar putea să nu mai fim aici, Scott. S-ar putea ca tatăl tău să vină să ne ia acasă. Nu ți-ar plăcea?

El se încruntă ușor, gîndindu-se.

– Da, bănuiesc că da, dar nu cred că aș vrea să plec deocamdată. E atît de frumos aici.

– Nu ți-e frică?

– De ce?

De ce? se întrebă ea. De umbrele nopții care păreau mai lungi și mai întunecate decît în oraș? De amurgul purpuriu care se lăsa cu cîteva ore mai devreme cînd soarele cobora în spatele munților? De priveliștile, de sunetele și de mirosurile acelea necunoscute?

– De Hawk, spuse ea în final.

Scott o privi evident nedumerit.

– De Hawk? De ce să-mi fie frică de Hawk?

– A făcut ceva foarte rău, Scott. A comis un delict foarte grav cînd ne-a luat din tren împotriva voinței noastre. Știi ce înseamnă o răpire.

– Dar Hawk e drăguț.

– Îți aduci aminte de toate discuțiile noastre în legătură cu faptul că nu trebuie să te urci niciodată în mașină cu o persoană necunoscută, indiferent cât de drăguță ar fi?

– Ca oamenii ăia care ating băieții și fetițele cum nu trebuie? întrebă el clătînînd din cap. Hawk nu m-a atins cum nu trebuie. Pe tine te-a atins cum nu trebuie, mami?

Ea încercă să-și dreagă glasul înainte de a răspunde.

– Nu, dar mai sînt și alte lucruri rele pe care le pot face oamenii.

– Hawk o să ne facă ceva rău? întrebă el încruntîndu-se.

Ea își dădu seama prea tîrziu că avertismen-tele acelea făceau mai mult rău decît bine. Nu voia să-l sperie pe Scott, dar nici să-l transforme pe Hawk într-un idol. Se forță să zîmbească.

– N-o să facă nimic rău. Numai să nu uiți că a făcut ceva împotriva legii.

– Bine, spuse el repede.

Statul ei fusese ca proverbiala apă pe spatele raței.

– Hawk m-a învățat astăzi cum să străpung un

pește de pe malul unui râu într-un loc unde apa e liniștită. Mi-a arătat cum să ascut un băț cu cuțitul pe care mi l-a dăruit. A zis că e bine să ai o armă, dar asta presupune răs... răs...

– Răspundere.

– Da, așa. A zis că arma se poate folosi ca să faci rost de hrană, să te aperi sau să...

Făcu un efort pentru a-și aminti.

– Ah, da, să protejezi persoana iubită.

Lui Randy îi era greu să creadă că Hawk iubise vreodată pe cineva. Poate pe părinții lui? Pe bunicul lui din partea mamei care fusese șef înaintea lui? Pe oamenii din tribul lui? Cu siguranță că pe aceștia. Dar o iubire ca între un bărbat și o femeie? Nu își putea închipui ca un bărbat atât de dur să iubească o femeie.

Tulburată de acel gând, spuse absentă:

– Să fii totdeauna atent cum umbli cu cuțitul ăla.

– Da. Hawk mi-a dat o mulțime de lecții de apărare.

– Se pare că tu și Hawk ați discutat despre o mulțime de lucruri. Ați mai vorbit și despre altceva?

– Îhî. Când am fost să facem pipi în pădure, l-am întrebat dacă și al meu o să fie la fel de mare

ca al lui și el a zis că, într- o bună zi poate o să fie. Al lui e uriaș, mami. Chiar mai mare decât al lui tata. Bună, Hawk.

Randy, uluită de subiectul discuției lui Scott, se întoarse și îl văzu umplînd deschizătura îngustă a ușii. Băiatul o rupse la fugă spre el.

– Tocmai îi spuneam lui mami despre...

– Lecțiile de apărare, interveni ea repede.

Se ridică și veni spre el sperînd că nu auzise despre ce vorbea Scott.

– Cred că e prea mic ca să se joace cu cuțitele.

– E prea mic ca să se „jocă” cu ele. Dar orice băiat, chiar și cei albi crescuiți la oraș, ar trebui să învețe să vîneze. Am venit să vă iau la cină. Ești gata, Scott?

Fără să-și ia ochii de la Randy, îi întinse mîna băiatului, care i-o luă nerăbdător. leșiră amîndoi, lăsînd-o pe Randy la urmă.

Scott îl ținu de vorbă pe Hawk pînă ajunseră în mijlocul taberei, unde se aflau tot felul de mîncăruri, în primul rînd *chili*, servit în cazane enorme care stătuseră pe foc toată ziua. Fiecare familie contribuise cu cîte ceva.

Oamenii se adunaseră în grupuri mici în jurul

focului. După ce își umplură farfuriile, Hawk îi conduse pe Randy și pe Scott spre o pătură. Își încrucișă gleznela și se lăsă în jos cu ușurință. Scott încercă să-l imite, fiind gata să-și verse farfuria, dar Hawk i-o ținu pînă cînd copilul se așeză cît putu mai aproape de el, fără să-i stea chiar în brațe. Randy ocupă un colț al păturii – cît putea mai departe de Hawk.

Mîncarea era surprinzător de bună. Sau îi era teribil de foame. În orice caz, era caldă, consistentă și ajuta la înlăturarea senzației de frig.

– Toată lumea se uită la mine, spuse ea cînd terminară de mîncat.

Aproape toți mai stăteau încă în jurul focului. Femeile sporovăiau și rîdeau. Cîțiva bărbați cîntau la chitară ușor.

– Din cauza părului tău, spuse el și vocea lui răgușită o făcu să-l privească. Lumina focului îi face...

Nu termină fraza. Acest lucru era descurajant. Ca și privirea lui atentă. Randy avu senzația că se prăbușește și nu se mai poate opri. Ar fi vrut foarte mult să audă adjectivul pe care el nu îl rostise, dar intimitatea acelui moment o sperie.

– Mi-e frig, îi spuse ea. Vreau să mă întorc în

cabană.

El clătină din cap în semn că nu.

-- Te rog.

– Dacă te întorci, va trebui să trimit pe cineva cu dumneata, spuse el făcînd un gest spre ceilalți. Au nevoie de relaxare.

– Puțin îmi pasă de ce au nevoie, se răsti ea. Vreau să mă duc înăuntru.

Susținîndu-i privirea ostilă, Hawk ridică mîna. Peste cîteva secunde, o tîină apăru lîngă el, zîmbitoare și dornică să-i îndeplinească dorința. El îi vorbi încordat. Ea se făcu nevăzută și se întoarse în mai puțin de un minut cu o pătură sub braț. I-o întinse lui Hawk, dar acesta îi dădu o altă comandă scurtă și tîina se întoarse spre Randy. Nu mai zîmbea și expresia îi era răuvoitoare. Îi aruncă, practic, pătura lui Randy și se îndepărtă.

Ea o desfăcu și se înveli.

– Ce-i cu ea?

– Nimic, spuse el încruntîndu-se și urmărind-o cu privirea pe tîina care se așezase în partea cealaltă a focului, în fața lor.

Chiar și de la distanța aceea, dușmănia ei era evidentă.

– Toată seara mi-a aruncat priviri pline de ură.

Ce i-am făcut?

– E doar puțin cam nervoasă.

Randy nu îl crezu. Știa să sesizeze gelozia și tînăra indiană părea să nutrească acest sentiment.

– Are vreo semnificație faptul că stăm pe aceeași pătură?

– De obicei, familiile mănîncă împreună.

– Este un obicei străvechi?

– E un obicei recent pe care l-am înstăpînit eu.

– Din vreun motiv anume?

– E important pentru cei mici ca să știe că familiile lor sînt unite. Tată, mamă, copii. Acest lucru creează unitate și ordine.

– Și Scott și cu mine de ce mîncăm împreună cu dumneata?

– Pentru că, deocamdată, sînteți responsabiliitatea mea.

– Cu alte cuvinte, familia duminică.

– Ai putea spune și așa.

– Se pare că ea o face. Și să nu mă întreb cine. Vorbesc de fata cea nervoasă, care se uită la mine cu ură și la dumneata cu dragoste. Cum o cheamă?

– Dawn January.

Randy se uită la fată printre flăcări. Dawn avea trăsături clasice de indiană nord-americană – pomeți înalți și ochi prelungi care erau fierbinți ca focul de fiecare dată când se uita la Hawk. Erau plini de dorință și de pasiune. Gura ei senzuală și trupul mlădios ar fi sucit capul oricărui bărbat stîrnindu-i instinctele.

– E geloasă pe mine, nu-i așa? spuse Randy intuitiv. Ar vrea să stea lîngă dumneata, să împărțiți pătura amîndoi. De ce nu-i oferi tatălui ei un număr de cai foarte buni? Sînt sigură că ți-ar fi dată imediat.

Un colț al buzelor lui se ridică ușor. Era singura formă de zîmbet pe care o văzuse pe chipul lui sever.

– Am văzut și eu filmul ăsta cu John Wayne cînd eram mic.

Ea făcu un gest de nerăbdare.

– Știi foarte bine la ce mă refer.

– Da, știu la ce te referi, spuse el și zîmbetul i se șterse de pe chip. Dacă aș fi vrut-o pe Dawn, chiar și pentru o noapte doar, n- ar fi trebuit să plătesc nimic.

– Ah, spuse ea într-un fel care arăta că este impresionată. Aceste favoruri sexuale sînt legate

de faptul că ești șef?

– Nu. Aceste favoruri sexuale sînt legate de faptul că sînt Hawk O'Toole.

Pusă la punct, Randy tăcu imediat. Nu se îndoia că majoritatea femeilor îl găseau pe Hawk atrăgător, pentru că era un bărbat captivant. Răceala lui provoca instinctul unei femei de a i-o atenua. Era frumos, dacă pe cineva îl interesa genul solitar și meditativ. Trupul lui zvelt și suplu era, cu siguranță, atrăgător. Descrierea inocentă pe care Scott o făcuse în legătură cu bărbăția lui îi veni acum în minte și se trezi aruncîndu-i priviri pe furiș. Își simți obraji fierbinți.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă el întinzîndu-și picioarele și sprijinindu-se într-un cot.

– Nu, doar că...

Privirea îi fu atrasă imediat de umflătura considerabilă dintre pulpele lui. Își întoarse repede capul și căută să spună ceva.

– Vorbești adesea de copii și de viitorul tribului, dar nu te gîndești să ai proprii dumitale copii.

– De unde știi?

Capitolul șase

– Ah! exclamă ea ușor. Am bănuț... adică, ai spus că nu există nici o doamnă O'Toole.

Amuzat de fisticăala ei, el izbucni în râs.

– Nu există nici copii din flori.

Ea îi aruncă o privire furioasă, pentru că îi întinsese o cursă intenționat.

– Atunci de ce m-ai lăsat să mă fac de râs?

– Pentru că ai făcut-o atât de bine.

Randy era pusă pe harță și căuta un motiv de ceartă.

– Dacă te gîndești atît de mult la familie, de ce n-ai copii? Cîțiva O'Toole micuți n-ar da mai multă forță tribului?

– Poate

– Atunci?

– Am destule pe cap. De ce să-mi iau mai multe răspunderi?

– O soție ar avea grijă de copii în locul dumitale.

– Ai vreo candidată în minte?

– Ce-al zice de ea?

– De cine? De Dawn? întrebă el cînd Randy arătă spre fata care stătea pe o pătură chiar în fața lor. E încă virgină.

– Sînt convinsă, spuse ea zîbind ironic. O crezi pe cuvînt sau ai aflat singur?

Lui nu îi plăcea felul ei de a vorbi. Îi răspunse încruntat:

– Sînt prea bătrîn pentru ea.

– Nu cred că Dawn își dă seama de asta.

– I-aș putea fi tată. Și, în plus, aparține altuia.

– „Aparține”?

– Un tînăr pe nume Aaron Turnbow e îndrăgos-

tit de ea încă de când erau copii.

– Și asta contează pentru dumneata?

Flăcările focului erau nimic față de cele din ochii lui furioși.

– Da, contează foarte mult pentru mine.

Randy își întoarse capul, recunoscând în sinea ei că merita din plin acea privire disprețuitoare pe care i-o aruncase el. Nu avea nici un motiv pentru care să-l insulte pe el sau pe fata aceea pe nume Dawn. Singura ei scuză era că se simțea suspicioasă.

Datorită faptului că îi avusese de exemplu, mai întâi pe tatăl ei și apoi pe Morton Price, considera că toți bărbații erau niște ființe egoiste care luau ce voiau și când voiau. Hawk O'Toole era ori un mincinos, încercând să o impresioneze cu noblețea lui, ori o raritate cu care nu se mai întâlnise în viața ei.

Excluse posibilitatea că ar fi fost homosexual. Dar ce bărbat ar fi refuzat invitația voluptuoasei Dawn? Nu mai exista un asemenea altruism pe lume. Îi fu mai ușor să creadă că o mințea, deși motivul îi rămânea total necunoscut.

Conversația lor lîncezi și amîndoi păreau mulțumiți de acest lucru. Ghemuită în pătură,

Randy trase adânc în piept aerul rece de munte, care părea să o curețe în interior.

Baladele cîntate încet în acompaniamentul chitarelor îi legănau pe ascultători. Ritmul cîntecelor era captivant și seducător. Conversațiile scăzură în intensitate, unele încetară complet.

Copii, printre care și Scott, care se jucaseră de-a v-ați ascunselea printre copaci, obosiră, în ce e din urmă. Scott se întoarse pe pătură și se cuibări între Hawk și Randy. Înfășurîndu-l în pătură alături de ea, Randy îi lipi capul de pieptul ei și îi strînse mîinile reci într-ale ei. Îl sărută pe creștet, frecîndu-și nasul încet de părul lui ciufulit.

– Ți-e somn?

– Nu.

Zimbi cînd îl văzu căscînd.

Perechile începură să-și strîngă copiii și să dispară în întunericul de dincolo de cercul de lumină format de foc. Randy îl văzu pe Ernie aplecîndu-se și șoptindu-i ceva Letei, care își plecă privirea rușinoasă. Ernie îl îndemnă apoi pe Donny să pornească spre cabană și ei îl urmară braț la braț.

Și Hawk îi privea.

– Ticălos bătrîn.

– De asta s-a însurat cu o femeie cu mult mai tinără decît el?

Un zîmbet îi apăru în colțul buzelor.

– Sînt sigur că dorința trupească a jucat un rol important, dar nu în totalitate. Prima soție a lui Ernie a murit la puțin timp după nașterea lui Donny. A avut trei copii cu ea, care sînt mari acum. Leta era orfană și avea nevoie de protecție. Ernie era singur și avea nevoie de o soție.

Ridică din umeri cu elocvență.

– A ieșit bine.

Ernie își apropiase capul de al Letei și o ținea protector pe după umeri. Despre indieni se spunea, în general, că erau lipsiți de emoții și indiferenți. Randy rămase surprinsă cînd văzu afecțiunea pe care Ernie i-o arăta tinerei lui soții și îi vorbi lui Hawk despre acest lucru.

– Bărbăția cuiva nu se judecă după cît de rău își tratează femeia, ci după cît de bine.

– Chiar crezi asta? îl întrebă ea uimită că susținea o idee atît de netradițională.

– Eu n-am nici o femeie, așa că, de fapt, nu contează ce cred, nu? Doar că e mai bine pentru comunitate ca femeile să nu se simtă inferioare.

– Bine, dar nu societatea indiană era teribil de

discriminatorie?

– N-au fost toate? spuse el și ea îl aprobă din cap. Societățile nu trebuie îmbunătățite?

– Categorie, spuse ea. Mă mir doar că nu prea păstrezi tradiția.

– Unele tradiții trebuie păstrate. Dar la ce e bună societatea dacă jumătate din membrii ei nu se simt buni decât pentru făcut mâncare, curățenie și copii?

Era un om plin de contradicții. Avea o minte complexă și gândurile lui păreau să fie mai întortocheate decât un drum de munte. Randy era prea obosită ca să le mai urmărească în seara aceea. Privirea i se îndreptă din nou spre Ernie și Leta. Îi urmări pînă cînd cei doi dispărură complet în întuneric.

– Par să se iubească foarte mult.

– Ea îl satisface fizic și viceversa, bănuiesc.

– Mă refeream la o iubire care depășește nivelul fizic.

– Nu există așa ceva.

Randy îi aruncă o privire atentă. Tocmai îi confirmase speculațiile în legătură cu relațiile lui personale, îndeosebi cu femeile.

– Nu crezi în dragoste?

– Dumneata crezi?

Ea își aduse aminte de înșelătorile lui Morton și de chiriul emoțional prin care o făcuse să treacă în timpul divorțului. Îi răspunse lui Hawk cu sinceritate.

– Teoretic, da, cred în ea. Practic, nu.

Atinse obrazul rece și neted al lui Scott. Acesta adormise la pieptul ei, respirând pe gură.

– Cred în dragostea dintre părinte și copil.

Hawk pufni ironic.

– Un copil își iubește mama pentru că-i hrănește. Mai întâi la sân și apoi din mână. Când nu mai are nevoie să fie hrănit de ea, n-o mai iubește.

– Scott mă iubește, spuse Randy cu înflăcărare.

– Încă mai depinde de grija dumitale.

– Și când n-o să mai aibă nevoie de mine, n-o să mă mai iubească?

– Nevoile lui se vor schimba. Un băiat are nevoie de lapte. Un bărbat are nevoie de sex, spuse el după care adăugă, arătând spre copilul adormit: Va găsi o femeie care-i va oferi acest lucru și își va liniști conștiința spunându-i că o iubește.

Randy îl privi uluită.

– Conform acestei filozofii ciudate, de ce anume are nevoie o femeie după ce depășește

faza alăptatului?

– De protecție, de afecțiune, de bunătate. Un soț satisface nevoia femeii de a fi apărută. Toate astea pot trece drept dragoste. Ea își oferă trupul în fiecare noapte în schimbul siguranței și al copiilor. Dacă sînt norocoși, vor considera amîndoi că sînt chit.

– Ce grosolan ești, Hawk O'Toole, spuse ea clătinînd din cap uluită.

– Foarte, spuse el ridicîndu-se brusc. Hai să mergem.

O luă de brațe și o ridică – cu tot cu pătură și cu Scott. Mișcarea fu atît de subită, încît ea își pierdu echilibrul. El o așteptă pînă și-l recăpătă și abia apoi îi dădu drumul.

Randy se bucură că trupul lui Scott se afla ca o barieră între ea și Hawk. Seara fusese extrem de senzuală. Mîncarea condimentată, muzica fermecătoare, aerul răcoros, pătura caldă, toate îi treziseră simțurile la viață. Conversația lor, mai ales referirile la sex, o făcuse să se simtă agitată în interior.

Era tulburător de conștientă de bărbatul înalt de alături în timp ce se îndreptau spre cabană prin întuneric. Din cînd în cînd, șoldurile li se

loveau din greșeală și cotul lui îi atinge partea exterioară a sînului.

Aproape că ajunseseră la cabană, cînd o umbră se detașă deodată de ceilalți și le tăie calea. Hawk duse repede mîna la teacă și scoase cuțitul.

Umbra înaintă și fu luminată ușor dinspre tabără. Randy răsufă ușurată cînd o recunoscuse pe Dawn January, dar Hawk nu părea prea încîntat să o vadă. Îi vorbi pe un ton aspru, iar ea îi răspunse cu un glas certăreț. El mai spuse ceva făcînd un gest de nerăbdare. Fata îi aruncă lui Randy o privire încărcată de ură, după care se întoarse și dispăru în beznă.

Randy urcă treptele care duceau spre verandă și intrară în cabană. Se îndreptă orbește spre patul lui Scott, îl culcă pe băiat și îl înveli cu pătura. Niciodată nu mai dormise îmbrăcat, iar acum o făcea pentru a treia oară consecutiv.

După ce îl aranjă cu grijă, se întoarse în prag. Hawk stătea nemişcat ca o stîncă și privea în noapte.

- A plecat? îi întrebă Randy.
- Da.
- Ce-a căutat aici?
- A așteptat.
- Ce anume?

– Să te vadă întrînd.

– Mă-ndoiesc că o preocupă siguranța mea, spuse ea sarcastic. Probabil că-și închipuie că vei dormi cu mine.

– S-ar putea să aibă dreptate.

Ea îi privi brusc, neștiind dacă glumea sau nu. Nu glumea. Cînd se întoarse să o privească, trăsăturile lui erau încordate. Deodată făcu o mișcare care o ținui de tocul ușii.

– Mai întîi ar trebui să mă omori, îi spuse ea cu răsufierea tăiată.

– Ba nu, zise el frecîndu-și buzele ușor de ale ei. Mi-al oferi trupul dumitale în schimbul siguranței copilului într-o secundă, doamnă Price.

– N-ai îndrăzni să-i faci vreun rău lui Scott.

– Nu poți fi sigură.

Ea înghiți greu și își feri privirea.

– Ar trebui să mă iei cu forța.

El își împinse trupul ușor înainte, lipindu-l sugestiv de al ei.

– Nu cred. Te-am urmărit în seara asta. Există aspecte ale culturii noastre pe care le găsești extrem de stimulative. În clipa asta, sîngele ți-e la fel de înfierbîntat ca al meu.

– Nu.

Protestul ei slab fu înăbușit de sărutul lui. Buzele lui desfăcute se freacă de ale ei pînă cînd se separară și acestea. Limba lui agilă îi cuceri gura cu mișcări repezi, apoi făcu dragoste cu ea cu mîngîieri lente și delicioase.

Respirînd repede, el își dezlipi buzele de ale ei și le coborî pe gît, mușcîndu-i ușor pielea delicată și albă.

– Îți place să stai pe pămînt fără să ai nimic deasupra capului decît cerul nopții. Îți place să te învelești cu o pătură ca să-ți țină de cald.

El îi sărută gîtul și îi dădu cămașa la o parte cu nasul, după care îi sărută curba sînului.

– Îți place muzica noastră, cu ritmul ei păgîn și provocator. I-l simțeai. Aici, zise el și îi acoperi sînul cu mîna, frămîntîndu-l agresiv, apoi mai blînd, frecîndu-i sfîrcul care se întărea sub palma lui.

Mintea ei spunea *nu, nu, nu*. Dar cînd gura lui reveni la a ei, îi răspunse cu lăcomie. Limba ei o căuta pe a lui. Mîinile ei se ridicară și îi apucară părul negru și des. El își lăsă mîna să alunece pe spatele ei, apăsînd cînd ajunse la baza coloanei și ridicînd-o puțin.

Gemu.

– De ce te vreau, oare?

Randy se mira că rostise întrebarea cu glas tare. Dar și ea își puna o întrebare. De ce trupul ei îi răspundea, când n-ar fi trebuit să simtă altceva decît repulsie? Cînd fusese înlocuită teama de dorință? De ce voia să se apropie și mai mult de el în loc să se depărteze?

Cînd el rosti răgușit cuvintele: „Aș vrea să mă cufund în tine“, ea tremură de excitație, nu de repulsie.

– Naiba să te ia, spuse el. Ești dușmanca mea. Te urăsc. Dar te vreau.

Scoase o înjurătură urită, un sunet erotic și se folosi de mîna de pe spatele ei pentru a o lipi și mai mult de el.

Apoi, în secunda următoare, o dădu la o parte și se șterse la gură cu dosul mîinii.

– Cîți au mai fost înaintea mea? întrebă el deodată. Cîți și-au mai sacrificat mîndria și integritatea pentru cîteva minute de dulce uitare între picioarele dumitale?

Se depărtă de ea, de parcă ar fi fost ceva murdar.

– Eu n-o să fiu atît de slab, doamnă Price.

Se întoarse repede și coborî în fugă cele cîteva trepte. Randy reveni în cabană împleticin-

du-se. Trînti uşa şi se rezemă de ea. Acoperindu-şi faţa cu mîinile, suspină cîteva clipă fără să verse lacrimi. Pieptul îi sălta încă plin de pasiune. În acelaşi timp, se simţea cuprinsă de dezgust faţă de sine. Se cutremură de furie împotriva lui şi pentru acuzaţiile false pe care i le adusese.

Cum îndrăznea să o jignească din moment ce nu ştia adevărul? Cum îndrăznea să o sărute astfel?

Şi ea cum îndrăznea să-i răspundă?

În cele din urmă, Randy îşi lăsă mîinile în jos şi rămase cu privirea aţintită asupra întunericului din cabană, tulburat doar de lumina palidă a lunii care pătrundea pe fereastra micuţă.

De un singur lucru era sigură. Nu putea să aştepte ca Morton să răspundă cererilor înaintate de indienii. Venise vremea să ia iniţiativa ea însăşi. Pentru binele lui Scott şi al ei, trebuia să fugă de Hawk O'Toole.

Avea un plan de fugă, dar era atît de riscant, încît cu greu îl putea numi un plan excelent. Din toate punctele de vedere se baza pe întîmplare şi noroc. Totuşi, altă soluţie nu avea. Nerăbdătoare

să acționeze acum, că se hotărîse, avea să ignore riscurile și să treacă la acțiune.

Ideea îi venise după cîteva ore de măsurat încăperea în lung și-n lat. Era recunoscătoare oricărei muze care guverna memoria. Își aminti din senin că îl văzuse pe tînărul căruia Hawk îi spusese Johnny ieșind dintr-un loc, pe care ea îl identifică mai tîrziu ca fiind un garaj.

La un moment dat, în cursul serii, îl zărise furișîndu-se cu sticla de whisky la piept. Din cîte știa, Hawk nu îl observase. În loc să stea împreună cu ceilalți la masă în jurul focului, Johnny dispăruse în beznă cu sticla lui.

Dependența tînărului de alcool era tragică și ei îi displăcea extrem de mult că trebuia să o exploateze, dar era singura posibilitate. Era firesc să considere că Johnny fusese neglijent și lăsase cheile măcar într-una din camionetele pe care le verificase.

Dacă avea să ajungă pînă la garaj neobservată, *dacă* descoperea o camionetă cu cheile în contact, *dacă* aceasta nu fusese demontată și o putea porni, *poate* avea să izbutească să plece înainte să-și dea cineva seama.

Trebuia să se mai gîndească și la alte lucruri.

De exemplu, nu știa unde se află, deși bănuia că este în partea de nord-vest a statului unde regiunea era mai muntoasă. Nu știa câtă benzină era în rezervor. Nu avea nici un ban, pentru că poșeta îi rămăsese în tren. Dar toate acestea aveau să fie rezolvate la timpul potrivit. Întîi și întîi, trebuia să fugă din tabără.

Alese o oră înainte de ivirea zorilor pentru a-și pune planul în aplicare. Nu citise undeva că atunci oamenii normali dormeau cel mai adînc? Hawk O'Toole nu era normal, dar nu lăsă acel gînd să o tulbure. În plus, dorea adăpostul pe care i-l oferea întunericul, dar avea nevoie și de puțină lumină ca să vadă pe unde merge. Nu voia să folosească nici o lumină artificială; avea să depindă de ceea ce era disponibil și natural, adică de lumina cenușie de dinainte de ivirea zorilor.

Unul din primele obstacole cu care se confruntă fu trezirea lui Scott. Cînd îl zgîlțîi ușor, el gemu și se ghemui și mai adînc în pătură. Ea nu voia să-l sperie, dar fiecare clipă care trecea era prețioasă.

– Scott, trezește-te, te rog.

Era insistentă și blindă și, în cele din urmă, el se ridică în capul oaselor, scîncind și plîngînd.

– Şşşş, şşşş, îi spuse ea bătîndu-l ușor pe spate. Ştiu că-i devreme, dar trebuie să te trezeşti pentru mami acum. E foarte important.

El murmură un alt protest şi îşi frecă ochii cu pumnii. Randy ştia că trebuia să aibă impresia că sînt plini de nisip. Forţîndu-se să-şi păstreze calmul, ea nu îl certă, căci rezultatul ar fi fost, probabil, o criză de plîns. Aşa că apelă la simţul aventurii pe care el îl avea din plin.

– O să jucăm un joc cu Hawk, îi şopti ea.

El încetă să mai scîncească, se îndreptă şi clipi pentru a-şi limpezi privirea.

– Un joc?

Doamne, iartă-mă că trebuie să mint, se rugă ea. Niciodată nu-şi minţise fiul, indiferent cît de mult l-ar fi durut adevărul. Spera numai că va fi atît de bucuros că se va întoarce acasă, încît o va ierta.

– Da, dar trebuie să-l jucăm în foarte mare linişte. Nu trebuie să faci nici cel mai mic zgomot. Ştii doar că indienii aud orice.

– Ca în pădure, cînd aud animalele în adăposturile lor şi insectele tîrîndu-se pe pămînt?

– Exact. Aşa că trebuie să fii mai tăcut ca oricînd, altfel Hawk o să ne găsească şi jocul o să

se termine.

– Ne jucăm de-a v-ați ascunselea? Hawk o să ne caute?

– Cu siguranță că o se ne caute.

Și asta nu era o minciună.

Îl înfășură într-o jachetă care fusese împrumutată de la Donny și îi legă șireturile de la adidași. Se uită apoi pe fereastră, încercînd să vadă unde se afla paznicul lor. În cele din urmă, desluși o mोगildeață înfășurată într-o pătură, rezemată de un copac din apropiere. Cu siguranță că adormise. Deocamdată, Dumnezeu îi asculta rugile.

– Acum ascultă-mă cu atenție, Scott, îi spuse ea lăsîndu-se pe vine. Trebuie să trecem mai întîi de paznic. O să te duc în brațe. Dar să nu spui absolut nimic pînă nu trecem de el. Nici măcar să nu șoptești, da?

El o privea cu ochii mari.

– Scott, ai înțeles ce-am spus?

– Ai zis nici măcar să nu șoptesc.

Ea zîmbi și îl îmbrățișă cu putere.

– Bravo.

Luîndu-l apoi în brațe, deschise ușa încet. Aceasta scîrțîi îngrozitor. Ea rămase incremenită cîteva clipe, dar nimic nu arăta că s-ar fi dat de

gol. Ieși pe verandă. Mogîldeața de lângă copac nu făcu nici o mișcare.

Ea coborî încet cele cîteva trepte. Pe cărare avu grijă să nu-și piardă echilibrul și să nu miște nici o piatră. Nu se simți în siguranță decît cînd ajunseră la cîteva sute de yarzi de cabană. Abia atunci o rupse la fugă, ținîndu-se în umbră cît mai mult posibil. Un cîine lătră de două ori, dar ea își continuă drumul pînă ajunse la garaj.

Înăuntru era o beznă înfricoșătoare. Îi dădu drumul lui Scott și îl lăsă pe podeaua murdară.

– Stai aici lângă ușă. Mă duc să văd dacă e vreo camionetă cu care să putem pleca.

– Nu-mi place aici. Miroase urît. E întuneric și mi-e somn, mami. Mi-e și frig.

– Știu, știu, spuse ea mîngîindu-i obrazul liniștitor. Ești un băiat foarte curajos. Nu știu ce m-aș face dacă n-ai fi tu să păzești ușa.

– Asta trebuie să fac? Să țin de șase?

– Asta trebuie să faci.

El se gîndi puțin și apoi spuse îmbufnat:

– Bine, dar aș fi preferat să joc altceva. Hai să ne grăbim și să terminăm mai repede jocul ăsta.

– O să se termine curînd. Îți promit.

Lăsîndu-l pe Scott lângă ușă și spunîndu-i să

nu-și părăsească postul, ea porni în căutarea unei mașini cu cheile în contact. Avu noroc cu a doua pe care o verifică. Din câte își putea da seama pe întuneric, era o camionetă folosită la transport. Avea laturi înalte din lemn atașate la rulotă.

Se gândi să mai caute, poate găsea ceva mai mic, mai ușor de manevrat, dar își spuse că timpul era factorul cel mai important și cerul se lumina cu fiecare clipă, așa că mai bine o folosea pe aceea.

Se duse după Scott și îl îndemnă să se urce în cabină. El o ascultă șovăitor.

– Crezi că Hawk o să ne găsească în camioneta asta?

– Asta îl privește pe el. Noi trebuie să ieșim din tabără fără ca el să ne vadă.

Cu toate acestea, înainte, trebuia să pornească motorul și să riște să-i trezească pe toți cu zgomotul. Spera doar că Johnny verificase camioneta înainte să se ducă să bea. Spunînd o rugăciune în gînd și ștergîndu-și palmele transpirate de fustă, răsuci cheia în contact.

Zgomotul păru mai puternic decît cel făcut de o rachetă pe rampa de lansare. Motorul hurui în

semn de protest. Apăsînd ambreiajul și accele-
rația, Randy îl îndemnă.

– Hai, te rog. Hai o dată.

Prinse viață atît de brusc, încît ea rămase o
clipă privind șocată volanul. Apoi se uită la Scott.

– A pornit.

– N-ai vrut asta, mami?

– Ba da, dar... N-are importanță. Să vedem
dacă putem pleca fără să trezim pe cineva.

– Pot să-l chem și pe Donny să se joace?

– Nu.

– Te rog..

– De data asta, nu, Scott.

Tonul ei aspru îl făcu să se bosumfle. Ei îi păru
rău că se răstise, dar nu-și putea permite să stea
la discuții. Băgă în viteza întâi și luă pîciorul de pe
ambreiaj treptat. Camioneta se puse în mișcare.

Randy se aștepta să fie întîmpinată de un zid
de indieni înarmați pînă-n dinți cînd ieși din garaj,
dar nu se simțea nici o mișcare în tabără. Își
mușcă buzele din cauza efortului pe care trebui
să-l depună pentru a întoarce camioneta, dar, în
cele din urmă, izbuti. Conduse spre intrarea în
tabără păstrînd aceeași viteză.

Rezistă impulsului de a se uita spre cabana lui

Hawk cînd trecu pe lîngă ea. Trebuia să facă un efort foarte mare pentru a conduce acel auto-vehicul imens în timp ce continua să privească prin parbriz. În ciuda frigului de dimineață, ea simțea picături de sudoare șiroindu-i pe coaste. Instinctiv, degetele i se descleștară și apoi se încleștară din nou pe volan. Toți mușchii îi erau încordați.

Gatal O vedea. Poarta era deschisă. Ea îndrăzni să bage într-a doua și să accelereze. Imediat ce camioneta ieși pe poartă, băgă într-a treia. Motorul protestă, dar ea îl forță puțin și mașina se supuse.

– Mami, cît o să mergem înainte ca Hawk să-nceapă să ne caute?

– Nu știu, dragul meu.

Își șterse sudoarea de pe frunte cu mîneca. Drumul era dificil și periculos. Camioneta se hurducăia peste fiecare denivelare. Dar Randy se simțea atît de ușurată, de parcă un bolovan îi fusese ridicat de pe piept.

– Scott, Scott, am reușit! strigă ea veselă.

– Am cîștigat jocul?

– Cred că da. Așa se pare.

– Foarte bine. Atunci putem să ne întoarcem?

Rîzînd, ea întinse mîna și îl ciufuli ușor.

– Nu chiar imediat.

– Dar mi-e foame.

– Va trebui să mai aștepți puțin. Jocul încă nu s-a terminat complet.

Conduse cîteva mile. Drumul părea să se întindă la nesfîrșit. Pînă la urmă trebuia să ducă undeva, își spuse ea. După soare, se îndrepta spre est. Era bine sau nu? Habar nu avea. Deocamdată, scopul ei era de a ajunge la șosea. Atunci ar fi fost ca acasă.

Soarele se ivi brusc de după vîrfurile muntelui, ca o explozie în noapte, orbînd-o pe moment. Duse mîna la ochi, dar cînd privirea i se limpezi, fu convînsă că ochii îi jucau feste.

– E Hawk! strigă Scott ridicîndu-se în genunchi pe banchetă.

Se propti de bord, agitîndu-se.

– Ne-a găsit. E deștept, mami. Știe să meargă după urme. Eram sigur că o să ne găsească. Hei, Hawk, aici sîntem!

Randy răsuci volanul și camioneta se întoarse fiind gata să-l atingă pe bărbatul care stătea călare în mijlocul drumului. Nici calul, nici călărețul nu păreau tulburați de faptul că se aflaseră la un

pas de a fi loviți. Nici unul nu se clinti.

Un nor de praf învăluie camioneta când Randy opri brusc. Înainte să-l poată împiedica, Scott sări din cabină și o rupse la fugă spre Hawk, care descălecuse. Randy își puse mâinile pe volan, sprijinindu-și capul pe ele, învinsă. Simțea eșecul pînă în măduva oaselor.

– Coboară.

Își ridică privirea. Hawk îi șoptise acel cuvînt prin geamul deschis. Chiar în aceeași clipă, el deschise portiera, o apucă strîns de cot și o azvîrli la pămînt. Cîțiva călăreți apărură în jurul lor, inclusiv veșnic credinciosul Ernie. Scott țopăia cînd pe un picior, cînd pe altul, strigîndu-și bucuria că izbutiseră să facă atîta drum înainte să fie găsiți.

– Mami a zis că trebuie să fiu mai tăcut ca oricînd pentru că indienii aud orice. Și am ținut de șase cînd a căutat camioneta. Pe urmă am plecat fără să trezim pe nimeni. Dar știam că o să ne găsești.

Îi cuprinse genunchii lui Hawk și îl întrebă:

– Ți-a plăcut jocul, Hawk?

El își luă ochii reci ca gheața de la chipul palid al lui Randy și se uită la fiul ei.

– Da. Jocul a fost foarte frumos. Dar am ceva și mai frumos pentru tine. Ți-ar plăcea să te întorci în tabără pe așa ceva? îl întrebă el arătând spre un poney pe care Ernie îl ținuse legat de șaua lui.

Scott făcu ochii mari și rămase cu gura căscată.

– Vorbești serios? îl întrebă el înmărmurit și Hawk încuviință.

– Ernie o să țină frîul, dar tu poți să stai singur în șa.

Înainte ca Randy să apuce să-și spună părerea, Hawk îl urcă pe Scott pe spinarea poney-ului. Băiatul se prinse cu ambele mâini de obînc. Zîmbetului îi era nesigur, dar ochii îi scilipeau.

Hawk îi făcu lui Ernie un semn din cap și acesta porni împreună cu ceilalți înapoi spre tabără. Depărtîndu-se de drum, urcară pe un deal și dispărură peste puțin timp.

Tocul cizmei lui Hawk făcu o gaură în pămînt cînd el se întoarse spre Randy din nou.

– Ai făcut o imensă greșeală de tactică, doamnă Price.

Ea nu se lăsă intimidată și își ridică bărbia puțin.

– Încercînd să fug de răpitori fiului meu?

– Provocându-mi partea negativă.

– Ceea ce n-a fost greu deloc, din moment ce nu ai o parte pozitivă.

– Te previn. Poartă-te cu grijă cu mine.

– Nu mi-e frică de tine, Hawk O'Toole.

Privirea lui o măsură încet, dar nu spuse nimic pînă cînd nu îi întîlni ochii din nou.

– Ar trebui să-ți fie, îi șopti el.

Se întoarse repede apoi și încălecă. Abia atunci observă Randy că armăsarul lui nu era înșeuat. Îl văzu strîngînd calul între pulpe și dădu să urce înapoi în camionetă.

– Ce crezi că faci? o întrebă el.

– Credeam că trebuie să duc camioneta înapoi.

– Asta-i treaba lui Johnny.

Ea coborî și îl privi cu mîinile proptite în șolduri.

– Atunci, vrei să spui că o să călăresc din nou cu dumneata?

El se aplecă peste gîtul calului.

– Nu. O să mergi pe jos.

Capitolul șapte

– *Pe jos?*

– Exact. Hai, dă-i drumul, spuse el și, îndoindu-și genunchii, îndemnă calul să pornească.

– Bine, dar sînt cîteva mile pînă acolo, spuse ea arătînd în direcția respectivă.

Hawk făcu ochii mici ca și cum ar fi calculat distanța.

– Vreo două mile și jumătate, cred.

Randy își încrucișă brațele.

– Nu merg pe jos. Va trebui să mă obligi doar prin forță fizică. Aștept să vină Johnny după camionetă și mă întorc cu el.

– Ți-am spus de nenumărate ori să nu mă subestimezi, spuse el și glasul lui catifelat era plin de amenințări ascunse. Ai profitat deja de nefericirea lui Johnny. Da, te-am văzut că l-ai urmărit cu privirea când a ieșit din garaj aseară. Mi-am imaginat că o să-ncerci un asemenea gest nebunesc. Dar ai profita din nou de un puști nechibzuit ca Johnny? La ce te gîndești, să-l amăgești promițindu-i atîta whisky cît poate să bea pînă leșină! Nu, stai, ar fi mult mai interesant să-l oferi favoruri sexuale în schimbul libertății.

– Ești îngrozitor. Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel?

– Dar dumneata cum îndrăznești să mă iei pe mine și pe oamenii mei drept niște idioți fără pic de minte? Chiar ai crezut că te poți furișa pe lîngă mine?

– Pe lîngă dumneata? Dumneata dormeai lîngă copac?

– Eu eram, dar nu dormeam. Abia mă abțineam să nu rîd.

– Nu știam că poți s-o faci.

Săgeata ei își atinse ținta. El strânse din dinți.

– Am râs în hohote după ce ai plecat. Dacă nu mi-ai fi oferit o dimineață atât de amuzantă, te-aș fi lăsat aici să te mănânce vulturii. Și poate că o s-o fac totuși. Altceva nu meriți. Ce fel de mamă e aceea care își amăgește copilul făcându-l să creadă că joacă un joc?

– O mamă disperată să-și scoată copilul din mâinile unui bandit, unui fanatic, unui nebun, îi strigă ea.

Netulburat, el făcu semn în direcția taberei.

– Să mergem.

Ea rămase locului, clocotind de furie. Ar fi stat acolo pînă cînd elementele naturii ar fi prefăcut-o în stană de piatră, dacă nu s-ar fi gîndit la Scott. Se agita de fiecare dată cînd nu-l vedea. Atîta timp cît era cu el, putea să-i influențeze destinul într-un fel. Dar cînd erau despărțiți, nu se putea gîndi decît la cît de precară era situația lor.

Stîrni un nor de praf cînd se întoarse și porni hotărîtă în direcția taberei. Nu mai era la fel de atentă la terenul denivelat cum fusese înainte de răsăritul soarelui. Pietrele se rostogoleau de sub pantofii ei de tenis. Ar fi mers mai încet, dar era

extem de conștientă de fiecare zgomot făcut de copitele calului în spatele ei. Privirea lui Hawk părea să-i străpungă baza coloanei. I-o simțea. Ca și pasărea al cărei nume îl purta, nu o scăpa din ochi. De vreme ce se afla sub observația lui atentă, nu voia să pară tulburată. Mîndria o făcea să înainteze.

Ignoră bășicile pe care le făcea la picioare, sudoarea care i se strîngea în jurul mijlocului și părul greu care îi acoprera ceafa. Răsufila din ce în ce mai greu cu fiecare pas pe care îl făcea. Era obișnuită cu efortul fizic, dar nu la acea altitudine. Aerul rarefiat își spunea cuvîntul.

Gura îi deveni la fel de uscată ca praful care i se răsucea în jurul gleznelor. Îi era, de asemenea, și foarte foame. Menținerea aceluși ritm alert o secătui în curînd de orice fărîmă de energie. Îi veni amețeală. Nu mai vedea clar orizontul. Acesta începea să se încline.

Fu gata cît pe-aci să calce pe reptilă înainte să o vadă. Aceasta scoase o limbă ca de șarpe. Randy se dădu brusc în spate și scoase un țipăt pătrunzător. Șopîrla uriașă, care își pierduse dintr-odată îndrăzneala, se ascunse repede în dosul unei stînci. Calul lui Hawk fornăi și începu

să tropăi pe loc, gata să o calce în picioare pe Randy, care scoase un alt țipăt de spaimă. Calul se dădu înapoi și ea se lăsă să cadă la pământ, abia izbutind să se dea la o parte din fața copitelor năvălitoare.

– Liniștește-te, fir-ar să fie, îi strigă Hawk. Și nu mai țipa.

Folosindu-și genunchii, mâinile și glasul mângâietor, reuși să liniștească animalul, după care îl aduse lângă Randy, care stătea ghemuită, cu dinții clănțănind de spaimă.

Hawk se aplecă și o trase în sus apucînd-o de cămașă.

– Trece-ți piciorul în partea asta.

Ea era prea speriată ca să nu-l asculte. Își trecu piciorul drept peste spinarea calului și, în același timp, se agăță cu amîndouă mâinile de coama lui. Fusta i se strînse sub ea, lăsîndu-i pulpele expuse soarelui. Ea încercă atunci să și-o tragă în jos, măcar pînă la genunchi.

– Las-o.

– Dar...

– Am spus s-o lași!

Ea oftă adînc.

– N-o să fii mulțumit decît atunci cînd o să mă

umilești complet, nu?

– Da. Și sînt un expert în umilință.

– Hawk, te rog.

– Destul.

Cînd ea se supuse, el își lipi buzele de urechea ei și îi șopti amenințător:

– Bucură-te de drum, pentru că vor fi ultimele clipe de liniște pe care le vei avea deocamdată.

După care își puse mîna pe pulpa ei goală, strînse calul cu genunchii și porniră din nou la drum.

– Te jignește faptul că mîna mea de indian îți atinge pulpa albă?

– Nu mai mult decît m-ar jigni atingerea oricărui ticălos.

Un hohot de rîs forțat ieși de pe buzele lui.

– Pe cine crezi că duci? Cu siguranță că nu pe mine. O mulțime de ticăloși te-au avut.

Randy tăcu cu încăpăținare. Nu avea să schimbe insulte cu el. Ar fi fost o pierdere de timp și de energie. Să creadă ce voia. O mai făcuseră și alții. Mulți. Dar ea supraviețuise batjocurilor lor. Nu scăpase nevătămată, dar supraviețuise. Avea să supraviețuiască și insultelor domnului O'Toole.

Calul își continuă drumul. Randy începu să

creadă că nu vor mai ajunge niciodată în tabără, când nasul ei simți deodată mirosul de fum și de mâncare. Stomacul ei făcu un zgomot total nedelicat.

Ținînd o mînă pe pulpa ei, Hawk și-o strecură pe cealaltă pe sub talia fustei, lipind-o de burta ei.

– Ți-e foame?

– Nu.

– Nu ești numai o tîrfă, ci și o mincinoasă.

– Nu sînt o tîrfă!

– Dar voiai să faci pe tîrfa cu mine aseară.

– Niciodată n-am vrut s-o fac pe tîrfa.

– Nu?

Mîna lui coborî mai mult și degetele atinseră dantela de pe partea din față a chilotului ei, pe care ea și-l pusese în locul celui împrumutat imediat ce al ei se uscaseră. Reacția pe care o avu la atingerea lui fu violent de senzuală. O simți în adîncul ei. Gemu fără zgomot. Pulpele, deja încălzite și sensibilizate datorită călăritului cu picioarele goale, se încordară în mod reflex. Ea își afundă degetele și mai mult în coama bogată a animalului.

Hawk continuă să-și plimbe degetele peste dantelă. Un geamăt involuntar ieși din gîtejul lui

Randy.

– Te rog, nu.

El își retrase mîna. Dacă s-ar fi uitat în clipa aceea în spate, Randy ar fi observat o schimbare clară a expresiei de pe chipul lui.

Pielea i se întinsese la maximum pe pomeți, buzele îi erau închise strîns, iar ochii îi păreau extrem de arzători.

– Mă opresc doar pentru că nu vreau să vadă cineva că te pipăi și să-mi ia disprețul drept dorință.

Oamenii din tribul său îi înțeleseseră bine dispoziția și îi primiră cu bucurie. Randy se uită în toate părțile, dar nu-i zări pe nicăieri nici pe Scott, nici pe Ernie. Hawk îndreptă calul spre cabana lui și coborî de pe spatele neted al animalului cu mare agilitate.

– Credeam că o să mă duci la cabana mea, remarcă Randy.

– Ai crezut greșit.

Întinzîndu-se, o apucă de cămașă și o trase jos de pe cal. Ea îl urmă pe cărarea pietruită împleticindu-se.

– E chiar necesară această purtare grosolană?

– Se pare că da.

– Te asigur că nu e.

– N-ar fi fost, dacă n-ai fi încercat să fugi. Dacă voiai ca efortul să merite, ar fi trebuit să te asiguri că vei reuși.

Tonul lui critic și ironic îi răni orgoliul. O împinse pe ușa cabanei și ea se opri abia lângă masa de lemn din mijlocul camerei, întorcându-se spre el, gata de luptă, dar curajul îi pieri imediat văzându-l că se apropia de ea cu cuțitul scos.

– Oh, Doamne, strigă ea atunci. Dacă mă omori, te rog să nu-l lași pe Scott să-mi vadă cadavrul. Promite-mi, Hawk! Nu-i face nici un rău fiului meu. E doar un copil.

Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji.

– Te implor, nu-i face nimic copilașului meu.

Se aruncă la pieptul lui lovindu-l cu pumnii. Cuțitul lui căzu pe masă și Hawk îi apucă încheieturile mâinilor, răsucindu-i-le apoi la spate, făcînd-o să nu se mai poată mișca.

– Drept cine mă iei? o întrebă el rostind furios fiecare cuvînt. Nu i-aș face nici un rău băiatului. N-am avut intenția să vă fac rău nici unuia. Asta n-a făcut parte din înțelegere. El a știut...

Randy își ridică brusc privirea, cînd auzi acele cuvinte.

– Ei?

Trăsăturile furioase ale lui Hawk se neteziră

iute. Își reținu orice emoție, pînă cînd chipul i se transformă într-o mască impenetrabilă și ochii nu mai reflectau nici un pic de viață.

– El? strigă Randy din nou. Cine?

– N-are importanță.

– Morton? zise ea încet. Soțul meu e amestecat în toată treaba asta? Oh, Doamne! Morton a înscenat răpirea propriului său fiu?

Hawk îi dădu drumul brusc și, luînd din nou cuțitul, tăie o fișie de piele în două. Randy îi urmări cu privirea fiecare mișcare, vrînd să vadă vreun semn cum că bănuiala ei era corectă.

Ideea aceea ar fi fost total absurdă dacă nu l-ar fi cunoscut pe Morton atît de bine. Știa care îi era punctul vulnerabil. De cînd cu răpirea, numele lui apăruse în toate ziarele din stat și chiar și din afară. Îi plăcea acest lucru. Se bucura de publicitate pe gratis. Profita din plin de pe urma ei, fără să se gîndească la nimic altceva, nici chiar la viața propriului său fiu.

– Răspunde-mi, naiba să te ia. Spune-mi adevărul, zise ea agățîndu-se de mîneca lui. Așa e? Morton te-a pus să faci asta?

Hawk îi suci din nou mîinile la spate și începu să i le lege cu fișia de piele. Ea nici măcar nu opuse rezistență. Nici nu se gîdea să o facă.

Posibilitatea ca Morton să se fi aflat în spatele acelei afaceri murdare îi ștersese orice alt gând din minte. Nu se gândea decît la cît de convingător îi fusese jocul de la telefon. Își pusese tot sufletul în glasul acela tremurător, implorînd să-i spună dacă Scott era teafăr. Toată acea neliniște fusese falsă.

Se uită la chipul lui Hawk, dar acesta nu trăda nimic. După ce îi legă încheieturile, el luă a doua fișie de piele și o conduse la pat. Acesta avea un cadru de lemn și era mai solid și mai mare decît cel în care dormiseră ea și Scott. Trecu un capăt al fișiei pe după piciorul patului și făcu o serie de noduri pe care ea nu le-ar fi putut dezlega.

Dîndu-se puțin înapoi, el trase cu putere, dar legătura nu cedă nici un milimetru. Atunci, clătîna din cap satisfăcut și porni spre ușă.

– Ștal puțin! Să nu cumva să-ndrăznești să pleci pînă nu-mi răspunzi.

Hawk se întoarse încet și o țintul cu privirea sa albastră.

– Morton Price a pus toată afacerea asta la cale împreună cu tine?

– Da.

Pieptul ei păru să se dezumfle. Nu mai putea să respire. Acum, că știa, ar fi vrut să nege.

– De ce? șopti ea nevenindu-i să creadă. *De ce?*

– O să ți se aducă apă din cînd în cînd, spuse el. Din moment ce ai ales să nu servești micul dejun, poți aștepta pînă la cină ca să mănînci.

Abia atunci își dădu seama că era legată și complet neputincioasă. Oare faptul că aflase de implicarea lui Morton făcea ca pericolul în care se afla să devină și mai mare?

– Dar nu poți să mă lași aici. Dezleagă-mă.

– Nici vorbă, doamnă Price. Am încercat și altfel și ai profitat de bunăvoința mea.

– Bunăvoință! Mă ții ostatecă, strigă ea. Dacă ai fi fost în locul meu, n-ai fi încercat să fugi?

– Ba da, dar aș fi reușit.

Învinsă, ea încercă o altă tactică.

– Nu vreau ca Scott să mă vadă legată de pat, domnule O'Toole. S- ar speria.

– Tocmai de aceea nici n-o să te vadă.

Ea pâlî brusc.

– Ce vrei să spui? întrebă ea răgușită de groază.

– De acum încolo va sta cu Ernie, Leta și Donny.

Ea scutură din cap cu vehemență. Ochiul i se umplură de lacrimi.

– Nu. Te rog. Nu-mi face una ca asta.

Mușchii feței lui nu se relaxară deloc.

– Dacă nu te gîndești la mine, gîndește-te măcar la Scott. O să-i fie dor de mine. O să vrea să mă vadă.

– Cînd o să vrea, va fi adus aici, iar dumneata vei fi dezlegată în timpul acestor vizite. Dar cît veți fi împreună, să nu cumva să faci sau să spui altceva decît ceea ce-ți voi spune eu să faci sau să spui.

– Nu fi atît de sigur.

– Ah, ba sînt sigur, spuse el simplu.

– M-ai despărțit de Scott. Ce-mi mai poți face ca să mă pedepsești?

– Așa cum bine ți-ai dat seama, Price a inițiat afacerea asta. Nici unul din noi nu s-a gîndit că vei face parte și dumneata din planurile noastre. Numai imprudența dumitale e de vină.

– Și?

– Siguranța lui Scott e garantată pentru că e valoros pentru reprezentantul Price, zise el măsurînd-o disprețuitor. Dar necredincioasa lui soție nu e.

– N-o să se achite de partea lui de înțelegere, spuse ea abia atingându-se de mîncarea de pe farfuria de tablă.

Nervoasă pentru că el nu dădea nici un semn că ar fi auzit-o, trînti furculița. Zgomotul îl făcu să se uite la ea.

– Ai auzit ce-am spus?

– Că Price n-o să se achite de partea lui de înțelegere.

– Și, nu te deranjează că știi asta?

Hawk lăsă furculița la o parte și își împinse farfuria din față. Apoi își încleștă degetele în jurul cîinii de cafea și își sprijini coatele pe masă cînd sorbi din ea.

– Nu știu sigur. Dumneata ai spus-o. Dar nu trebuie neapărat să cred.

– Nu vrei să crezi.

Ei făcu ochii mici.

– Exact. Pentru că, dacă Price nu se ține de cuvînt, nu voi mai avea nici un motiv să te țin. Mă voi vedea silit să... elimin problema.

– Și Scott? întrebă ea cu răsufierea tăiată.

– Te-ar uita destul de repede. S-a obișnuit cu noi foarte bine. Copiii își revin ușor. Peste un an ar fi mai mult indian decît alb.

Expresia ei distrusă nu avu nici un efect

asupra lui.

– Sigur, ar fi o gură în plus de hrănit, un alt copil de educat și de îmbrăcat, o altă răspundere pentru trib. Aș prefera ca Price să se țină de cuvânt.

Tonul lui indiferent îi insuflă teamă mai mult decît ar fi făcut- o strigătele și furia. Trebui să-și alunge tensiunea și emoția din gîtlej înainte de a vorbi din nou

– Ce ți-a promis Morton, șefule O'Toole?

– Să-i vorbească guvernatorului. Va pleda în favoarea redeschiderii minei *Puma singuratică*.

– Asta știu. Și ce va primi în schimb?

– Publicitatea creată de această falsă răpire.

– Pentru mine nu e falsă, se răsti ea arătîndu-i încheieturile mîinilor în așa fel încît să vadă urmele roșii lăsate de fișia de piele.

El îi luă o mîină și o privi mai îndeaproape, atingîndu-i ușor locul zgîriat cu degetul mare. Randy își trase ambele mîini și se ridică în picioare.

– Stai jos.

Chiar dacă fuseseră rostite încet, cuvintele erau încărcate de o amenințare de oțel.

– Am terminat.

– Eu nu. Stai jos.

– Ți-e teamă că o să fug din nou? Îțșicană ea.

El puse atunci cana de cafea pe masă și o privi cu toată puterea de intimidare a ochilor săi.

– Nu. Mi-e teamă că o să mă forțezi să fac ceva ce aș prefera să nu fac.

– Să „elimini problema”?

Ea se ridicase repede de pe scaun, dar el o făcu pînă să apuce ea să clipească și o cuprinse de după ceafă.

– Stai jos.

Îi apăsă umărul și genunchii ei se înmuiară. După ce se așeză din nou pe scaun, se întoarse și el la locul lui și o privi peste masă.

– Soțul dumitale a văzut o modalitate prin care să avem amîndoi de cîștigat.

– *Fostul* meu soț.

Hawk ridică din umeri indiferent.

– M-am dus la el cu cîteva luni în urmă pentru că citisem în ziare că pledează pentru cauza indienilor.

– Pentru că e comod și la modă, nu pentru că ar ține sincer cu voi. Toate convingerile lui sînt concentrate în jurul propriei sale persoane. Ai fost dus de nas.

– I-am explicat problema. Mina a aparținut tribului.

Chipul i se întunecă și, pentru o clipă, ochii lui au părut să privească spre un alt timp și loc, după care se limpeziră și se ațintiră din nou asupra lui Randy.

– A fost destul de rău când un grup de investitori a cumpărat-o fără să ni se ceară părerea. Îți imaginezi cât de furioși am fost când am aflat că a fost închisă, fără nici o perspectivă de a se redeschide.

– De ce au închis-o? Se pierdeau bani?

– Să se piardă? pufni el. La naiba, nu. Aducea bani. Tocmai asta- i problema.

Ea clătină din cap nedumerită.

– Nu pricep.

– Noii proprietari au plănuit tot timpul să o folosească drept o chestie care să-i scutească de plățirea impozitelor, nimic mai mult. Puțin le pasă că noi ne câștigam existența de pe urma ei. Ticăloși egoiști, spuse el printre dinți. În cursul anilor trecuți, au falsificat registrele ca să-i liniștească pe cei de la fisc. La început, ne-au redus cota de producție. Apoi, au hotărât ar fi mai profitabil să închidă totul.

Se ridică de la masă și se duse spre soba de fier din colț. Deschizând ușa, azvîrli înăuntru cîteva lemne subțiri. Temperatura mai scăzuse puțin față de noaptea precedentă. Dar Randy nu simțise niciodată ceva mai rece decît ochii lui Hawk cînd vorbea despre nedreptățile suferite de oamenii săi.

– Și cei de la Biroul pentru Problemele Indienilor?

– Au făcut cercetări, dar proprietarii au un contract semnat și parafat. În mod legal, sînt posesorii minei și pot face ce vor cu ea.

– Așa că ați apelat la legile statului?

El încuvîntă.

– Cînd am fost la Price, m-a ascultat și a arătat înțelegere. Din moment ce mi se trîntiseră atîtea uși în nas, înțelegerea lui era ceva. Mi-a promis că va studia problema și că va vedea ce poate să facă.

Glasul lui Hawk se umplu de amărăciune.

– Eforturile lui n-au fost de ajuns, dar a promis că o să mai încerce și o să ia legătura cu mine.

Se întoarse la masă și se lăsă să cadă pe scaun.

– Începusem să cred că uitase de promisiunea făcută, cînd, acum cîteva săptămîni, mi-a

vorbit de această idee.

- Înscenare.

- M-a convins că va da rezultate.

- Te-a manipulat.

- Vom avea amîndoi ce ne dorim.

- El va avea. Iar dumneata vei rămîne cu un cazier.

- Cazul nu va ajunge niciodată la tribunal. Mi-a garantat asta.

- Nu are o asemenea putere.

- A zis că o să-l convingă pe guvernatorul Adam să intervină pentru noi.

- Ți se vor aduce acuzații grave. Dacă se va ajunge la acest lucru, îți jur că Morton nu va risca pentru dumneata. Va nega orice înțelegere și va fi cuvîntul dumitale împotriva cuvîntului lui. Cine își poate închipui că o să-i dea crezare unui indian cu reputație de personaj dificil și nu unui reprezentant al statului? Hai să recunoaștem, povestea dumitale ar părea destul de ciudată. Ar întrece și cea mai bogată imaginație.

- De partea cui ai fi, doamnă Price?

- De partea mea. Dintre voi doi nu știu care-i mai rău, cel care a manipulat sau cel păcălit.

El își aruncă brusc scaunul în spate cînd se ridică furios.

– N-am fost păcălit. Price o să se țină de cuvînt. Știe că-l avem pe Scott, dar nu știe unde. Își iubește fiul. Dacă-l vrea înapoi, își va ține promisiunea.

Randy se ridică și ea, pentru a nu fi nevoită să se uite în sus cînd îi vorbea.

– Prima dumitale greșeală este faptul că ești convins că Morton îl iubește pe Scott. Asta mă face să rîd, zise ea dîndu-și părul pe spate. Dacă l-ar fi iubit, ar fi putut propune așa ceva? L-ar fi folosit ca pion? L-ar fi pus viața în pericol? Dumneata ți-ai face copilul să treacă prin așa ceva?

Buzele lui Hawk se subțiară. Randy continuă:

– Morton Price nu se iubește decît pe sine. Fii convins, domnule O'Toole. Dacă a venit la dumneata, dacă toată asta a fost ideea lui, atunci poți fi sigur că va profita cît mai mult. Va obține ce vrea și apoi te va lăsa baltă. Dumneata vei fi găsit vinovat, nu Morton. Îi e o frică de moarte de alegeri, se teme să nu fie învins și, pe bună dreptate. Povestea asta e o măsură disperată de a cîștiga atenția și simpatia alegătorilor. Cine n-ar ține cu un tată îndurerat, chinuit de faptul că nu știe unde se află unicul său fiu, care se întîmplă să fie, datorită legilor nedrepte ale statului,

împreună cu mama sa adulteră? Va reaminti publicului de mine și de lipsa mea de fidelitate. Sigur va da vina pe neglijența mea pentru faptul că am lăsat ca Scott să fie răpit, zise ea și se opri puțin pentru a-și trage răsufierea. Ați fixat un termen?

– Două săptămîni. Nici noi nu vrem ca fiii noștri să înceapă școala tîrziu.

– Două săptămîni în care numele lui se va afla pe prima pagină a ziarelor, spuse ea rîzînd ironic. Exact ce-și dorea. Se va vorbi despre el la emisiunile de știri în fiecare seară.

Își frecă fruntea, pentru că începuse să o doară capul. După aceea se uită din nou la Hawk, și, sprijinindu-și palmele de masă, se aplecă spre el.

– Nu pricepi? V-a făcut mai rău decît cei care au închis *Puma singuratică*. Se folosește de dumneata și de oamenii dumitale pentru a-și atinge propriile scopuri.

Nervoasă, își umezi buzele și continuă:

– Dă-ne drumul, Hawk. Te vei bucura de mai multă credibilitate dacă ne vei duce înapoi și vei spune autorităților varianta ta. Eu o să te apăr. O să depun mărturie că ai fost înșelat, că Morton a fost cel care te-a pus s-o faci. După ce o să scapi

de toate problemele astea, o să vedem ce putem face în privința redeschiderii minei. Ce zici?

- S-a făcut. Dacă, adăugă el, faci ce vreau eu în seara asta. Dezbracă-te și întinde-te pe spate.

Uluită, ea îl privi cu nedumerire.

- Poftim?

Hawk zîmbi, deși aducea mai degrabă a rînjit.

- Ar trebui să vezi cum arăți, doamnă Price. Parcă ar fi înghițit unul din peștii aceia pe care i-ai măcelărit deunăzi. Liniștește-te. Am vrut doar să văd pînă unde ai merge ca să mă convingi de bunele dumitale intenții.

- Ah, ești un om îngrozitor, spuse ea cutremurîndu-se. Și un prost. Asta o să se vadă destul de curînd. O să ne dăm seama din ziare de felul cum pledează Morton pentru cauza voastră. Atunci o să vezi cît de naiv ai fost.

Făcu greșeala de a-i rîde în față, ceea ce îl înfurie teribil. Din doi pași ocoli masa și o trase la piept.

- Nu-ți forța norocul, doamnă. Soțul dumitale nu te vrea înapoi. În ceea ce-l privește, ești a mea și pot să fac ce vreau cu dumneata.

Ea îi smîși pe față răsufierea fierbinte și grea. Îl ținea capul în mîini și acestea erau destul de puternice pentru a-i sfărîma craniul.

– Ai face mai bine să speri și să te rogi ca Price să se țină de cuvânt.

– Amenințările dumitale nu mă sperie, Hawk O'Toole. Nu cred că ai fi în stare să mă ucizi.

– Nu, spuse el încet, dar te-aș putea trimite înapoi și să țin băiatul. Aș putea să dispar cu el și când aș termina, nici nu l-ai mai recunoaște. N-ar mai fi un bleg de oraș și băiețelul mamei. Ar fi mai viclean ca un șarpe, un luptător, un paria al societății ca mine. Și, exact ca mine, te-ar urî pentru ceea ce ești.

– De că mă urăști? Pentru că nu sînt indiancă? Cine e cel cu prejudecăți aici?

– Nu te urăsc pentru că ești albă, ci pentru că, la fel ca majoritatea albilor, ne-ai ignorat. Ne țineți în mod convenabil departe de conștiințele voastre. A venit vremea să vă atragem atenția. Luînd un băiețel blond și alb de lângă mama lui blondă și albă am rezolva problema asta.

Ea tremura în interior, dar rămase cu bărbia ridicată și îl privi sfidător.

– N-ai putea să dispari. Te-ar găsi pînă la urmă.

– Probabil. Pînă la urmă. Dar aș avea destul timp, poate cîțiva ani chiar. Ar fi de ajuns ca să-l transform pe Scott într-un ticălos.

Amenințările îndreptate asupra vieții ei nu o tulburau, dar această reuși. Își pierdu curajul și se agăță de cămașa lui.

– Te rog. Nu mi-l poți lua pe Scott. E... e fiul meu. E tot ce am.

El își lăsă mâinile să alunece peste umerii, brațele și apoi șoldurile ei. Cuprinzându-le, o trase spre el jignitor.

– Ar fi trebuit să te gîndești la asta cînd te-ai culcat cu toți prietenii soțului dumitale.

Randy îl împinse furioasă și se depărtă de el.

– N-am făcut așa ceva!

– Astea sînt zvonurile care circulă.

– Exact asta sînt, niște zvonuri.

– Susții că tot ce se spune despre infidelitatea dumitale e minciună?

– Da!

Cuvîntul răsună în atmosfera încărcată. Apoi, deodată, se auzi o voce:

– Mami?

Capitolul opt

Auzind glasul șovăitor al lui Scott, Randy se întoarse iute și îl văzu în prag. Ca o umbră, Ernie se afla în spatele lui. Indianul se uita la Hawk curios. Dar Scott își privea mama și chipul lui era îngrijorat.

– Bună, dragul meu.

Forțându-se să zîmbească, spera ca Scott să nu fi auzit ultimele cuvinte pe care le schimbaseră

ea și Hawk, sau, dacă le auzise, spera să nu le înțeleagă.

Se lăsă pe vine și întinse brațele, iar Scott veni fuga spre ea. Îl îmbrățișă cu putere, bucurându-se că îi simțea trupul plinuț, obraji reci, și mirosul de aer curat pe care îl purta în haine și în păr.

Cu mult înainte ca ea să fie gata să-i dea drumul, el se desprinsese din îmbrățișare.

– Azi am fost la vânătoare cu Ernie și Donny, îi zise el cu ochii strălucind.

– La vânătoare? Întrebă ea dându-i părul la o parte de pe ochi. Cu arme?

– Nu, zise el puțin dezamăgit. Hawk a spus că nu putem folosi armele încă, dar am pus capcane în care s-au prins iepuri.

– Zău?

Îi examinează chipul cu o deosebită atenție. În afară de nas, care era puțin ars de soare, părea să fie neschimbat.

– Da, dar le-am dat drumul. Erau micuți și Ernie a zis că n-ar trebui să-i irosim.

– Bănuiesc că Ernie știe foarte multe în legătură cu aceste lucruri

– Știe totul, exclamă Scott, aruncându-i un

zîmbet noului său prieten. Aproape la fel de multe ca Hawk. Știai că Hawk e ca un fel de prinț sau un președinte pentru tribul lui? Întrebă el, după care își coborî glasul foarte mult și spuse în șoaptă: E foarte important.

Randy nu voia deloc să înceapă o discuție despre meritele lui Hawk

– Și ce altceva ai mai făcut azi? Ai mâncat bine la prînz?

– Îhî, sandvișuri *bologna*, răspunse el absent și împotrîvindu-se cînd ea vru să-i bage cămașa în pantaloni. Leta a făcut prăjituri. Au fost foarte bune. Puțin mai bune decît ale tale, recunosc eu cu regret.

În ochii lui Randy apărură lacrimi.

– Pentru asta te iert.

– Tu ce-ai făcut toată ziua? Ernie a zis că Hawk a vrut să stai aici, în cabana lui.

– Da, păi... și eu am fost ocupată toată ziua.

– Ai mai jucat jocuri cu el?

– Jocuri?

– Ca acela pe care l-am jucat dimineață.

Ea îi aruncă lui Hawk o privire întunecată

– Nu, n-am mai jucat nimic.

Atunci el se aplecă puțin și îi șopti:

– Trebuie să-ți spun un secret, mami.

Randy intră în panică imediat, fiind convinsă că el avea să-i spună că fusese tratat cine știe cum.

– Sigur, dragul meu. Cred că Hawk nu se va supăra dacă stăm aici să vorbim puțin între patru ochi.

Aruncându-i o privire lui Hawk, îl provocă să se opună în timp ce ea îl trăgea pe Scott de o parte. Se ghemui într-un colț al unicei încăperi și îl întoarse pe Scott cu fața spre ea.

– Ce e, Scott? Spune-i lui mami.

– Cred că lui Hawk nu i-a plăcut jocul nostru.

Secretul lui nu prea se potrivea cu gravitatea chipului și, pentru o clipă, ea rămase surprinsă. După aceea, încercând să nu-și trădeze nerăbdarea, îl întrebă:

– De ce crezi asta?

– Pentru că fața lui a arătat toată ziua așa, spuse el încruntându-se într-un fel care, în mod obișnuit, ar fi fost extrem de amuzant. Și l-am auzit pe Ernie spunându-i Letei că Hawk e într-una din pasele lui proaste din cauza noastră.

Puse o mână pe umărul ei, de parcă rolurile lor s-ar fi inversat și el ar fi fost mai înțelept.

– Știu că tu te-ai simțit foarte bine, dar nu cred că ar trebui să mai jucăm jocul ăsta cu el.

– Nu, n-o să-l mai jucăm.

Nu trebuia să se prefacă. Era dezamăgită când vedea cât de importante erau stările lui Hawk pentru Scott. Dorea aprobarea bărbatului. Acest lucru era cât se poate de evident.

Îl strînse din nou la piept, proptindu-i capul sub bărbia ei și înconjurându-l cu brațele.

– Te iubesc, Scott.

– Și eu te iubesc, mamă.

Cu toate acestea, acum, că spusese ce avea de spus, se gîndea deja la altceva și se desprinsese din brațele ei.

– Trebuie să plec acum, pentru că mă așteaptă Donny. O să mincăm floricele. M-a invitat să dorm cu el. Ernie a spus că n-o să te superi, pentru că o să stai aici cu Hawk.

– Așa e, dar nu-ți face griji.

– Nu-mi fac. Cred că e foarte bine când ai un prieten la care să dormi. O să dormiți în același pat cum fac mămicile și tăticii la televizor?

– Scott! Să nu mai spui așa ceva.

Își îndreptă privirea șocată spre Hawk, care o fixa ca o pasăre de pradă din partea cealaltă a

încăperi. Era imposibil să nu fi auzit vocea pițigăiată a băiatului, dar expresia îi rămăsese neschimbată.

– Pentru că nu sînteți cu adevărat mămică și tătîc?

– Exact.

– Eh, spuse el înclinîndu-și capul gînditor, probabil că totuși ar fi bine dacă ați face-o. Noapte bună, mami, mai spuse el și o sărută repede pe obraz, după care ieși în fugă, strîgîndu-i lui Hawk peste umăr Noapte bună, Hawk.

Ern e îi aruncă o privire pe care ea nu o putu defini, dar părea să fie plină de reproș. Închise ușa în urma lui, lăsîndu-l singuri. După cîteva clipe de tăcere apăsătoare, Hawk o întrebă:

– Deci, ce alegi? Podeaua sau patul?

– Podeaua.

El ridică din umeri arătîndu-și indiferența față de alegerea ei.

– Vino înapoi.

Văzînd-o că nu se mișcă din locul unde se afla, el se încruntă și, luînd fîșia de piele îngrozitoare, veni spre ea. Se înfioră cînd el îi trase din nou mîinile la spate.

– N-o să-ncerc să mai fug. Îți dau cuvîntul meu.

- De ce te-aș crede pe cuvînt?
- N-aș pleca fără Scott.
- Dar mi-ai tăia gîtul în somn.

Scoase cuțitul din buzunarul fustei ei. Randy crezuse că scăpase neobservată cînd îl luase de la Scott în timp ce se îmbrățișau. Nu acela fusese motivul pentru care îl ținuse atît de mult în brațe și atît de strîns, dar cînd simțise mînerul de fildeș lîngă mîna ei, i se păruse ca un adevărat dar de la Dumnezeu. Așa că profitase de ocazie pentru a i-l lua.

Acum, Hawk o deposedă de el așa cum o deposedase și de mîndria ei.

- Încercările astea de a fugi au început să devină plictisitoare, doamnă Price. Ce-ar fi să renunți la ele?

- Ce-ar fi să te duci naibii?

Trecu pe lîngă el cu cîtă demnitate putea avea cineva cu mîinile legate la spate și se așeză la piciorul patului, unde își petrecuse toată ziua cu excepția cînei și a vizitei lui Scott. Fără să scoată o vorbă, Hawk înghenuche și îi legă mîinile de piciorul patului, după care scoase o pătură și o pernă dintr-un dulap aflat într-un colț. Îi aruncă perna pe podea.

– Culcă-te.

Randy ar fi vrut să se împotrivească, dar se săturase să se mai lupte cu el. Își va păstra energia și mîntea pentru mai tîrziu, cînd va avea mai multă nevoie de ele. Se întinse pe o parte și își puse capul pe pernă. Hawk desfăcu pătura și o lăsă să cadă peste ea.

– Mă întorc, spuse el și ieși.

Luă lampa cu el, lăsînd-o într-o beznă totală. Trecu mai mult de o oră, timp în care Randy se întrebă unde se dusesese, oare, și ce făcea. Supraveghea tabăra? Stătea de vorbă cu ceilalți șefi? Făcea dragoste cu Dawn?

Acea posibilitate îi persistă în minte. Și-i închi-pui împreună, două trupuri, unul încordat și mus-culos, celălalt moale și voluptuos, mișcîndu-se într-o perfectă armonie. Îi vedea chipul lui Hawk, intens și viril, în timp ce o penetra pe femeia aceea.

Își imaginează gura lui pe sînul ei, buzele deschizîndu-se și închizîndu-se în jurul lui, limba lui mîngîind ușor un sfîrc tare, sugîndu-l cu putere și pasionat.

Randy gemu datorită senzațiilor care o străbătură. Ura susceptibilitatea trupului ei, dar nu putea face nimic. Fantezia aceea crease

o căldură lipsită de rușine în adîncul ei, care cerea să fie stinsă. Hawk era bărbatul potrivit pentru a o face. I-ar fi oferit iubitei lui tot atîta plăcere cît și primea. Își dădea seama de acest lucru după atingerea lui. În dimineața aceea, mîngîierile lui o tulburaseră profund și stîrniseră o febră carnală în sîinii și între coapsele ei.

Imaginea mîinii lui alunecînd pe pulpa ei îi răsări deodată în minte. Își mușcă buzele în încercarea de a-și înăbuși un geamăt generat de dorința de a simți mîna aceea pe sub haine, lipită de piele, cercetătoare. Era atît de absorbită de fantezie, încît în clipa în care Hawk închise ușa în urma lui, Randy tresări. Se prefăcu adormită cînd el se apropie și îi luminează fața cu lampa. Spera că roșeața din obraji ei nu era vizibilă și că răsufierea i se liniștise destul pentru a-l convinge că dormea.

Părea să se fi convins, căci nu spuse nimic. Puse lampa pe masă și o stinse. Ea auzi apoi zgomotul sec al cizmelor care căzură pe podea și foșnetul hainelor cînd și le scoase. Arcurile patului scîrțîiră sub greutatea lui. Ea ciuli urechile pentru a auzi vreun sforăit ușor sau respirația constantă, care i-ar fi dat de înțeles

că dormea, dar în timp ce asculta, adormi ea însăși.

La un moment dat, în timpul nopții, se trezi și îl văzu aplecat deasupra ei. Tresări și îl privi speriată. Lumina argintie a lunii care pătrundea pe fereastră făcea ca ochii lui incredibil de albaștri să strălucească.

– Îți clănțâne dinții, șopti el cu un glas scăzut și o înveli cu ceva.

Era o blană de oaie. Ea văzuse multe din acestea în tabără. Se ghemui cu plăcere în căldura pe care blana i-o oferă imediat. Hawk se duse înapoi în pat.

Multă vreme după aceea, Randy stătu și se uită pe fereastră. Văzuse cum i se încordaseră și i se relaxaseră bicepșii când o acoperise cu blana. Pielea de pe pieptul lui era netedă și întinsă ca o tobă. Sfîrcurile i se vedeau mici și tari. Mișlocul îi era îngust, burta plată. Un păr negru și des o făcu să-și coboare privirea.

Răsuflarea i se tăie când își aduse aminte.

Hawk O'Toole fusese sălbatic, primitiv și superb de gol.

Leta și cu ea îi serveau pe bărbați. Se mișcau de la mașina de gătit la masă și invers, umplându-le cămile de cafea imediat cum se goleau. Consiliul tribal se întrunise în dimineața aceea în cabana lui Hawk pentru a discuta strategia. Era echivalentul modern al străvechiului sfat al bătrânilor.

Poate ar fi trebuit să o deranjeze faptul că vorbeau despre ea ca și cum nici nu ar fi fost de față, dar nu o deranja. În primul rând, prefera să fie informată decât să nu știe ce aveau de gând. În al doilea rând, era liberă să se miște prin cabană, ceea ce îi permitea să-l vadă pe Scott pe fereastră. Băiatul se juca afară cu Donny.

Hawk nu-i dădea nici o atenție, de parcă ar fi fost invizibilă. După noaptea trecută, acea indiferență era o adevărată bucurie. Când se trezise în dimineața aceea cabana era goală, dar legăturile de piele fuseseră desfăcute și ea avea miinile libere. Când Hawk își făcu apariția, Ernie și Leta se aflau lângă el. Lui Randy i se părea că și el evita să o privească, la fel cum ea evita să se uite la el.

În timpul discuțiilor cu cei din consiliu, îi

pomenise numele de multe ori, dar nu se uitase la ea decît o dată, atunci cînd ea strănutase făcîndu-i pe toţi să tacă brusc o clipă. Se scuză ruşinată şi îi întîlni privirea lui Hawk o secundă şi nu îşi dădu seama care din ei îşi întoarse capul primul.

Scopul întîlnirii era aşteptarea ziarului de dimineaţă. Cineva se dusesese în oraşul cel mai apropiat, care se afla, totuşi, la o distanţă considerabilă, pentru a cumpăra o ediţie de dimineaţă. În cele din urmă, curierul apărui. Închise portiera camionetei şi veni alergînd spre cabana a cărei uşă fusese deschisă de unul din ceilalţi.

Avea trei exemplare ale ziarului la subsuoară, pe care le împărţi celor din jurul mesei. Expresia de pe chipul lui era sumbră. Hawk se uită la mesager înainte să-şi coboare privirea asupra primei pagini pe care o citi în linişte.

Randy zări o fotografie a ei şi a lui Scott dedesubtul titlului. O altă fotografie îl înfăţişa pe Morton arătînd distrus. Îşi juca rolul foarte bine. Numai un om cu adevărat prefăcut putea să facă aşa ceva. Numai un adevărat egoist ar fi putut încerca măcar. Era foarte curioasă să citească articolul. Era curioasă să afle ce spunea Morton. Mai

voia să știe și ce măsuri se luau pentru eliberarea lor.

Bărbații din jurul mesei începură să se miște neliniștiți pe scaune. Ernie își ridică privirea o dată și îl fixă cu duritate pe Hawk după care își reluă lectura. Unul din ei înjură deodată și se duse la fereastră. Randy deveni nervoasă datorită faptului că omul îl privea țintă pe Scott.

Se uită întrebătoare la Hawk, dar expresia de pe chipul lui nu era deloc liniștitoare, căci devenea mai întunecat cu fiecare clipă. Strânse din dinți. Își încleștă pumnii de o parte și de alta a ziarului și sprâncețele îi formară un V adânc deasupra bazei nasului.

– Făr-ar să fie!

Randy tresări când el izbi cu pumnii în masă și înjură violent.

– Poate mai scrie ceva pe vreo altă pagină, spuse Ernie cu un glas sumbru.

– M-am uitat deja, spuse cel care adusese ziarele. Nu mai scrie nimic. Numai ce ați citit acolo.

– Ticălosul abia dacă a pomenit de noi.

– Iar când a făcut-o, a spus că răpirea a fost „un act sălbatic și criminal“.

– Credeam că e de partea noastră, că ne înțelege și că va sta de vorbă cu guvernatorul pentru noi.

Fiecare spuse câte ceva. Numai Hawk rămase tăcut și amenințător. În cele din urmă, își ridică privirea și o fixă pe Randy. Ea simți un nod în stomac, de teamă.

– Plecați.

Acel cuvânt abia se auzise.

Se uitară unii la alții nedumeriți, neștiind ce să facă. Cel de lângă fereastră reacționează primul, părăsind cabana. Ceilalți îl urmară, sușotind între ei. Leta se opri în prag, așteptându-l stînjenită pe Ernie, care stătea încă lângă Hawk.

– Înainte să faci ceva, gîndește-te foarte bine la consecințe, îl sfătui el.

– La naiba cu consecințele, șuieră Hawk. Știu foarte bine ce fac.

Ernie nu părea de aceeași părere, dar el și Leta îi urmară pe ceilalți. Fără să fie nevoie să întrebe, Randy știa că Hawk nu se referise și la ea cînd dăduse ordinul de a se părăsi cabana, așa că rămase neclintită.

Se făcu liniște. În depărtare se auzeau tot felul de zgomote familiare, copiii se jucau,

cineva bătea ceva cu un ciocan, câinii lătrau. Caii nechezau și fornăiau. Un motor era pus în funcțiune. Dar acele zgomote obișnuite păreau extrem de depărtate și detașate de tăcerea apăsătoare din interiorul cabanei. În afară de focul care trosnea în sobă și de răsufierea rapidă a lui Randy, nu se mai auzea absolut nimic.

În cele din urmă, când ea avu impresia că nu mai suporta toată acea tensiune din piept, Hawk se mișcă. Se ridică încet, depărtându-și scaunul de masă, după care îl ocoli și veni spre ea, țintuind-o cu privirea lui împietrită.

Când ajunse la o distanță de câțiva pași de ea, se opri și îi spuse cu un glas inexpresiv:

– Scoate-ți bluza.

Capitolul nouă

Ea nu spuse și nu făcu nimic. Doar micșorarea pupilelor și o înfiorare instinctivă arătară că îl auzise.

– Scoate-ți bluza, repetă el.

– Nu, spuse ea cu un glas răgușit, după care scutură din cap și zise cu mai multă fermitate: Nu. Nu.

– Dacă nu...

Lama ascuțită a cuțitului făcu un zgomot sinistru când a înecă din teaca de piele. Randy se dădu puțin în spate. Ținând cuțitul în mîna dreaptă, Hawk o întinse pe stînga spre ea. Randy se feri și el o apucă de păr, înfașurîndu-l în jurul pumnului și trăgînd-o în sus. Durerea o făcu să nu simtă cînd el îi tare bluza de la guler pînă la poale, dar simți, totuși, aerul pe piele. Uitîndu-se în jos, văzu bluza desfăcută. Șocul îi înăbuși țipătul care îi umplea gîtlejul.

El îi dădu drumul părului, dar ea era prea uluită ca să se mai gîndească la fugă. Apoi, îi prinse una din mîini și manevrînd cuțitul din nou, îi făcu o tăietură mică la un deget, după care vîrî arma înapoi în teacă.

Randy se uită cu gura căscată la singele care curgea din rană. Fără grai și incapabilă să se miște, nu se opuse nici măcar cînd Hawk îi trase bluza peste umeri și peste brațele lipsite de vlagă.

– Încăpățînarea dumitale ne prinde foarte bine. Bluza tă ată va face o impresie mai puternică.

Îi strînse degetul pînă cînd singele îi șiroi pe mîină și pe încheietură. Apoi tamponă rana cu bluza, mîinzînd astfel materialul.

Singele dumitale. O să-l testeze.

Cîteva fire de păr îi rămăseseră înfăşurate pe degete. Le luă cu grijă şi le strecură în materialul cămăşii.

– Părul dumatăle, spuse el, apoi îi zîmbi cinic. Vor şti cu siguranţă că eşti victima unui act sălbatic şi criminal.

– Şi nu sînt?

El se uită atunci la sînii ei dezgoliţi. Randy închise ochii, clătinîndu-se uşor, îngrozită, ştiind că el îi privea sfîrcurile tari.

– Poate că da.

Apropiindu-se de ea, îi luă mîna rănită şi i-o trase spre el, închizîndu-i-o în jurul sexului său plin.

– Ard de dorinţă pentru dumneata, doamnă Price. Să mînjim cămaşa şi cu altceva, pentru care nu vor avea nevoie de microscop?

Îi apăsă mîna cu putere. Ea ţipă şi şi-o trase brusc. Țipătul fusese de durere, nu în semn de protest faţă de cuvintele lui grosolane sau faţă de atingerea aceea forţată.

– Ce este?

Glasul lui se schimbase. Nu mai era ameninţător. Îngrijorarea era naturală. Ochii săi, care nu mai erau sclipitori şi sumbri, o măsurară

întrebători.

– Nimic, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Nu e nimic.

Ea o apucă de braț.

– Nu mă minți. Ce este?

O scutură ușor și, când ea făcu o grimasă, își slăbi imediat strînsoarea.

– Brațul?

Randy nu voise să arate nici un semn de slăbiciune, dar, din moment ce el insistă, dădu din cap afirmativ.

– Mă doare din cauza faptului că am dormit pe jos. Mi s-a făcut frig înainte ca dumneata.. să mă înveești, spuse ea încet, ferindu-și privirea. Mă dor mușchii.

El se depărtă puțin de ea. Când își ridică privirea spre el peste câteva clipe, Randy văzu că încă o mai privea. Apoi, întorcându-se brusc, el se duse și scoase o cămașă curată dintr-un dulap. Era tot din flanel, dar mult mai mare decât cealaltă. Randy se întrebă dacă o fi fost a lui.

Îo puse pe umeri și apoi îi băgă brațele pe mîneci. Manșetele îi atîrnau mult peste vîrfurile degetelor. În timp ce ea stătea locului, ca un copil cuminte, el i le suflecă pînă la încheieturi. Atunci

observă să tăietura încă mai singera.

Inima lui Randy aproape că-i sări din piept când el îi ridică degetul la buze și i-l supse cu putere. Privirile li se întâlneau când el își trecu limba ușor peste rana superficială pe care o făcuse. Ea trase brusc aer în piept, fapt care lui îi atrase din nou atenția asupra sînilor. Acum erau acoperiți de cămașă, dar tot se vedeau puțin, fiindcă nasturii rămăseseră descheiați. Sfîrcurile împungeau vizibil materialul moale. Într-un fel, era mai sexy decît fusese complet goală.

Vîrfurile degetelor lui îi atinseră gîtul în locul unde era o vînătaie decolorată de la sărutul pătimaș din urmă cu două seri și îl frecă ușor. Randy zări în ochii lui regret și o inconfundabilă umbră de mîndrie.

Degetele îi coborîră apoi și dădură la o parte o latură a cămășii pentru a-i dezveli unul din sîni. Acesta părea palid, trandafiriu și delicat în comparație cu materialul masculin al cămășii lui și cu arămiul mîinii. Îi mîngîie interiorul cu încheietura unui deget. Cu degetul mare îi frecă sfîrcul pînă când acesta se schimbă din inocent în erotic. Privirea îi alunecă spre a ei. Ochii ei erau plini de jîmire față de acel aspect tandru al lui Hawk O'Toole. Ai lui erau plini de o dorință fierbîntă

Apoi, de parcă ar fi fost furios pe ea, sau pe sine, își trase mîna brusc și se întoarse. Un moment îndelungat rămase neclintit în mijlocul camerei. Cînd vorbi, vocea îi era aspră.

– Se pare că soțului dumitale nu-i pasă dacă te întorci sau nu.

– Ți-am spus că așa o să fie, spuse ea cu greu.

Genunchii păreau să i se fi lichefiat, iar partea inferioară a trupului îi pulsa și era umedă de dorință. Fierbințeala rușinii îi mai ardea încă obraji.

– Și nu e soțul meu, adăugă ea repede.

– Încă e îngrijorat pentru Scott.

– Pentru că asta așteaptă publicul din partea lui.

– A spus presei foarte puțin despre noi și cauza noastră, zise el după care se întoarse și adăugă agitînd cămașa pătată de sînge în fața ei: De aceea am făcut asta. Ca să-i reamintesc de înțelegerea noastră.

– Mă îndoiesc că va servi la ceva. S-ar putea să nici nu spună că a primit-o.

– Nu i-o trimit lui, ci direct guvernatorului Adams împreună cu o scrisoare în care îi voi

explica amănunțit ce vrem și de ce mina *Puma singuratică* e atât de importantă pentru economia rezervației noastre.

– Sper din toată inima să obții ceea ce dorești, Hawk, dar să trimiți haine însingurate prin poștă, amenințând tacit cu violența e ceva periculos și stupid. O să-ți facă mai mult rău decât bine.

– Nu ți-am cerut sfatul. N-am nevoie de el, spuse el și privirea îi coborî spre cămașa deschisă care lăsa să se vadă valea dintre sâni. Cred că într-un singur domeniu ești expertă, spuse el apoi cu sarcasm, și știu de ce nu vrei să faci.

Lăsînd-o clocotind de furie, ieși repede și trîni ușa în urma lui.

– N-a avut o viață ușoară. De aceea pare atât de dur uneori, îi spuse Leta lui Randy cu un aer solemn. Dar, în adîncul sufletului, Hawk e foarte sensibil. Numai că nu vrea să se știe asta pentru că l- ar face să pară slab. Își ia foarte în seros sarcina de lider al tribului.

Randy nu putu decît să aprobe. Se aflau

amîndouă la masa din cabana lui Hawk, tăind legume pentru o friptură. Randy nu îl mai văzuse pe Hawk de cînd plecase trîntind uşa, cu cîteva ore în urmă, luînd şi cămaşa pătată de sînge cu el. Fusesse puţin surprinsă că nu o mai legase, dar acest lucru se explică aproape imediat, cînd apăru Leta. Adusesse cu ea cîte ceva de cîrpit, un coş cu legume – şi un leucoplast pentru degetul lui Randy.

– Bănuiesc că eşti paznicul meu, remarcase Randy, iar cînd zîmbetul inocent al Letei dispăru, regretă imediat acele cuvinte.

Nu era vina fetei că ea era prizoniera unui individ total lipsit de inimă. Leta îndeplinea doar ordinele unui bărbat, ale unui şef, ceea ce fusese învăţată să facă, probabil, de cînd ştia să vorbească.

– Îmi pare rău că ţi-am vorbit urît, Leta. A mai rămas nişte cafea. Nu vrei puţin?

Îi se părea penibil să facă pe gazda cînd stăpînul casei tocmai îi tăiasse bluza, o rănise cu cuţitul şi o jignise în modul cel mai umilitor. Totuşi, Leta părea să nu dea atenţie acestor lucruri şi acceptă cu plăcere o cafea. Începuse cîrpitul şi, după ce termină, se apucase să taie legumele, sporovăind în permanenţă.

Randy se bucurase cînd conversația se îndreptase în mod firesc spre Hawk O'Toole. Dorise să afle tot ce se putea despre el fără să fie nevoită să pună întrebări. Dar, după cum își dădu seama, nici nu era nevoie, căci Leta îi oferise o mulțime de informații.

– Nu prea i-am văzut partea sensibilă, spuse Randy punînd un cartof curățat într-un lighean cu apă rece și luînd un altul.

– Ah, dar există. Încă mai suferă după mama și fratele lui care a murit la naștere. Îi e dor de bunicul lui.

– Din cîte am înțeles, trebuie să fi fost singura influență pozitivă și stabilă din viața lui Hawk.

Leta se gîndi cîteva clipe, după care încuviință.

– Hawk și tatăl lui se certau tot timpul. Hawk n-a vărsat nici o lacrimă la moartea lui. Sînt prea tînră să-mi amintesc, dar așa mi-a spus Ernie.

Numără morcovii pe care îi curățase și îi tăiasese și se hotărî să mai adauge unul.

– Fiul cel mai mare al lui Ernie e de aceeași vîrstă cu Hawk. Au jucat împreună fotbal la colegiu.

– La colegiu?

– Da. Amîndoi și-au luat licența în inginerie. Dennis se ocupă de baraje și poduri, iar Hawk

s-a întors în rezervație când a murit bunicul lui. A renunțat la cariera de la oraș.

Randy uită de cartoful pe jumătate curățat pe care îl ținea în mână.

– Dacă a renunțat la o carieră promițătoare în oraș, înseamnă că a simțit o dorință puternică de a se întoarce.

– Cred că a făcut-o din cauza tatălui său și a minei.

– A tatălui său și a minei?

– Nu știu foarte multe în legătură cu asta, dar tatăl lui Hawk era directorul minei. Nu era..., spuse ea coborîndu-și glasul, nu era un om de bază. Ernie zice că mai tot timpul era beat. Oricum, s-a lăsat convins de oamenii ăia să le vîndă mina.

Randy încercă să nu pară dornică de a afla mai multe, dar își umezi buzele nerăbdătoare.

– El a vîndut mina grupului de investitori?

– Da. L-am auzit pe Ernie spunînd că tribul a fost înșelat. Aproape toată lumea a dat vina pe tatăl lui Hawk, care, pînă la urmă, s-a lăsat pradă băuturi și a trebuit înlăturat.

– Astfel încît Hawk și-a asumat răspunderea, dar și vina, spuse Randy încet.

Acest lucru explica foarte multe în legătură cu

Hawk O'Toole. Nu voia să țină mina în funcțiune numai pentru a le oferi oamenilor săi un mijloc de a-și câștiga existența, ci și pentru a-și răscumpăra vina. Cu diploma de la colegiu și calitățile lui de lider ar fi putut lucra la orice mină din lume, dar rămăsese în rezervație, nu numai pentru că era șef, ci și pentru că era legat de ea printr-un sentiment de vinovăție.

– Ernie își face griji în privința lui, continuă Leta nebăgînd de seamă atitudinea gînditoare a lui Randy. Crede că Hawk ar trebui să se însoare și să aibă copii. Așa poate n-ar mai avea pase proaste atît de des. Ernie zice că Hawk e singur. Asta-l face să se poarte cu răutate cîteodată. Ar putea alege ca soție orice femeie nemăritată din trib ar vrea, dar n-o face.

– Alege vreodată vreuna ca să .. știi tu, să. .

Leta își coborî privirea rușinată.

– Cînd vrea o femeie așa, se duce în oraș cîteva zile.

Randy înghiți cu greu.

– Cît de des se duce în oraș?

– Depinde, spuse Leta ridicînd din umeri. De cîteva ori pe lună.

– Aha.

– Uneori stă cîteva zile în șir. Dar atunci se

întoarce mai posomorît ca oricînd. Ca și cum, cu cît stă mai mult cu o femeie plătită, cu atît îi place mai puțin.

Se șterse pe un prosop de vase și adună toate cojle în ziarul care fusese întins pe masă în acest scop.

– Prostituatele nu-i fac nici copii.

– I-a spus lui Ernie că n-o să aibă nici unul niciodată.

– Da? De ce?

– Ernie crede că din cauza mamei sale, pe care a văzut-o murind.

O bună parte din antipatia lui Randy dispăru. Era greu să porți dușmănie cuiva care suferise atît de mult.

– Dacă Hawk nu începe să aibă copii cît mai curînd, va trebui să facă un efort dublu pentru a-l ajunge din urmă pe Ernie, spuse Leta mai încet și îi aruncă lui Randy un zîmbet timid.

– Ești însărcinată? o întrebă aceasta și ochii Letei sclipiră cînd dădu din cap afirmativ. I-ai spus lui Ernie?

– Chiar aseară.

– Felicitări amîndurora.

Leta chicoti.

– Ernie are nepoți deja, dar e mîndru ca un

păun din cauza copilului.

Privindu-și burta, își trecu mîna cu afecțiune peste ea.

Expresia ei caldă și iubitoare o făcu să pară frumoasă. Randy se bucura pentru ea, dar mai simți și o ușoară gelozie. Dragostea Letei pentru Ernie era atît de lipsită de complicații, vieților lor erau atît de simple. Sigur, el comisese un delict și ar fi putut ajunge la închisoare din acest motiv, dar în nici un caz nu i-ar fi spus acest lucru Letei, umbrindu-i, astfel, fericirea.

Peste cîteva clipe, Donny și Scott dădură buzna înăuntru. Înghițiră cîteva sandvișuri pe care Leta și Randy le pregătiseră pentru ei. Randy stătea aproape de Scott, atingîndu-l ori de cîte ori avea ocazia, fără ca acest lucru să bată la ochi sau să-l facă să se simtă stîngenit.

– Mamă, ce frumos a fost la Donny! Ernie ne-a spus povești cu fantome, povești *indiene* cu fantome, spuse el bîndu-și laptele cu poftă și ștergîndu-se la gură cu dosul mîinii. Tu te-ai dîstrat bine dormind aici, la Hawk?

Zîmbetul ei dispăru.

– A fost bine.

– Hawk a zis că ne ia să călărim după ce mîncăm de prînz. Și a mai spus să-i faci un

sandviș pe care să i-l duc eu.

Ar fi vrut să-i transmită că domnul O'Toole putea foarte bine să vină să și facă sandvișul singur, dar nu voia să-l amestece pe Scott în conflictul lor, așa cum, fără îndoială, că își închipuise și el. După ce îi dădu lui Scott două sandvișuri împachetate, îl strînse la piept

– Ai grijă. Nu uita că abia înveți să călărești. Să nu riști inutil.

– Bine. Hawk o să fie acolo oricum. Stai puțin, Donny, vin și eu!

leși în fugă fără să-i mai arunce o privire măcar. Când se întoarse, Randy o văzu pe Leta privind-o cu înțelegere.

– Hawk n-o să lase să i se întâmple ceva lui Scott. Știu sigur.

Randy zîmbi stins.

– N-o va face atîta timp cît cooperez eu, ceea ce am și de gînd să fac, spuse ea și trase adînc aer în piept. Așa că n-ai de ce să mai stai aici cu mine. Știu că ai o mulțime de alte treburi. Te rog, du-te și vezi-ți de ele. N-o să plec nicăieri.

– Dar ai încercat să fugi.

– N-o să mai încerc încă o dată.

– Ar fi trebuit să știi că Hawk o să te găsească.

– Cred că am știut, dar a trebuit să încerc.

Leta, incapabilă să înțeleagă felul cum gîndea Randy, ciatină din cap.

- Eu aş prefera să mă aflu sub protecția unui bărbat în loc să fiu singură.

Acea remarcă inocentă o tulbură pe Randy. De ce i se părea deodată atît de atrăgător să se afle sub protecția lui Hawk? Ar fi vrut să fie singură ca să se poată gîndi la acest lucru. De asemenea, faptul că nu prea dormise noaptea se făcea simțit abia acum. Parcă avea nisip în ochi. Nu își mai putea reține căscatul și renunță să-l mai ascundă politicos. O îndemnă pe Leta să o lase singură și, pînă la urmă, tînăra capitulă.

Imediat ce ușa se închise în urma ei, Randy se duse spre pat împleticindu-se. Se întinse, se înveli cu pătura și își afundă capul în pernă. Dacă lui Hawk nu-i convenea ca ea să tragă un pul de somn în patul lui, foarte rău. Din vina lui nu dormise prea bine noaptea trecută. Mai întîi, o forțase să doarmă pe podeaua tare. Apoi, o lăsase să înghețe înainte să o învelească. Și, în final, apăruse în fața ei gol.

Adormi cu acea amintire delicioasă în gînd.

El era înăuntru cînd se trezi ea. Randy se ridică în capul oaselor, tremurînd ușor de frig, și își roti privirea prin încăpere. Hawk stătea lângă sobă, neclintit, pe un scaun cu spătar drept. Picioarele îi erau întinse în față, iar mîinile și le ținea peste centură. O privea fără să clipească. Ea avu impresia că o făcea de multă vreme.

– Îmi pare rău, spuse ea cu nervozitate, dînd pătura la o parte și coborîndu-și picioarele pe podea. Cît e ceasul?

– Are vreo importanță?

– Cred că nu. N-am vrut să dorm atît de mult.

După lumina care se vedea pe fereastră, își dădu seama că trebuia să fie după-amiază tîrziu. Soarele dispăruse deja în spatele munților. Umbrele de dincolo de pereții cabanei erau mai lungi și mai întunecate.

– Nu ești curioasă?

Ea își frecă brațele pentru a se încălzi puțin.

– În legătură cu ce?

– Cu bluza.

– Ai expediat-o?

– Da.

– Sînt perfect de acord, dacă asta ne va ajuta să ajungem acasă mai repede.

Se ridică și își netezi fusta șifonată, care era și

așa oribilă.

– L-ai dus pe Scott să călărească?

– S-a descurcat foarte bine.

– Unde e?

– Cred că joacă cărți în cabana lui Ernie.

– Bănuiesc că o să-l văd la cină.

– Ai pierdut cina. În seara asta am mâncat mai devreme.

– Vrei să spui că n-o să-l văd pînă mîine? De ce nu m-ai trezit? Întrebă ea furioasă.

El îi ignoră și furia și întrebarea și puse una proprie:

– De ce-ți tot freci brațele?

– Pentru că mi-e frig. Nu mă simt bine.

Spre groaza ei, ochii i se umplură de lacrimi.

– Îmi simt capul greu. Mă doare peste tot și numai din vina ta. Mi-ar trebui o aspirină. Tăietura de la deget se desface mereu.

– Ți-am trimis un leucoplast.

– A căzut cînd ți-am spălat vasele! strigă ea. Vreau să-mi văd fiul. Vreau să-l sărut înainte de culcare. L-ai ținut departe de mine aproape toată ziua.

El se ridică atunci încet.

– Ar fi trebuit să te gîndești la asta înainte să-ncerci să fugi.

– Cît o să mă mai pedepsești?

– Pînă cînd o să fiu convins că te-ai învățat minte.

Ea își lăsă capul în piept înfrîntă și o lacrimă i se rostogoli pe obraz

– Te rog, Hawk. Lasă-mă să-l văd pe Scott. Măcar cinci minute.

El își strecură degetul sub bărbia ei și îi înalță capul. Îi studie chipul cîteva clipe și, apoi, îi dădu drumul, deodată. Luă pătura de pe pat și încă una din dulap și după aceea îi spuse:

– Haide.

Ea îl urmă bucuroasă, ștergîndu-și lacrimile de pe față în timp ce alerga în urma lui pe cărare. I se păru ciudat cînd văzu că se îndreptau spre camioneta lui, dar bănuî că aveau să folosească mașina pentru a ajunge la cealaltă cabană. Cu toate acestea, cînd îl văzu că pornește în direcție opusă, se întoarse spre el.

– Ce faci? Unde mă duci?

– O să aflu destul de curînd. Bucură-te de plimbare. E o seară superbă.

– Vreau să-l văd pe Scott.

El nu spuse nimic, continuînd să privească fix parbrizul. Randy nu avea de gînd să-l dea satisfacția de a o vedea plîngînd din nou și refuză

să-l implore. Așa că se îndreptă și privi drept înaintea, ținându-și spatele rigid și bărbia sus. Îi venea să se ia la bătaie pentru faptul că plînsese și se rugase de el. Nu numai că se umise, dar nici nu câștigase nimic.

Nu merseră mult, dar cînd Hawk opri mașina, împrejurimile erau mult mai sălbatice decît cele în care se afla tabăra. Randy îl privi nedumerită cînd opri motorul și trase frîna de mîină.

– Unde sîntem? Ce căutăm aici? Aici ai de gînd să-mi îngropi cadavrul?

Fără să spună nimic, Hawk coborî și veni spre portiera ei. Ea coborî și așteptă ca el să ia paturile din mașină.

– Sus, spuse el.

Ea i-o luă înaintea pe cărare, cu teamă. Cînd ajunseră sus, ea se opri să-și tragă suflarea, nu numai datorită urcușului, ci și fiindcă privea în tîla respirația în adevăratul sens al cuvîntului. Parcă toată lumea se întindea la picioarele lor și nimic nu stătea între ei și apusul soarelui.

Culorile erau aprinse, de la roșul cel mai puternic la cel mai strălucitor violet. Cu fiecare secundă de lăsare a întinericului, stelele apăreau pe cer ca ciupercile după ploaie. Chiar deasupra orizontului, semiluna era imensă și la fel de

nepătată ca un porțelan fin. Un vînt răcoros îi lîcea hainele de trup.

– Trebuie să ne strecurăm pe acolo, spuse Hawk lîngă urechea ei.

– Pe unde?

Îi se părea că el arată spre un perete de stîncă.

– Pe aici, zise el luînd-o de mînă.

Uitîndu-se cu mai multă atenție, ea zări o crăpătură în stîncă, prin care nu încăpea decît o persoană subțire. Hawk o împinse înainte și ea se strecură prin deschizătură. El o urmă. Spațiul se lărgea înăuntru. Randy se opri deodată brusc.

La numai cîțiva metri în fața ei se afla un fel de bazin cu apă din care aburi ieșea ca dintr-un cazan, învăluind pămîntul într-o ceață care se răsucea în jurul gleznelor și al gambelor. Izvoare subterane făceau ca la suprafața apei să apară bule.

– Bun venit la cada cu apă fierbînte a Mamei Naturi, spuse Hawk.

Capitolul zece

Perspectiva de a se scufunda în apa aceea fierbinte era încântătoare. Trecuseră câteva zile de când nu mai făcuse o baie adevărată. Nu voise să se spele în apa rece a râului, așa că trebuise să se rezume la spălatul cu buretele într-un lighean.

– Ai vrea să intri? o întreabă el.

– Da, strigă ea entuziasmată și apoi adăugă mai potolită: Dacă e bine.

De aceea te-am adus aici. Poate că apa fierbinte o să-ți alunge senzația de greutate din cap și frigul din oase.

Ea făcu un pas spre apă și abia atunci își dădu seama că era complet îmbrăcată.

– Și cu hainele ce fac?

– Le scoți.

– Nu vreau.

– Atunci or să se ude.

Ei începu să-și descheie cămașa. Când își arcui umerii și și-o scoase din pantaloni, Randy își feri privirea, fiind convinsă că voia să o intimideze. Nu avea să-l lase, așa că își scoase pantofii de tenis și șosetele și le așeză pe o piatră plată și uscată. Apoi își desfăcu fusta lăsînd-o să-i alunece la picioare, după care păși peste ea. Cămașa foarte mare îi ajungea pînă la jumătatea pulpelor.

Auzînd zgomotul făcut de fermoarul lui care îl acoperi pe cel al apei, se îndepărtă cît de repede îi permiteau pietrele și intră în bazin, dar scoase un țipăt ușor, căci simțea apa fierbinte pe picioarele ei reci. Dar, încetul cu încetul, intră și mai mult și, peste cîteva secunde, cînd se mai obișnuî, se lăsă în jos pînă cînd apa îi cuprinse mijlocul și apoi umerii. În cele dîn urmă, se

cufundă pînă la bărbie în acel paradis.

O cadă construită de mîna omului ar fi trebuit să aibă o mie de robinete instalate pentru a se putea compara cu aceea, își spuse ea. Apa venea spre ea din toate direcțiile, masîndu-i amorțeala mușchilor, ungîndu-i încheieturile înțepenite și încălzindu-i pielea înghețată

– Îți place?

Îi era teamă să se întoarcă pentru a-l privi, dar rîscă, totuși, și fu încîntată să vadă că și el era cufundat în apă pînă la bărbie. Știa, însă, că dedesubt, era gol. Încercă să nu se gîndească la acest lucru.

– E minunat. Cum ai găsit-o?

– Bunicul obișnuia să mă aducă aici după o zi petrecută la vînătoare. Pe urmă, cînd am mai crescut, veneam aici cu fetele.

– Cred că nu e nevoie să întreb pentru ce.
El zîmbi.

– Apa are un anumit fel de a topi inhibițiile.
După cîteva minute, fetele uitau să mai spună nu.

– Au fost multe?

– Fete? Întrebă el ridicînd din umeri. Cine crezi că le-a numărat? Veneau și plecau.

– Un număr suficient?

Rîsul lui fu gros și ironic.

– Pentru un tînăr există vreun număr suficient de femei?

– Și acum, că ai înaintat în vîrstă?

El o privi îndeaproape.

– Există un număr suficient de femei?

Știînd că nu era prudent să continue discuția, ea zise, totuși:

– Leta mi-a spus despre drumurile ta e în oraș. Femeile acelea plătite te satisfac?

– Da. Și eu le satisfac pe ele, zise el și Randy își feri privirea. Dar dumneata? o întrebă încet. Ești vreodată satisfăcută? De cîți amanți ai nevoie ca să-ți stingă focul?

Ea strînse din dinți pentru a se abține să nu spună ceva usturător.

– Crezi că sînt o tîrfă. Eu cred că ești un bandit. Fiecare din noi crede că trebuie pedepsit celălalt. Foarte bine. Nu putem s-o lăsăm baltă și să nu ne mai insultăm? Mai ales acum. Hai să nu ne mai certăm și să stricăm așa ceva, te rog. E superb. Nu vreau să distrug impresia asta cu o ceartă prostească.

El întoarse capul. Profilul lui se distingea întunecat pe orizontul vestic, care pierdea repede bătaia cu întunericul. Randy îi aprecie profilul pentru frumusețea sa masculină.

Se întrebă ce ar fi simțit, oare, pentru Hawk O'Toole dacă l-ar fi cunoscut într-un alt timp și într-un alt loc. Dacă nu s-ar fi măritat cu Morton Price atît de tînăra pentru a scăpa dintr-un cămin nefericit, ar fi putut întîlni un bărbat ca Hawk, puternic, dar lipsit de egoism, care lupta pentru cauze nu pentru dolari, un lider lipsit de ambiție personală. S-ar fi putut îndrăgosti nebunește de el.

Scuturînd din cap pentru a alunga asemenea gînduri stranii, ea spuse:

- Povestește-mi despre bunicul tău.
- Ce anume?
- L-ai iubit?

El întoarse capul repede, suspicios, dar văzînd că ea nu îl ridiculiza, răspunse:

- L-am respectat.

Ea îl încurajă să vorbească și, peste puțin timp, el începu să-i povestească despre copilăria și adolescența lui. Ba chiar zîmbi cînd își aminti unele lucruri foarte dragi. După ce spuse o anecdotă deosebit de amuzantă, însă, încetă să mai zîmbească și se încruntă.

- Dar cînd am crescut, mi-am dat seama că am două lucruri împotriva mea.

- Care anume?
- Faptul că sînt indian și acela că aveam un

tată bețiv. Dacă pe oameni nu-i deranja primul, cu siguranță că o făcea cel de-al doilea.

Ea se gândi dacă era bine să deschidă subiectul, dar, în cele din urmă, își spuse că nu avea nimic de pierdut, ci numai de câștigat dacă îl putea înțelege mai bine.

– Hawk, începu ea șovăitoare, Leta mi-a povestit de tatăl tău și de felul cum a vândut mina acelor escroci.

– La naiba, exclamă el și se ridică în picioare brusc, astfel încât apa îi venea doar pînă sub mijloc și îi șiroia pe pieptul neted, picăturile prinzîndu-se în firele de păr din jurul buricului.

Randy ar fi vrut să nu-și mai ia ochii din acel punct care o intriga atît de mult, dar privirea lui furioasă îi atrase atenția.

– Ce altceva ți-a mai trîncănit Leta?

– N-a fost vina ei, spuse Randy iute, nevrînd ca tînăra femeie să aibă necăzuri fiindcă ar fi divulgat secrete ale tribului. Eu i-am pus întrebări în legătură cu tine.

– De ce?

Ea îl privi uluită.

– De ce?

– Da, de ce? De ce ai fost atît de curioasă în legătură cu mine?

– Am crezut că, dacă știu mai multe despre tine, o să-ți înțeleg mai bine acțiunile. Ceea ce se și întâmplă, spuse ea. Acum știu de ce e atât de important pentru tine să recapeți mina. Vrei să te răscumperi pentru greșeala tatălui tău.

Îi puse mâna pe braț.

– Hawk, nimeni nu te învinuiește. Nu ești tu de vină pentru...

El îi dădu mâna la o parte și se ridică.

– N-am nevoie de mila dumitale, doamnă Price, și, de fapt, dumneata ar trebui s-o implori pe a mea.

Se întoarse, vrînd să iasă din apă, dar Randy îl prinse de mînă. Se folosi de ea pentru a se ridica și, în același timp, își lansă atacul verbal:

– Nu mi-e milă de tine, catîr ce ești! Încercam doar să-ți pătrund în minte, să te înțeleg.

El o apucă atunci de umeri, ridicînd-o pînă cînd ea atinse fundul apei doar cu vîrfurile degetelor.

– Nu poți să mă înțelegi în veci pentru că pielea dumitale e albă. N-ai fost batjocorită de oameni reduși la minte. N-ai fost obligată să-ți demonstrezi valoarea ca ființă omenească în fiecare zi. Succesele dumitale n-au fost judecate cu ciudă și eșecurile cu bucurie. Ai fost acceptată de societate chiar din ziua în care te-ai născut. Eu

încă mai lupt pentru asta.

Ea se smulse din mâinile lui.

– Povara asta de pe umerii tăi nu e îngrozitor de grea? Nu simți nevoia niciodată să te scuturi și să scapi de ea? Nimeni nu e preocupat de moștenirea ta cum ești tu însuși, spuse ea împungându-i pieptul cu degetul. Nimeni în afară de tine însuși nu te consideră vinovat pentru eșecurile tatălui tău. Complici singur lucrurile, pentru că ai impresia că menți să fi pedepsit pentru ceea ce-a făcut el. Dar asta-i o prostie. O nebunie.

Trăsăturile lui exprimau indiferență, dar ochii îi trădăură. Erau tulburi și clocoteau de furie.

– Îți uiți locul.

– Locul? strigă ea. Și care ar trebui să fie, mă rog, locul meu?

– Sub bărbat, spuse el și o trase brusc, după care își lăsă capul în jos și o sărută apăsător.

Ea se zvîrcoli, încercînd să scape, dar era clar că el deținea controlul. Limba lui continuă să-i frece buze pînă cînd acestea se desfăcură și atunci se cufundă în căldura umedă a gurii ei. E, o folosi pentru a mîngîia, a șicana și a-i înfrînge rezistența. Reuși. Încercările lui Randy de a se elibera deveniră eforturi de a se apropia cît mai mult de el.

Participă la acel sărut, acceptînd cu plăcere prezența limbii lui agile. Dar nu era deloc pregătită pentru clipa în care el i-o supse ușor, trăgîndu-i limba în interiorul gurii lui. Imediat după ce își reveni de pe urma șocului, ea i-o exploră cu curiozitate și cu o încîntare carnală.

Pulpele goale i se lipiră de ale lui. Mușchii tari ai pieptului îi apăsau sînii de fiecare dată cînd el își mișca brațele pentru a o strînge mai tare. Ea scoase un geamăt cînd îi simți dovada de oțel a dorinței lipindu-se de burta ei.

Hawk o depărtă de el. Se priviră în ochi cîteva clipe, pînă cînd își recăpătară suflarea. Vîntul le răcori trupurile înfierbîntate și aerul de munte le limpezi capetele. Apa le înconjura picioarele. Dar nimic nu le putea risipi dorința plină de pasiune pe care o simțeau unul pentru celălalt.

Privirea lui coborî asupra sînilor ei și Randy îi auzi ținîndu-și respirația. Sfîrcurile ei împungeau materialul ud care i se lipise de trup. Hawk întinse mîna spre primul nasture. Hipnotizată de ochii lui, ea îl lăsă să-l descheie. Apoi, urmă al doilea nasture. Încheieturile degetelor se loveau de sînii ei și îi atinseră abdomenul în timp ce se mutau de la un nasture la altul.

În cele din urmă, toți au fost descheiați și el

dădu la o parte cămașa udă. O privi multă vreme, examinând cu sete sferele netede și albe ale sânilor și vârfurile lor întunecate și tari.

Scoțând un sunet scăzut și lacom, el își strecură mâinile pe sub cămașă și brațele ei, astfel încât sînii îi încăpură în spațiul dintre degetele mari și celelalte. Le încercă sensibilitatea mângiindu-le vârfurile întunecate, care răspunseră. Lăsându-și repede capul în jos, cuprinse unul cu gura lui fierbinte.

Instinctiv, Randy își arcui spatele și își lăsă capul pe spate. Șoldurile i se atinseră de tăria lui. El își ridică privirea atunci și scoase câteva cuvinte excitante, care o făcură să se rușineze pentru că o tulburau. O luă de mină și ieșiră împreună din apă, întinzându-se pe una din pături.

– Adăugă încă un delict în seama mea, îi spuse el înlăturându-i chilotul.

După aceea se aplecă deasupra ei, sărutându-i burta, sînii și gura iar și iar. Vîrfurile catifelate al sexului său era deja umed când o penetra pătrunzînd în ea încetul cu încetul, mîngietor.

Randy gemu datorită șocului provocat de posesia lui absolută. Când se mișcă și ea, i se păru că superbul cer se desface deasupra ei. Închise ochii în fața acelei lumini incandescente,

dar aceasta continuă să o acopere cu scînteii. Își simțea trupul învăluit de o căldură la fel de intensă ca fiecare stea care ardea pe cer. Începu să tremure. Abia atunci, Hawk își afundă fața în părul ei lăsîndu-se pradă unei eliberări explozive.

Stînd îmbrățișați sub pătură, ea își întoarse fața și îi sărută pieptul cu timiditate, mîngîindu-i pielea netedă și perfect întinsă cu vîrfurile degetelor,

– Sînt încă una din fetele ale căror inhibiții s-au topit în apă.

– Nu, zise el întorcîndu-se și, strecurîndu-și mîna între pulpele ei, o cuprinse cu căldură și adăugă: Nici una n-a fost blondă.

– Hawk,

Îi rosti numele dintr-o suflare, în timp ce degetul lui se mișca insolent peste triunghiul ei. Făcu un efort să-și țină ochii deschiși, să vorbească.

– Mi-ai spus Miranda.

Mîna lui rămase nemișcată.

– Poftim?

– Când ai... mi-ai spus Miranda.

El își retrase mîna și se depărtă de ea. Chipul îi era întunecat, de parcă s-ar fi tras o draperie peste el.

– Hawk?

– Hai, e timpul să ne întoarcem, spuse el și se ridică întinzîndu-i mîna.

Ea î-o acceptă și, pe furiș, își recuperează chioul. Și-l puse, dar Hawk nu păru să-i observe stînjeneala, căci se grăbea să se îmbrace el însuși. Lui Randy nu-i plăcea deloc că trebuia să-și pună cămașa udă, dar o făcu, totuși. După ce se îmbrăcără, el o luă din nou de mîna și ieșiră prin deschizătura din stîncă, coborînd apoi pe cîrare spre locul unde lăsaseră camioneta.

Cînd ajunseră, Randy îl întoarse cu fața spre ea.

– De ce mi-ai spus Miranda?

– Nu mi-am dat seama că am făcut-o. Nu face o mare problemă din asta.

– Eu nu fac, dar vād că pe tine te deranjează că mi-ai spus așa. De ce?

O clipă, el se uită în altă parte. Apoi, se întoarse și o privi în ochi.

... vrut să mă deosebesc de ceilalți.

– Care ceilalți?

– Ceilalți amanți ai tăi.

Vorbiră foarte puțin pe drumul de înapoiere. Când ajunseră în fața cabanei, Randy își dădu seama că el trebuia să regrete ceea ce se întâmplase la bazin. Chipul îi era întunecat și buzele lui subțiri nu puteau să exprime, după părerea ei, decât dezaprobare față de purtarea ei ușuratică. Nu suporta să vadă așa ceva, încît se uită în altă parte.

El coborî primul din camionetă și veni să-i deschidă ușa. Ea coborî, dar nu putu merge mai departe, deoarece Hawk îi bloca drumul. Rămase cu privirea ațintită în pământ.

El îi ridică bărbia, spunînd:

– N-am folosit prezervativ.

– Nici nu m-am gîndit la asta.

După o pauză, el spuse din nou:

– Dar n-ai de ce să-ți faci griji. Totdeauna am folosit unul.

Totul rămase nemișcat înăuntrul ei. Abia putea să mai respire. Fără să-și dea seama, el îi spusese că era deosebită, cel puțin, altfel decît celelalte. Nu era mult, dar era, totuși, ceva. Avea să aibă nevoie de toate justificările posibile

cînd se va gîndi la ceea ce se întîmplase între ei.

– Nici tu nu trebuie să-ți faci griji, Hawk.

– Ai fost precaută cu ceilalți?

Ea scutură din cap și clipi des pentru a-și reține lacrimile sărate. Umezindu-și buzele, spuse:

– Nu a mai existat nimeni în afară de soțul meu. Și acum tu. Ți-o jur.

Ochii lui nu străluciseră niciodată mai puternic. Parcă pentru a acoperi lumina aceea, el îi făcu mici și o privi bănuitor, dar, după cîteva clipe, îi cuprinse cotul și zise:

– Hai să mergem.

– Unde?

Nu o conducea spre cabană.

– Credeam că vrei să-l săruți pe Scott înainte de culcare.

Ea îl urmă, uitîndu-se mai mult la el, decît la cărarea accidentată și încercînd să deslușească misterul care îl învăluia pe acel bărbat.

Misterul lui Hawk O'Toole rămase nedezlegat a doua zi.

După ce îl vizitaseră pe Scott o jumătate de

oră cu o seară în urmă, se întorseseră la cabana lui Hawk singuri. Ea se bucura că Scott rămăsese cu Ernie și Leta. Se simțea bine acolo, iar Randy ardea de nerăbdare să fie singură cu Hawk în noaptea aceea.

Numai că el nu mai făcu dragoste cu ea, așa cum se așteptase ea – cum sperase chiar. Dormiră amândoi în pat. El o dezbrăcase încet, pe îndelete devenind nerăbdător doar când începu să-și scoată propriile haine. Apoi o trase sub pătură lângă el și îi privi părul răsfirat pe pernă lângă al lui. Mânile lui îi mângâiară trupul cu sensibilitatea proprie unui sculptor pentru formă și calitate. Dar nici măcar nu o sărută.

La un moment dat, în timpul nopții, ea se trezi simțindu-i brațele strângând-o cu mai multă putere și picioarele frecându-i-se febril de ale ei. Îl auzea șoptindu-i numele în timp ce îi săruta ceafa. Îl simți tare și plin lipit de fese. Cu toate acestea, el îi cuprinse sânul doar și o trase mai aproape. În cele din urmă adormi și, după un timp, când bătăile inimii i se mai liniștiră, adormi și ea.

Când se trezi, văzu că el plecase deja. Se dădu jos din pat, se îmbracă, puse lemne pe foc, făcu

patul și pregăti cafeaua. Se muștră pentru faptul că se purta atât de ridicol, dar, de fiecare dată când se zărea în vreo suprafață lucioasă, era uimită de licăririle scinteietoare din ochii ei și de zîmbetul permanent de pe buze.

Mai simțea, de asemenea, și o durere delicioasă și constantă în partea inferioară a abdomenului, iar sînii îi păreau grei și sensibili. Sfîrcurile răspundeau la orice atingere, cît de ușoară. Hawk nu-i potolise foamea, i-o întăritase.

Cînd auzi ușa deschizîndu-se, ea se întoarse cu respirația tăiată. Hawk se opri puțin în prag. Se priviră cîteva clipe, după care el intră. Ceilalți șefi își făcură apariția în urma lui, fără să pară că observă atmosfera încărcată. Nici unul nu o observă în afară de Ernie, care se uită la Hawk și la ea cu agerime.

– Pune cafea la toată lumea, spuse Hawk cu asprime, iar Randy deveni rigidă. Te rog, adăugă el apoi, mai încet.

Ea îi ascultă, nu atât pentru că ordinul fusese îndulcit, cît pentru că aduseseră cu ei un ziar. Era curioasă să afle reacția guvernatorului după ce primise bluza ei pătată de sînge și scrisoarea care o însoțise.

– Cel puțin i-am atras atenția, spuse Hawk după ce termină de citit articolul în legătură cu ultimele evoluții ale cazului. A promis să verifice cum a fost cu închiderea minei. De asemenea, trece peste Price și tratează personal cu FBI-ul. Dorește să cunoască toate aspectele răpirii lui Randy și a lui Scott. Pe de altă parte, a declarat că, dacă Randy a fost agresată fizic în vreun mod, va avea grijă să fim pedepsiți, cât se poate de aspru.

Se uită la Randy. Simțind că roșește, aceasta își coborî privirea, întrebându-se dacă își dăduse seama cumva că-i spusese pe numele mic.

– Acum ce facem? Întrebă atunci unul din membrii consiliului.

Hawk sorbi din cana de cafea pe care l-o dăduse Randy.

– Nu știu sigur. Trebuie să mă gândesc. O să ne mai întâlnim diseară înainte de cină pentru a discuta planurile. Între timp, bucurați-vă de timpul liber, zise el cercetîndu-le chipurile pe rînd. Să sperăm că, în curînd, vom începe lucrul.

După ce plecară bărbații, Leta veni înăuntru cu Donny și Scott, care se jucară pe jos în vreme ce Hawk și Ernie discutau. Randy era curioasă să

afle ce vorbeau, dar glasurile lor erau foarte scăzute. Se părea că Hawk îi tot propunea ceva lui Ernie, dar acesta nu era de acord. Dându-și seama că nu avea să fie consultată, Randy o ajută pe Leta să pregătească micul dejun. Mîncară împreună, adunați în jurul mesei din cabana lui Hawk.

Conversația curgea ușor. Privind de afară, nimeni n-ar fi bănuț cã Scott și ea erau ostateci, își spuse Randy. Băiatul îl rugă pe Hawk să repare o praștie și, între timp, primi și cîteva sfaturi în privința folosirii ei.

– Nu trebuie să ne întoarcem acasă încă, nu-i așa, mami?

Întrebarea lui Scott îi surprinse pe toți. Randy nu știu ce să răspundă.

– Nu... nu știu. De ce?

– Sper că o să mai stăm mult pentru că-mi place aici.

După ce spuse acest lucru, o zbughi pe ușă după Donny, iar cei mari rămaseră într-o tăcere penibilă. Leta fu cea care o întrerupse. Îi strînse umărul lui Ernie și se ridică nesigură.

– Mi-e cam rău.

Ernie se mișcă mai repede decît îl văzuse

Randy vreodată și ieșiră iute.

– Ce naiba se întâmplă? întrebă Hawk imediat după ce Randy închise ușa în urma lor.

– Leta e însărcinată.

Hawk o privi o clipă, apoi se uită spre ușă, de parcă i-ar fi putut vedea pe Ernie și Leta mergând prin pădure. Murmurind o înjurătură, își trecu toate cele zece degete prin părul des și drept, dîndu-l la o parte de pe lîngă față. Își propti coatele pe masă și își sprijini capul în mîini.

Randy se apropie de el încet.

– Nu te bucuri pentru ei?

– Foarte mult.

– Nu se vede.

El își ridică privirea repede.

– Dacă Ernie va fi condamnat, va intra la închisoare.

Ea se lăsă să cadă pe un scaun în fața lui.

– Hei, bun venit în lumea lucidității, domnule O'Toole. Asta tot încerc și eu să-ți spun de cîteva zile. Toți o să intrați la închisoare.

El clătină din cap în semn că nu.

– Eu am făcut înțelegerea cu Price. Le-am spus tuturor că, dacă lucrurile nu vor merge așa cum am plănuit, eu îmi voi asuma întreaga

responsabilitate. I-am pus să jure că, dacă eu voi fi arestat, ei se vor ascunde.

Randy își spuse că era generos pînă la capăt, dar nu putea să nu- i admire spiritul de sacrificiu.

– Gestul tău e nobil, totuși, tot restul vieții vor fi niște fugari.

– Mai bine decît la închisoare.

– Depinde. Și Ernie? El n-a jurat?

– Ba da, dar mi-a spus deja că, dacă eu ajung la închisoare, se predă și el.

– Bănuiesc că Leta nu știe.

– Mă-ndoiesc să știe.

Se ridică și începu să se plimbe încolo și înapoi prin încăpere. Randy strînse vasele din care mîncaseră micul dejun și le spălă într- un lighean cu apă de la pompă, pe care o încălzise pe sobă. Era atît de absorbită de problema lui Hawk, încît nici nu băgă de seamă absența condițiilor.

Cînd termină, îl văzu deschizînd o cutie de metal cu o cheiță aurie.

– Ce-i acolo?

– Dosarele minei. Le-am adus cu noi.

Ea se uită la teancul acela de hîrtii aruncate în dezordine pe masă.

– Vraful ăsta de hîrtii reprezintă sistemul vostru de îndosariere?

– Eu sînt inginer. Știu unde se află argintul și cum să-l scot cît mai bine. Mă mai ocup... mă ocupam, adică, și de marketing. Nu sînt contabil.

– Ați fi putut angaja unul.

– N-am apucat, spuse el așezîndu-se pe un scaun. M-am gîndit că s-ar putea să găsesc ceva ce mi-a scăpat pînă acum, ceva ce m-ar putea ajuta. Randy se așeză din nou în fața lui. Pe măsură ce el examina și înlătura hîrțile una cîte una, ea le luă și le citi. Începu să le așeze pe categorii, separîndu-le pe cele referitoare la impozite de statele de plată, de facturile de vînzare și de planuri.

Înjurînd teribil, Hawk aruncă deoparte o copie a actului prin care se atesta transferarea minei în posesia investitorilor. Randy îl citi. La prima vedere i se păru ceva standard. Suma de bani primită de indieni în urma vînzării părea impresionantă, dacă nu stăteai să te gîndești la potențialul minei care era irosit.

Apoi, examinîndu-l cu mai multă atenție, observă o anumită clauză. Inima îi tresăltă de emoție, dar mai citi o dată ca să fie sigură că nu

se grăbise să tragă concluzii.

– Hawk, ce e asta? îl întreabă ea ridicînd un studiu topografic al proprietății.

– Un plan. Topograful le fac ca să...

– Știu foarte bine asta, spuse ea iritată. Doar lucrez în biroul unui topograf.

Informația respectivă îl luă total prin surprindere.

– Într-adevăr? Lucrezi?

– Bineînțeles că lucrez. Altfel cum ai fi crezut că-l pot întreține pe Scott?

– Mi-am închipuit că Price...

– Nu, zise ea scuturînd din cap categoric, n-am cerut nici un ban de la el. Nici măcar pensie alimentară pentru copil. N-am vrut să mă oblig în nici un fel față de el. Oricum, spuse ea apoi, întinzînd planul pe masă între ei. Ce e asta? Partea asta de pămînt de aici? întreabă ea arătîndu-i zona marcată printr-o linie întreruptă pe plan.

Colțul gurii lui Hawk se ridică ușor cu amărăciune.

– Era o pășune pe care pășteau vitele noastre.

– Vite?

– Tribul a avut cîteva sute. Le creșteam pentru

carne.

– Și nu le mai aveți?

– Din moment ce nu mai există pășune, nu mai există nici vite. Le-am pierdut odată cu mina.

Spre surprinderea lui, Randy zîmbi.

– Vrei să spui că noii proprietari dețin controlul și asupra acelui teren, în afară de mină?

– Acum e împrejmuit cu un gard de sîrmă ghimpată. Semne cu „trecerea interzisă” sînt puse din loc în loc. Presupun că asta înseamnă că dețin controlul asupra lui.

– Au făcut-o ilegal.

El se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Uite, pășunea... are cîteva mîle pătrate, nu? Întrebă ea și el dădu din cap afirmativ. Locul apare în plan, dar nu și în contract.

– Ești sigură? Întrebă el abia putînd să-și rețină tulburarea.

– Hawk, mă uit pe astfel de planuri toată ziua, verificînd fiecare detaliu înainte ca o proprietate să treacă dintr-o mîină în alta. Mă pricep. Investitorii aceia n-au fost numai niște escroci, dar au fost niște escroci proști. Au cumpărat în grabă, evident pentru a obține o scutire de impozite la

sfirșitul anului.

Se întinse și îi apăsă mîna.

– Tribul se mai află încă în posesia pășunii, Hawk. Și, dacă-i arăți acest material guvernatorului, sînt sigură că va autoriza o verificare completă a vînzării. Intervenția lui Morton e zero. Așa, spuse ea bătînd cu mîna în contractul și planul din fața ei, te-ar ajuta mai mult decît ar putea s-o facă el vreodată.

El se uită la acele documente legale.

– N-am examinat niciodată cu atenție contractul ăsta. La naiba! Eram prea furios. De cîte ori mă gîndeam la el, mi se făcea greață. Nu puteam să mă uit la el.

– Nu te învinui de neglijență. Profită de această informație acum. Mai bine mai tîrziu decît niciodată.

Randy îi văzu adunînd hîrțile și înghesuindu-le în cutia metalică, ignorînd sortarea pe care o făcuse ea cu grijă.

– Totuși, sistemul de îndosariere lasă de dorit

El îi aruncă un zîmbet strîmb. Încuind cutia și ținînd-o sub braț, ocoli masa. Oprindu-se lîngă ea, o apucă de păr și îi dădu capul pe spate.

– Spune-mi despre amanți.

Privirea ei rămase netulburată.

– Ți-am spus aseară. N-au existat. N-a fost nici unul.

– De ce n-ai negat zvonurile?

– De ce-aș fi făcut-o? Erau total neadevărate. Am refuzat să le dau satisfacție negînd. Morton a fost cel care a avut amante. Mi-a fost necredincios chiar de la începutul căsătoriei noastre aproape. După ce a cîștigat locul în Congres, s-a gîndit că niște femei în plus i se cuveneau ca un premiu pe care era firesc să-l primească. Se afișa în fața mea, știind că voiam să mențin familia unită de dragul lui Scott. Cînd m-am săturat și nu i-am mai putut tolera infidelitatea nici măcar o zi, i-am cerut să divorțăm. M-a amenințat că va cere custodia lui Scott dacă cer divorțul pe motiv de adulter, ceea ce i-ar fi afectat imaginea.

– N-ar fi obținut niciodată custodia băiatului.

– Poate că nu. Dar n-am vrut să-l supun pe Scott unui asemenea proces oribil și Morton știa asta. În plus, nu eram convinsă că o să cîștig. Avea destui prieteni sus-puși care erau gata să declare sub jurămînt că mă culcasem cu ei și că-i sedusesem.

– Ce prieteni?

– Oamenii care îi datorau lui Morton anumite favoruri politice.

– Când te-am acuzat că ai fost o soție necredincioasă, de ce r-ai negat? De ce m-ai lăsat să te chinuiesc?

– Când Morton a început să răspîndească zvonurile în legătură cu așa-zisele mele aventuri, propria mea mamă m-a muștrat că n-am fost mai discretă. N-am negat nici atunci. Dacă ea voia să creadă o asemenea minciună despre mine, eram gata să-i dau voie s-o facă. Din moment ce avea atît de puțină încredere în mine, nu mi-a mai păsă ce părere avea.

– Atunci, de ce mi-ai spus *mie*?

Răspunsul nerostit plutea între ei. Părerea lui Hawk în legătură cu ea conta extrem de mult.

Degetele lui îi ținuseră părul strîns. Ar fi trebuit să simtă o durere în gît, dar nu simțea nimic, în afară de căldura ochilor lui care i se revărsa peste față. El îi apăsă capul fără să vrea, apropiindu-l de el, iar ea ridică mîna instinctiv și și-o puse pe coapsa lui, sus. El scoase atunci un geamăt puternic și, respirînd întretăiat, îi spuse:

– Dacă te mai uiți la mine astfel, va trebui să...

Bătaia din ușa îi făcu să se despartă. Randy își

trase mîna repede și Hawk își desprinsese degetele din părul ei, dîndu-se înapoi.

– Intră.

Vocea îi era la fel de întunecată ca ochii care o fixau. Ernie intră și își dădu seama imediat de situație. Atmosfera era încărcată de atracție sexuală.

– Pot să vin mai târziu, spuse el dîndu-se înapoi.

– Nu, zise Hawk. Tocmai voiam să vin să te caut. Avem multe de vorbi.

Nici măcar nu încuie ușa cabanei cînd plecă.

Capitolul unsprezece

Atmosfera din jurul focului în seara aceea fu aproape sărbătorească. Consiliul tribal avea un plan care avea să-i facă să reentre în posesia minei. Oamenii nu știau cu exactitate care era acel plan, dar nici nu-i interesa. Aveau încredere în consiliu pentru a rezolva problema pentru ei. Toți șefii, și îndeosebi Hawk, erau tratați cu mai mult respect decît de obicei.

Johnny se apropie de pătura lui Hawk cînd el și Randy mîncău. Din ziua încercării ei nereușite de a fugi, ori de cîte ori îl văzuse pe tînăr, acesta muncea cu sîrg, de parcă ar fi vrut să-și ia revanșa pentru toată neglijența din trecut. Acum își întinse ambele brațe paralel cu pămîntul. Nu mai tremurau.

– Sînt treaz de trei zile, spuse el.

Hawk nu schiță nici un zîmbet, dar tînărul nici nu se așteptase să o facă.

– Ai făcut o treabă bună în privința camioanelor și m-ai făcut să am din nou încredere în tine. Cînd o să reîncepem munca în mină, tot echipamentul va trebui revizuit. Te voi numi supraveghetor permanent al garajului, dacă vei accepta să urmezi cursurile școlii de mecanică din oraș. Tribul îți va achita toate taxele. Te interesează?

– Da.

Hawk îi aruncă o privire.

– O să mă ocup de asta cît de curînd

Ochii lui Johnny sclipiră, dar nu mai spuse nimic înainte să plece. Nu mai stătea singur ca înainte, ci în compania celorlalți. Randy îl văzu apropiindu-se de una din tinere, începînd să-i vorbească șovăitor.

– Cred că orgoliul rănit și inima lui zdrobită sînt

pe cale de vindecare.

Hawk aprobă absent, dar atenția îi fusese atrasă deja de cuplul care se apropia de ei, ținându-se de mână. Un tânăr înalt și mândru, și o femeie care își ținea sfioasă privirea în pământ.

– Bun venit acasă, Aaron, îi spuse Hawk bărbatului.

– Doar pentru două zile. M-am înscris, dar încep cursurile abia luni.

– Ai avut destui bani?

Tânărul încuviință. Se uită la fată și, pentru prima oară, începu să dea semne de nervozitate. Își umezi buzele și îi spuse lui Hawk:

– Aș vrea să-ți cer permisiunea de a mă căsători cu Dawn January.

Hawk își aținti privirea asupra lui Dawn, care i-o susținu puțin, apoi și-o coborî din nou în pământ.

– Și școala?

– O termin în mai, îi aminti Aaron. Am vrea să ne căsătorim în iunie, anul viitor. Și am vrea ca toamna viitoare să se înscrie și Dawn la colegiu.

– Există ceva ce trebuie să prezinți consiliului

– Am vrut s-o fac astăzi după-amiază, dar n-am făcut-o pentru că am știut că se dezbat alte probleme mai importante, spuse el și îi aruncă o

privire lui Randy. I-am consultat pe toți ceilalți șefi ai consiliului și mi-au dat permisiunea.

– Familia lui Dawn e de acord?

– Da.

– Și ea?

Tinărul o trase în față ușor.

– Vreau să mă mărit cu Aaron Turnbow, spuse ea cu un glas sfios.

– Atunci aveți permisiunea mea, zise Hawk. Dar nu înainte de a-ți termina studiile, Aaron, adăugă el repede.

Cei doi îi mulțumiră cu respectul convenit și plecară. Înainte ca întinericul să-i învâluie, Randy și Hawk o văzură pe Dawn luându-și de gît logodnicul și lipindu-și trupul de al lui.

– Mă-ndoiesc că or să aștepte pînă în iunie.

– Eu mă-ndoiesc că or să aștepte pînă dimineață, dacă Dawn are vreun cuvînt de spus, zise Randy.

Hawk întoarse capul repede și chipul său sever încercă să rețină un zîmbet provocat de comentariul ei.

– Sper doar să n-o lase însărcinată, forțîndu-mă, astfel, să stabilesc data nunții cu cîteva luni mai înainte. Ne interesează foarte mult educația lui Aaron. Pînă acum nu ne-a înșelat

așteptările. Mi-era teamă să nu cunoască vreo fată albă la colegiu și...

– Și ce? Întrebă Randy când el tăcu brusc, lăsând fraza neterminată.

– Nimic.

– Și ce? Insistă ea

– Și să vrea să se însoare cu ea.

– Ar fi fost chiar atât de groaznic?

O durea inima. Nu voia să-i audă răspunsul, dar știa că trebuie.

– Avem nevoie de tineri puternici și inteligenți ca Aaron. Dacă s-ar fi căsătorit cu o femeie albă, mai mult ca sigur că ar fi părăsit tribul.

– Și niciodată n-ar mai fi fost primit înapoi, adăugă ea încet, ceea ce el evitase să spună.

– Ar fi putut trăi în rezervație, dar n-ar fi avut o funcție în consiliu. E foarte dificil, dacă nu chiar imposibil, să îmbini două culori. Dacă ai ales, ai făcut-o pentru o viață întreagă.

Întoarse capul, Radny îi studie profilul care se distinge pe fundalul focului. Era un conducător dur, dar drept. Îi admira simțul dreptății. Pedepsele pe care le dădea erau subtile, dar eficiente. Datorită faptului că laudele primite din partea lui erau rare, erau și mai valoroase. Punea la suflet problemele fiecărui membru al tribului

său. Se bucura că îl cunoscuse pe acel om, care nu căuta să fie întotdeauna pe primul loc. Înainte să-l cunoască pe Hawk O'Toole, nu crezuse că exista așa ceva.

Dar, în timp ce continua să-l privească, se petrecu ceva cu ea. Hawk era singur. Chiar dacă se afla între oameni care îl respectau, era separat de ei. Acea separare o făcea să simtă o durere în suflet. Tristețea se vedea foarte limpede în ochii lui albaștri. O ținea ascunsă cu grijă, dar, în anumite momente, cineva foarte atent o putea observa. Din cauza copilăriei nefericite și a sentimentului de vinovăție care îl apăsa, suferea în tăcere și singur.

Înainte să-și poată examina emoțiile din interior, Scott apăru și se așeză pe pătură lângă ea.

– Bună, mamă, spuse el și, neobișnuit de posomorât, se ghemui lângă ea și își puse capul pe pieptul ei.

– Bună, dragul meu. Unde ai fost? Nu te-am văzut demult. Ce-ai făcut?

– Nimic.

Ea îl privi pe Hawk întrebătoare, dar acesta ridică din umeri, arătând că nu știa ce anume i-ar fi putut provoca lui Scott melancolia aceea.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, mormăi copilul.

– Ești sigur?

– Da, numai că...

– Numai ce anume?

El se îndreptă.

– Donny o să aibă un alt copil.

– Știu și cred că-i o veste minunată. Tu nu crezi?

– Poate, dar le spune tuturor, zise el făcînd un gest ca pentru a cuprinde toată lumea. A spus că eu n-o să am. Putem să avem și noi unul, mămico? Te rog.

Pe moment, rugămintea aceea o lăsă fără grai, dar după aceea începu să ridă ușor și îi dădu obișnuitul răspuns părintesc:

– Mai vedem noi.

– Așa ai spus și despre iepuraș și n-am primit nici unul. Promit că o să te ajut eu să ai grijă de el. Te rog.

– Scott.

Rugămințile copilului încetară brusc cînd îl auzi pe Hawk rostindu-i numele.

– Poftim.

– Unde ți-e cuțitul?

Scott îl scoase din centură. Hawk îl luă și îl examină.

– Nu l-ai mai pierdut?

Bineînțeles că atunci cînd i-l dăduse înapoi, nu-i spusese că mama lui fusese cea care i-l luase în timp ce se îmbrățișaseră.

– Nu, domnule.

– Hmm. Cred că meriți o răsplată pentru faptul că ai atîta grijă de acest cuțit. O teacă.

– Dar are deja una, Hawk.

– Dar nu-i ca asta, spuse el și scoase o teacă din piele din buzunarul cămășii.

Băgă cuțitul în ea și apoi i-l dădu lui Scott, care îl primi cu respectul convenit sfintelor relicve

– Mamă, Hawk. E excelentă. De unde o ai?

– De la bunicul meu. A făcut-o pentru mine cînd eram cam de vîrsta ta. Vreau s-o păstrezi.

„Ca să-ți amintească de mine“. Nu spuse acest lucru, dar Randy auzi cuvintele în minte, rostite de glasul lui Hawk. Părea un dar de adio. Acel gînd o făcu să-și simtă inima cuprinsă de panică, ceea ce nu avea nici un sens. Nu încercase chiar ea să fugă, în urmă cu cîteva zile? Iar acum, gîndul de a pleca și de a nu-l mai vedea niciodată pe Hawk O'Toole era îngrozitor. Ce anume provocase acea schimbare a lucrurilor?

Înainte de a avea timp să se gîndească mai mult, Leta, Ernie și Donny veniră la ei, acesta din

urmă fiind atît de impresionat de teacă, încît încetă să se mai laude cu viitorul frățior.

– Vreți ca Scott să stea din nou la noi? întrebă Ernie uitîndu-se cînd la Hawk, cînd la Randy.

– E mai mult loc la tine decît la mine, remarcă Hawk. Ar fi mult mai bine să stea la tine din acest motiv.

– El și mama lui ar putea sta în cabana pe care au ocupat-o cînd au venit aici.

Alternativa lui Ernie nu fu pe placul lui Hawk.

– Focul n-a mai fost făcut de cîteva zile. Ar fi prea frig.

– Scott nu ne deranjează deloc, spuse Leta, nebăgînd de seamă tensiunea din atmosferă și se îndepărtă cu amîndoi băieții.

Ernie părea că ar fi vrut să spună mai multe, dar răzgîndindu- se, îi urmă.

– Cred că Ernie nu prea mă place, spuse Randy cînd nu mai putea fi auzită.

Hawk se ridică iute, fără să-și folosească mîinile și o ajută și pe Randy. Străbătură împreună tabăra spre cabana lui.

– Lui Ernie nu-i plac femeile albe în general.

– Mi-am dat seama.

– Consideră că sînt agresive și prea deștepte.

– Nu sîntem destul de supuse.

– Cam așa ceva.

– Dar părerea ta care e?

– Cred că Ernie e o cauză pierdută în ceea ce privește mișcarea feministă.

– Care e părerea ta în legătură cu femeile albe?

– Vreuna anume?

Ajunseseră deja și el închise ușa exact când puse întrebarea.

Randy se întoarse să-l privească.

– Care e părerea ta despre mine?

El înaintă pînă cînd ajunse doar la cîțiva pași de ea.

– Încă nu mi-am format o opinie.

– O primă impresie? Întrebă ea cochetînd.

– Te-am vrut în pat.

Ea își ținu răsufarea.

– Ah.

Singura lumină din încăpere provenea de la focul din sobă. Umbre pline de grație dansau pe pereții din bușteni, pe podea și pe cei doi oameni care se priveau în ochi.

Cîtva timp atita făcură. După aceea, mișcîndu-se îngrozitor de încet, Hawk veni lîngă ea și își trecu degetele prin părul ei. I-l înfoie și i-l ținu în lături, privind lumina flăcărilor filtrîndu-se printre firele blonde.

– Ai un păr foarte frumos, mai ales la lumina focului.

Lui Randy îi fu greu să vorbească, dar rosti un mulțumesc răgușit.

Hawk îi luă fața în mâini și își trecu degetele mari peste genele ei.

– Culoarea ochilor tăi e ca a primelor frunze de primăvară.

Își coborî mîinile apoi pe gîtul ei și o clipă își uni degetele în jurul lui înainte să le lase să alunece mai departe spre piept. În dimineața aceea, primise o cămașă curată, care nu era deloc mai atrăgătoare decît cele de dinainte, dar Hawk nu părea să observe. Părea să-l intereseze mai degrabă felul cum ea îi dădea formă părții din față. Felul în care se uită la ea o făcu să se simtă mai frumoasă ca oricînd.

Mîinile lui alunecară peste sîni.

– Scoate-o, spuse el lăsîndu-și brațele să-i atîrne pe lîngă trup.

Ea își lăsă capul în jos o clipă pentru a localiza primul nasture, apoi, privindu-l în ochi, îi descheie pe toți ceilalți și își scoase cămașa, lăsînd-o să cadă pe podea. Îl văzu pe Hawk înghițind în sec și întinzînd mîna spre ea, dar ochii ei erau închiși deja cînd el o atinse.

- Frumoși sîni, spuse el cuprinzînd-o cu delicatețe. Sfîrcuri frumoase și sensibile.

Scoase un oftat adînc cînd sfîrcurile ei se întăriră sub atingerea degetelor lui. Plecîndu-și capul, mîngîie unul cu vîrfurile limbii. Randy simți un fior în stomac și gemu ușor. El continuă, încercuind acele vîrfuri rigide cu limba sa agilă, pînă cînd ajunseră aproape să-l atingă.

Ceea ce, evident, voia. Își descheie repede cămașa și și-o scoase, nerăbdător. Punîndu-și mîinile puternice pe spatele ei, o trase la piept. Sîni ei lăsară urme umede pe pieptul lui. Gemînd de plăcere cînd văzu acest lucru, își lăsă capul în jos și o sărută. Nu era un sărut lacom, ci profund și cercetător, de parcă ar fi vrut să-i atingă sufletul.

Continuară să se sărute, frecîndu-și nasurile, obrajii, bărbile și buzele. În curînd, Randy își dădu seama de ce nu o îmbrățișa. Își descheia blugii. Cînd o făcu, se îndepărtă puțin de ea.

Respirau neregulat și se priveau. În cele din urmă, Randy își coborî privirea spre pieptul lui, care era incredibil de neted și lucios, splendid alcătuit din mușchi, oase și piele. Degetul ei contură linia care îi marca mușchiul pectoral. Ajungînd la stern, urmă acea scobitură ușoară,

apoi în jos, dincolo de mijlocul îngust, spre fișia de păr negru și mătăsos, lăsându-și degetul să alunece de-a lungul ei pînă la buric. Acolo ezită, neștiind ce anume se aștepta din partea ei.

Nu trebui să aștepte prea mult pentru a afla, căci Hawk îi luă mîna și i-o îndreptă spre deschizătura blugilor, dar o lăsă să hotărască singură, luîndu-și mîna de pe a ei

Randy închise ochii și se aplecă înainte. Întoarse capul și își lipi obrazul de pieptul lui. Abia atunci își lăsă mîna să alunece în părul acela des. Cînd îl atinse, el se cutremură, iar cînd îl cuprinse, el îi strigă numele și o luă în brațe.

Ea își dădu capul pe spate pentru a-i primi sărutul pătimaș. El își strecură mîna sub fusta ei îndepărtîndu-i chilotul, îi apucă fusta și îi trase șoldurile spre ale lui. Se atinseră; contactul fu mai mult decît puteau suporta.

Hawk se îndreptă spre pat și se așeză rezemat, pe jumătate de perete, trăgînd-o în brațele lui. Ținîndu-i șoldurile, îi trase corpul spre gura lui și o sărută prin fustă. Ridicîndu-i-o apoi, îi sărută burta, pulpele netezi și triunghiul de păr întunecat dintre ele. Se lăsă și mai jos, continuînd să o sărute, separînd și cercetînd acea feminitate mătăsoasă cu limba.

Aproape imediat, Randy ajunse la un orgasm cutremurător. Înainte să-și revină complet, el îi trase șoldurile deasupra fierbințelii lui rigide. Buzele li se întâlniră într-un sărut lacom și plin de pasiune. Măinile lui îi ghidau mișcările apăsându-i ușor șoldurile.

Dorind cu disperare să-i facă pe plac, ea lăsă la o parte orice inhibiție și dădu mai mult decât ceruse el. Când se lăsară pradă pasiunii care amenința să-i mistuie, trupurile lor erau acoperite de sudoare.

Epuizați și abia putând să se mai miște, se despărțiră doar atât cât să-și scoată și restul hainelor. Hawk îi trase atunci trupul gol lângă el și puse o pătură peste ei.

– Ernie n-ar fi de acord, șopti ea, cu gura lipită de gâtul lui.

– La naiba cu Ernie, spuse el rîzînd ușor în urechea ei.

Zîmbetul ei dispăru deodată.

– Hawk, nu vreau să-ți compromiți poziția în cadrul tribului din cauza mea.

– Ceea ce s-a întîmplat în seara asta nu va schimba nimic.

– Ești sigur?

– Foarte.

– Bine, dar am crezut că, dacă...

– Șșș, spuse el plimbându-și degetul peste buzele ei. Sint umflate.

– Fiindcă te-am sărutat prea tare.

– Îmi pare rău că ți-am făcut așa ceva.

– Mie nu, spuse ea și, ridicându-se puțin, îl sărută.

Împărțiră un sărut lung și dulce, în timp ce mâinile lui o mângăiau pline de dragoste.

Randy își aminti foarte puțin din ceea ce urmă după aceea. Întinsă peste pieptul lui, acoperindu-i cu părul pielea arămie și auzindu-i bătăile inimii care îi răsunau în urechi, adormi.

O trezi absența căldurii emanate de trupul lui. Înainte să deschidă ochii, încercă să se ghemuiască mai aproape de el. Îl căută cu mâinile, dar întâlni doar patul gol. Deschise ochii și se văzu singură. Uimită, se uită în jur, dar se lăsă să cadă din nou pe pernă, răsufliând ușurată când îl văzu la fereastră. Stătea cu umărul sprijinit de pervaz și privea afară, fără să se miște.

Era încă gol, părînd să nu simtă răcoarea din încăpere. Învîlindu-se mai bine, Randy profită de faptul că el nu ştia că este observat. Umerii lui erau laşi, iar torsul lung şi bine proporţionat. Fesele îi erau tari şi înguste. Avea pulpe lungi şi gambe musculoase. Braţe, mâini, picioare – nu-i găsea nici un cusur.

Îi admiră trupul ca fiind una din cele mai minunate creaţii ale lui Dumnezeu. Ca femeie, îl dorea. Era în stare să-i ofere atîta plăcere, să-i provoace sentimente şi senzaţii de existenţa cărora habar nu avusese. El dăduse viaţă unor părţi erogene ale trupului ei care existaseră în stare latentă încă de cînd se născuse. Exercita un farmec extraordinar asupra trupului ei.

Plină de emoţie, Randy dădu pătura la o parte şi se duse lîngă el. Se lipi de spatele lui şi, strecurîndu-şi braţele pe sub ale lui, şi le împreună peste pieptul lui.

– Bună dimineaţa, spuse ea sărutîndu-i omoplatul.

– Bună dimineaţa.

– De ce te-ai trezit atît de devreme?

– N-am putut să dorm.

– De ce nu m-ai trezit?

– Nu eră nevoie.

Poate ar fi trebuit să-l lase în compania propriilor lui gânduri, deoarece nu prea avea chef de vorbă, dar nu voia să se întoarcă în patul care părea atât de gol fără el.

– La ce te uți?

– La cer.

– La ce te gindești?

El oftă adânc, ceea ce-i făcu pieptul să se înalțe și să coboare, dar fără să facă nici un zgomot.

– La viața mea, la mama, la tata, la fratele care s-a născut mort. La bunicul meu. La irlandezul care s-a însurat cu o indiană făcându-mă să am ochi de alb.

Ea ar fi vrut să-i spună ce ochi superbi avea, dar era convinsă că știa deja. Mai știa, de asemenea, și ce simțea în legătură cu ei.

– Nu-ți plac ochii tăi pentru că nu sînt specifici unui indian, nu?

El ridică din umeri cu indiferență, dar ea simți că așa era. Îi sărută șira spinării și își desfăcu mîinile peste abdomenul lui, lăsîndu-le să alunece încet în jos. Trecură peste oasele soldurilor lui, prin părul de pe trup, peste sex și peste partea de sus a pulpelor. Îi simți trupul încordîndu-i-se, dar nu îi răspunse în mod deschis.

– Ești frumos, Hawk O'Toole. În toate privințele.

Măinile ei începură să urce din nou, numai că, de data aceasta, atingerea ei era mai puțin analitică și mai mult sexuală. Deodată, el îi prinse mâinile și i le ținu nemișcate.

– Du-te înapoi în pat, îi spuse el tăios. E frig.

Randy scoase un țipăt ușor, speriată, și își retrase mâinile repede. Simțindu-se respinsă cu brutalitate, se întoarse, dar, înainte să apuce să facă doi pași, el o prinse de încheietura mâinii și o opri brusc.

– Crezi că nu te vreau.

Era mai degrabă o afirmație, nu o întrebare.

– Dar nu-i așa, adăugă el încet, apoi.

Randy nu avu timp să reacționeze, pentru că el o ridică în brațe, o lipi de perete și o penetra. Cu palmele lipite, mâinile lor erau ținute de perete de o parte și de alta a capului ei. Ascunzându-și fața în părul ei, el își frecă șoldurile de ale ei, gemînd.

– Oh, Doamne. Nu vreau să te doresc, dar o fac. Nu te vreau pentru că mă faci să fiu slab.

Uluită la început, Randy îi înconjură mijlocul cu picioarele și îl trase mai aproape începînd să se miște instinctiv.

– Nu, nu te mișca, spuse el iute. Nu. . Ține-mă doar strâns în tine. Fă să dureze. Înconjoară-mă. Lasă-mă să te simt în jurul meu. Lasă-mă să stau... Ah, nu, nu, nu...

Cuvintele lui au fost întrerupte de valul cald și puternic. Geamătul lui de eliberare fu scăzut, lung și plin de disperare.

Cîteva minute mai tîrziu, o lăsă jos. Randy îi cercetă chipul căutînd o explicație. Nu era jignită. Era surprinsă. Uimirea ei conținea teamă, dar nu știa de ce anume. Înainte să apuce să-l întrebe ce se întîmpla, auzi zgomote care erau neobișnuite pentru ora aceea.

Se duse și se uită pe fereastră. Soarele care abia răsărea, își arunca lumina peste munte. Siluetele care coborau din convoiul de mașini, păreau niște insecte negre, așa cum alergau pe acel teren stîncos.

– Hawk! strigă ea Poliția! Cum au ajuns aici? Cum de ne-au găsit?

– Eu l-am chemat.

Capitolul doisprezece

– Tu i-ai chemat! De ce?

El își puse blugii.

– Ca să mă predau.

Îi dădu vestea fără ca pe chipul sau în glasul lui să se simtă vreo emoție.

– Ai face mai bine să te îmbraci. Te vor aștepta cît mai curînd.

– Hawk! strigă ea, apucîndu-l de braț și

forțându-l să o privească. Ce se petrece? De ce faci asta? Credeam că o să-i trimiți contractul guvernatorului.

El scutură din cap, aruncându-i hainele una câte una.

– O copie i-a fost trimisă ieri la birou. După ce i-am lăsat câteva ore să o citească, l-am sunat.

– Ai vorbit chiar cu el?

– A fost destul de greu, dar după ce am lansat câteva amenințări referitoare la viața ta, a fost de acord să-mi vorbească

– Și ce-a spus? îl întrebă ea nerăbdătoare, când el îi întoarse spatele începând să-și pună și celelalte lucruri.

– A spus că o să se gândească foarte bine, dacă mă predau și vă dau drumul, ție și lui Scott. Am acceptat, dar numai dacă îmi garanta că voi fi singurul învinuit de răpirea voastră. Mi-a garantat.

– Hawk, spuse ea cu amărăciune, strângând hainele la piept. Nu-i drept.

– Viața nu e întotdeauna dreaptă. Hai, îmbracă-te.

– Bine, dar...

Pune-ți hainele, dacă nu vrei să te firăsc goală pînă la poartă. Nu cred că fostul tău soț ar

aprecia asta.

Nu se mai purtase cu atîta duritate din prima seară petrecută în tabăra aceea provizorie, imediat după răpire. Maxilarul îi era rigid și ochii îi sclipeau de ură.

– Ce rol joacă Morton în predarea ta?

– Nu știu, dar sigur vă așteaptă cu brațele deschise.

– Vrei ca eu... noi... să ne întoarcem la el?

Ochii lui erau reci și lipsiți de sentimente cînd spuse:

– Puțin îmi pasă. Ai reprezentat un amuzament plăcut cît te-ai aflat aici. Bună de priyit. Bună de simțit. Bună de..., zise el și făcu un semn din cap spre patul răvășit. Dacă-i adevărat că n-ai mai avut amanți înainte sau după divorț, înseamnă că ți-ai irosit talentul.

Randy ar fi vrut din tot sufletul să-și strige durerea sufletească, dar se abținu. Întorcîndu-i spatele, își mușcă buzele. Era atît de zăpăcită încît abia putu să se îmbrace. Cînd termină, se întoarse spre el și îl văzu ținînd ușa deschisă, cu un chip împietrit.

În capătul cărării care ducea spre cabană, Ernie îl aștepta împreună cu Scott. Ochii băiatului

erau încă umflați de somn. Și mai erau și tulburați. Când ea și Hawk se apropiară, copilul veni în fugă spre ea.

– Mami, Ernie a zis că trebuie să merg acasă acum. Nu trebuie, nu? Nu pot să mai stau?

Ea îl luă de mină și îi aruncă un zîmbet matern.

– Mă tem că nu mai poți, Scott. E timpul să plecăm.

– Dar nu vreau să merg acasă încă. Vreau să stau și să mă mai joc cu Donny. Vreau să-i văd frățiorul când se naște.

– Scott.

Acel singur cuvînt rostit de Hawk stăvili șuvoiul de proteste.

– Hawk, eu...

După ce le aruncă o singură privire ochilor reci ai lui Hawk, copilul tăcu. Abătut, Scott lăsă capul în jos și stătu cuminte lîngă Randy. Ernie i se așeză în față lui Hawk.

– Lasă-mă să vin cu tine.

– Am discutat despre asta de sute de ori. Nu te purta prosteste. E nevoie de tine aici pentru a-ți crește copiii. Ai grijă să fie deștepți și puternici. Fă din ei bărbați în adevăratul sens al cuvîntului.

Fața ridată a lui Ernie păru să se lungească și

mai mult. Îi atinse umărul lui Hawk cu tristețe. Se priviră un moment îndelungat. În cele din urmă, Ernie își coborî mîna și se dădu la o parte.

Cei trei, cu Randy și Scott în față, porniră spre poartă. Randy era conștientă de privirile sumbre și grave care îi urmăreau din dosul ferestrelor. Dincolo de poartă, mașinile poliției formau un semicerc ce intimida. Îl recunoscă pe cel care se afla în mijloc ca fiind guvernatorul statului. Și, lângă el, Morton. Cînd îl văzu, îi veni să verse.

– Uite-l pe tata, spuse Scott, cu un glas scăzut și total lipsit de interes.

– Da.

– Cum de e aici?

– Bănuiesc că i-a fost dor de tine și a vrut să te vadă.

Scott nu spuse nimic, dar nici nu iuți pasul de bucurie că își vedea tatăl. Ba începu să meargă chiar mai încet.

– Mami, de ce sînt atîția polițiști? Mi-e frică.

– N-ai de ce să te temi, Scott. Vor să ne escorteze pînă acasă, atîta tot.

– Ce înseamnă asta?

– Ceva ce nu fac decît pentru oamenii importanți, ca președintele, de exemplu.

– Ah.

Nici gândul de a fi escortați nu îl entuziasma prea mult.

Înainte să ajungă la poartă, Hawk se opri. Randy se întoarse și se uită la el cu ochi întrebători.

– Vă așteaptă înaintea mea. I-am rugat să vă ia înainte să mă aresteze. De dragul copilului.

Hawk cu cătușe și înghesuit într-o mașină de poliție. În sinea ei, se cutremură la gândul că Scott ar fi putut asista la așa ceva.

– Mă bucur că te-ai gândit la asta. E cel mai bine, bineînțeles.

În ciuda vorbelor aspre pe care el i le adresase mai devreme, inima lui Randy era sfîșiată. Ar fi vrut să-i memoreze chipul. Ar fi putut fi ultima oară cînd îl vedea în acel mediu natural, sub cerul care avea culoarea ochilor lui, avînd în spate muntele, care era la fel de aspru și neîmblînzit ca profilul lui.

Trupul îi era la fel de înalt și zvelt ca toți copacii din jur. Vîntul îi răvășea părul și ea își aduse amînte de aripile negre și lucioase ale unei magnifice păsări de pradă.

– Hawk, tu nu vii cu noi? îl întrebă Scott cu un

glas temurător.

Chiar dacă nu înțelegea prea bine ce se întâmpla, simțea că nu era în regulă ceva.

– Nu, Scott. Eu am niște treburi de rezolvat cu acești oameni, dar le voi rezolva după plecarea voastră.

– Aș vrea să rămân aici, cu tine.

– Nu se poate.

– Te rog, zise copilul gata să plîngă.

Un mușchi zvicni în obrazul lui Hawk, dar își menținu atitudinea mîndră.

– Unde sînt cuțitul și teaca?

Cu ochii plini de lacrimi și cu buzele tremurînd, Scott le atinse în locul unde erau atașate de curea.

– Foarte bine. Vreau să ai mare grijă de mama ta.

– Promit că o să am.

El îl strînse atunci umărul cu putere, aproape în același mod în care își luase Ernie rămas bun de la el, apoi își retrase mîna și se dădu înapoi repede, parcă rețezînd un cordon invizibil, aruncîndu-i lui Randy o privire pătrunzătoare.

– Duceți-vă înainte să-și piardă răbdarea.

Erau o mie de lucruri pe care ea ar fi vrut să i le spună, dacă ar fi avut timp și dacă Hawk ar fi vrut să le asculte. Adunîndu-și forțele, se întoarse

și îl trase pe Scott după ea.

leșiră împreună pe poartă. Morton veni repede spre ei și o apucă de umeri.

– Randy, ești teafără? Și-a pus în aplicare amenințările și te-a rănit?

– Ia-ți mâinile de pe mine, îi spuse ea printre dinți, iar el o privi uluit.

Pentru a nu se da, însă, în spectacol, o ascultă.

– Scott, ești teafăr, fiule?

– Sînt bine, tăticule, dar de ce trebuie să vin acasă acum?

– Pof...

– Domnule guvernator Adams, spuse Randy atunci.

Acesta fusese dotat cu talente oratorice și politice care compensau fizicul deloc impresionant și burtos și capul care era părăsit de păr în mod prematur. Pășii înainte.

– Da, doamnă Price. Cu ce vă pot ajuta? o întrebă el luîndu-i mîna. Îmi dau seama că trebuie să fi trecut printr-un chin îngrozitor. Puteți să-mi cereți orice și dorința vă va fi îndeplinită.

– Vă mulțumesc. Vreți să le spuneți domnilor ofițeri să lase armele la o parte?

Guvernatorul rămase surprins pe moment. Se

așteptase ca ea să ceară hrană, apă, haine curate, îngrijire medicală, protecție. Rugămintea lui Randy îl luă, însă, prin surprindere.

– Doamnă Price, stau cu armele scoase pentru a vă proteja. Nu ne puteam baza pe promisiunea domnului O'Toole de a vă elibera nevătămați.

– De ce nu? întrebă ea. Părem vătămați în vreun fel?

– Păi, nu, dar...

– Domnul O'Toole nu v-a dat cuvântul că nu ne va face nici un rău?

O spusese la întâmplare, dar, după stînjeneala de pe chipul guvernatorului, își dădu seama că era un adevăr.

– Ba da.

– Atunci, spuneți-le, vă rog, să lase armele, altfel nu mă mișc din acest loc. Armele îmi sperie copilul.

Morton își propti mîinile în șolduri.

– Randy, ce naiba crezi...

– Nu-mi mai vorbi cu tonul ăsta, Morton.

– Da, chiar, zise și Scott. Hawk o să se infurie foarte tare dacă țipi la mamă.

– I-auzi...

Guvernatorul Adams ridică mîna.

– Vă rog, domnule Price. Se pare că doamna Price are ceva de spus.

– Exact. Armele?

Adams îi aruncă o privire, uitându-se peste umărul ei la bărbatul care stătea la cîțiva zeci de metri pe o piatră. Făcînd un semn, guvernatorul îl chemă pe șeful reprezentanților FBI-ului cu care discută cîteva secunde. Randy trebui să-i spună și acestuia ce vorbise cu guvernatorul, dar, în cele din urmă, se dădu ordin ca toate armele să se pună la o parte. Abia atunci, nodul din pieptul ei începu să mai slăbească.

– Ați primit ieri un plic cu un material xeroxat din partea domnului O'Toole?

– Într-adevăr, spuse guvernatorul. O lectură foarte interesantă.

– Și n-ați vorbit cu el la telefon în legătură cu respectivul material și cu o eventuală cercetare?

– Ba da.

– Atunci nu e nevoie de asta, spuse ea arătînd spre mașinile poliției.

– Dar a fost de acord să se predea autorităților.

– Pentru ce?

– Pentru ce? exclamă Morton. A comis un delict federal.

– L-a executat. Dar cine l-a pus la cale? îi

strigă ea.

Morton se făcu cenușiu. El fiind deocamdată amuțit, Randy se întoarse spre guvernator, ale cărui sprâncene erau unite în semn de dezaprobare și suspiciune.

– Domnule guvernator Adams, Morton este singurul vinovat de întregul incident. El l-a făcut pe domnul O'Toole să creadă că mina *Puma singuratică* va fi redată tribului, dacă avea să-i facă această mică „favoare”. Inutil să mai spun, Morton nu s-a gândit niciodată decât la sine. El însuși a pus la cale această răpire pentru publicitatea pe care i-o putea oferi înainte de alegerile din noiembrie.

Privirea guvernatorului l-ar fi putut preface pe Morton într-o stană de piatră, spunându-i că avea să rezolve acea problemă mai târziu. Deocamdată, trebuia să se ocupe de altele.

– Totuși, domnul O'Toole v-a răpit din acel tren, doamnă Price.

– Dacă va fi acuzat, voi jura că n-a fost așa. Voi declara că am mers de bunăvoie cu el, spuse ea categoric.

– A furat bani de la unul din pasageri.

– A luat bani care, practic, i-au fost puși în mână de un guraliv care se credea spiritual. Când

oamenii vor fi chemați să depună mărturie, vor fi nevoiți să recunoască acest lucru. Toată lumea a crezut că „atacul” a fost înscenat. Nimeni nu s-a aflat în pericol. Nici un moment.

– Nimeni, în afară de dumneavoastră și de fiul dumneavoastră.

– Niciodată, spuse ea scuturînd din cap cu hotărîre.

– Am primit o bluză sfîșiată și patată de sîngele dumneavoastră.

Ea ridică degetul tăiat.

– Un mic accident la bucătărie, minți ea. Bluza nu era a mea. Faptul că a minjit-o cu sîngele meu și v-a trimis-o a fost un gest de disperare din partea domnului O'Toole, cu scopul de a vă atrage atenția. Nu ne-am aflat niciodată în pericol. Întrebați-l pe Scott.

Guvernatorul se uită la băiat. Acesta urmărea discuția atîta cît îi permitea vocabularul său limitat. Guvernatorul se lăsă în genunchi și îl întrebă:

– Scott, ți-a fost vreodată teamă de indieni?

El se încruntă puțin căutînd să-și amintească.

– Puțin, cînd m-am urcat prima oară pe cal cu Ernie, dar mi-a spus că n-o să mă lase să cad. Pe urmă, mi-a fost puțin frică de Geromino, pentru că mă tot împungea cu capul.

– Geromino e un țap, explică Randy.

– Tot nu-mi place foarte mult, recunosc copilul.

– Domnul O'Toole ți-a făcut vreun rău? Sau te-a amenințat că-ți va face rău?

Uluit de întrebare, Scott scutură din cap.

– Nu. Hawk e foarte bun, spuse el și, uitându-se în spate, îi făcu cu mîna bucuros. Nu-mi răspunde pentru că nu-i place că toate mașinile astea sînt parcate pe iarbă și lasă urme. Zice că, uneori, oamenii fac lucruri rele pămîntului. De aceea ei extrag argintul așa cum o fac, ca să nu strice ceva la suprafață.

Guvernatorul era vădit impresionat de ceea ce auzea, dar îi mai puse lui Scott o ultimă întrebare:

– I-a făcut vreun rău mamei tale?

Scott își duse mîna streășină la ochi și se uită la ea.

– Nu. Dar avea un cuțit...

– Un cuțit?

– Ăsta, spuse Scott scoțînd cuțitul din noua lui teacă. Mi l-a dat și mi-a spus că, dacă-i face vreun rău mamei, pot să-l înjunghii cu el drept în inimă. Dar n-a făcut nimic rău, așa că n-a trebuit să-l înjunghii. Totuși, nu cred că aș fi făcut-o, pentru că Hawk a zis că un cuțit e bun ca să jupoi

animalele și să cureți pește, nu să ataci un om.

Morton se întoarse repede spre Randy.

– L-ai lăsat pe fiul meu să se joace cu cuțite? Vrei să devină un sălbatic ca noul tău amant? o întrebă el arătând cu mîna spre Hawk, repezindu-se să ia cuțitul. Dă-mi asta.

– Nul țipă Scott încovoindu-se pentru a apăra cuțitul, dar Morton se repezi și îl apucă de braț cu brutalitate.

Hawk sări atunci de pe stîncă și veni în fugă spre el. Armele automate care, pînă atunci, fuseseră ascunse, ieșiră imediat la iveală și fură îndreptate spre el.

– Nu trageți! strigă guvernatorul ridicînd mîinile.

După o clipă de încordare, se întoarse spre Randy.

– Doamnă Price, ne-ați fost de mare ajutor în lămurirea acestei... făcu o pauză și îi aruncă lui Morton o privire ucigătoare, nefericite neînțelegeri, dar mă tem că nu pot lăsa lucrurile așa cum sînt.

– De ce nu?

– Acest incident i-a costat pe plătitori de impozite o sumă foarte mare de bani.

– La fel îi va costa și dacă domnul O'Toole va

fi arestat inutil.

– Publicul va cere o explicație satisfăcătoare.

– Sînt convinsă că veți găsi una, domnule guvernator. Gîndiți-vă ce publicitate v-ați face dacă ați susține cauza indienilor.

El o privi gînditor.

– Foarte bine, vă promit că mă voi ocupa imediat de problema minei. Acum, vă pot conduce acasă cu mașina mea?

– Vă mulțumesc, domnule guvernator, dar nu ne întoarcem.

– Putem să rămînem? exclamă Scott. Pot să mă duc să-i spun lui Donny?

Fără să aștepte permisiunea ei, o rupse la fugă pe lingă tatăl lui, intrînd pe poartă.

Morton începu să protesteze, dar Adams îl reduse la tăcere cu un gest din mîină, îndreptîndu-și apoi din nou atenția asupra lui Randy.

– În acest caz, vreți să-i transmiteți un mesaj domnului O'Toole?

– Cu mare plăcere.

– Spuneți-i că voi aranja o întîlnire cu reprezentanții Consiliului Inter-Tribal, ai Biroului pentru Problemele Indienilor, cu avocații mei și cu actualii proprietari ai minei. Sînt sigur că va fi de

față și un agent al fiscului. Imediat ce vom fixa data și locul, voi lua legătura cu el. Între timp, i-aș sugera să se întoarcă în satul din apropierea minei.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule guvernator, spuse ea strângându-i mâna. Vă mulțumesc.

Nu-i aruncă lui Morton nici măcar o privire, deși el îi adresă un cuvânt urât. Acel epitet și disprețul lui nu aveau nici o importanță pentru ea. Își ținea privirea ațintită asupra bărbatului care stătea dincolo de poartă. Inima îi bătea cu putere, dar pașii îi erau siguri și o purtau spre el.

Cînd nu îi mai despărțeau decît cîțiva centimetri, îi privi chipul dur și îi spuse:

– M-ai luat din trenul ăla cu forța, așa că ești legat de mine. Știu că mă dorești. Bănuiesc că mă iubești chiar, deși nu vrei să recunoști, dar mai mult decît orice altceva, ai nevoie de mine, Hawk O'Toole. Ai nevoie de mine să te țin în brațe noaptea cînd ești singur. Ai nevoie de părerea mea cînd ești chinuit de îndoieli. Ai nevoie de dragostea mea. Și eu de a ta.

Chipul lui rămase impasibil. Ea își umezi buzele nervoasă.

– Și, în plus, m-ai face să par o idioată dacă mă trimiți înapoi acum.

Zări o umbră de amuzament în ochii lui. Se mișcă, afundîndu-și mîna în părul ei și îl înfășură în jurul pumnului pînă cînd deveni stăpîn pe mișcările capului ei. Atunci i-l dădu pe spate și îi captură gura într-un sărut pîrjolitor.

Epilog

– Nu-i așa că-i frumos? întrebă Randy mângâind creștetul fiului ei nou-născut care era acoperit de un păr negru și drept.

– Pentru o corcitură e în regulă.

Îi dădu la o parte degetele lui Hawk de pe obrazul copilului.

– Să nu-ndrăznești să spui ceva de fiul meu.

– Fiul nostru, o corectă soțul ei zîmbind

afectuos, după care atinse din nou obrazul micuțului, care se umfla și se dezumfla în timp ce sugea zdravăn la sânul mamei lui. E frumos, nu?

Chipul lui Hawk era plin de mirare și admirație. Era tot sever, dar spre deosebire de anul precedent, trăsăturile i se îndulceau mai des acum – când ridea de năzbîțiile lui Scott, când făcea dragoste cu Randy, când privirile li se întâlneau în public și nu-și puteau comunica dragostea decît în tăcere.

– Absolut, dar vād ceva din temperamentul tău deja, spuse ea depărtînd copilul de sîn.

Pumnul acestuia se agită în aer și chipul i se contorsionă nemulțumit.

– Liniștește-te, ai terminat doar în partea asta, îl certă Randy cu blîndețe, mutîndu-l la celălalt sîn, de care el se agăță iute începînd să sugă cu zgomot.

Hawk zîmbi cînd văzu pofta fiului său.

– Dacă va continua să mănînce astfel, o să fie mijlocaș.

– Credeam că Scott o să fie.

– Există cîte doi în fiecare echipă. Am putea să mai avem doi fii și să i vindem pe toți patru echipei care dă mai mult.

– Am și eu vreun cuvînt de spus?

– Ai putea să spui „nu” în fiecare seară când vreau să facem dragoste, zise el aplecându-se și punându-i un sărut pe buze. Dar n-o faci.

Ea își coborî genele.

– Ce lipsă de delicatețe din partea dumitale, domnule O'Toole.

Chiar în clipa aceea apărură o infirmieră cu un vas cu flori.

– Alte flori, îi spuse ea lui Randy, așezându-le pe noptieră. Cum merge? întrebă apoi uitându-se peste umărul lui Hawk.

– Cred că, în sfârșit, e plin, spuse Randy privind-și fiul cu dragoste.

Acesta încetase să mai sugă și acum dormea liniștit.

– O să-l duc înapoi în salonul copiilor.

– Stați o clipă, zise Hawk strecurându-și mâinile pe sub fiul lui și ridicându-l.

Îl sărută ușor pe frunte, își frecă nasul de obrazul lui și îi admiră chipul adormit și membrele puternice după care i-l dădu infirmierei.

Îi conduse pînă la ușă, iar când se întoarse lîngă pat, se alarmă văzînd că ochii lui Randy erau plini de lacrimi.

– Ce este?

Ea își trase nasul.

Nimic. Mă gîndeam doar cît de mult te iubesc.

El se așeză și o sărută ușor.

– Sărutul ăsta e de la Scott, care vrea să știe cînd îi aduci frățiorul acasă.

– Spune-i că peste două zile. Ce face?

– Lucrează la un desen pentru tine pe care a promis să-l termine pînă mîine.

– Abia aștept să-l văd, spuse ea zîbind. De la cine sînt florile?

El citi biletul care le însoțea.

– De la Ernie și Leta. Sînt sigur că a fost ideea ei. Ernie e supărat că fiul meu a cîntărit mai mult decît al lui.

– Numai eu știu, spuse ea făcînd o grimasă și apăsîndu-și mîna pe burta neobișnuit de plată.

– Te doare? o întrebă el îngrijorat, căci, datorită faptului că propria lui mamă murise după ce născuse, se agitase în privința sănătății lui Randy tot timpul sarcinii.

În ziua în care o dusesese în oraș, la spital, fusese mai speriat chiar și decît Randy.

– Nu, nu mă doare, îl asigură ea. Te-am necăjit doar.

Își dădu la o parte de pe frunte o șuviță de păr. Un timp, după ce se căsătoriseră, ezitase

să-și arate afecțiunea față de el în afară de clipele când se aflau în pat. Totuși, observă curînd că lui Hawk îi plăceau mîngîierile ei spontane, probabil că nu cunoscuse prea multă afecțiune în viață.

– Ernie tot nu mă place, spuse ea uitîndu-se la trandafiri.

– Ești soția mea.

– Adică?

– Dacă o femeie nu se află în bucătăria și în patul lui, el e indiferent față de ea. Iei indiferența drept antipatie. Știu că te respectă fără voia lui.

– Atitudinea lui față de mine s-a îmbunătățit – cel puțin în parte – cînd s-a convins că n-o să te ademenesc să te iau din rezervație.

El îi mîngîie gîtul cu dosul degetelor.

– Chiar din prima seară cînd m-am urcat în camionetă lîngă tine și ți-am pus cuțitul la gît și-a dat seama cît de ademenitoare poți fi.

Nașterea o slăbise emoțional. Fiind gata să izbucnească din nou în lacrimi, depărtă discuția de viața ei personală.

– Îmi place noua lor casă. Aveau nevoie de mai mult spațiu pentru familia lor care e în continuă creștere.

– Au prosperat anul ăsta. Toți am prosperat. Datorită faptului că ai redeschis mina pentru noi,

adăugă el încet.

– Eu doar am pus lucrurile în mișcare. Puterea ta de convingere a făcut ca totul să devină realitate.

El își propti brațul pe pernă în spatele capului ei și se aplecă ușor.

– Ți-am mulțumit?

– De cel puțin un milion de ori.

– Îți mai mulțumesc o dată, spuse el sărutînd-o cast. Asta-i din partea mea.

– Am simțit.

– Ți-am spus cît de dor îmi e de tine, cît de gol e patul și cît de mult te iubesc?

– Astăzi, nu.

O sărută din nou, la început insolent, dar apoi limba lui începu să o caute pe a ei. Scoțînd un geamăt de dorință, gura lui se apăsă cu putere pe a ei. Mîna îi alunecă peste cămașa de noapte și o descheie acoperindu-i sînul cu dragoste și posesiv. Simțind umezeala aceea lipicioasă, își ridică privirea spre ea.

– Îmi place foarte mult să-mi văd fiul sugînd.

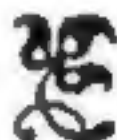
– Știu. Și mie îmi place să te văd cum îl privești.

Hawk îi mîngîie ușor sfîrcul întunecat și o picătură de lapte se formă sub degetul lui.

– Nu l-a băut pe tot. Mai ai încă.

– Foarte mult, spuse ea cu un glas răgușit.

El își ridică privirea întrebătoare și rămase astfel câteva clipe. Apoi, Randy îi cuprinse ceafa cu duioșie și îi trase capul în jos, sărutându-l cu dragoste.

SFÎRȘIT

